

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Lewis, Matthew Gregory.; af M. G. Lewis ; oversat af N[iels] T[horoup] Bruun.
Titel Title:	<u>Ambrosio eller Munken</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 1
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kiøbenhavn : A. Soldin, 1800
Fysiske størrelse Physical extent:	1-3 i 3 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

M. G. Lewis.

Ambrosio.

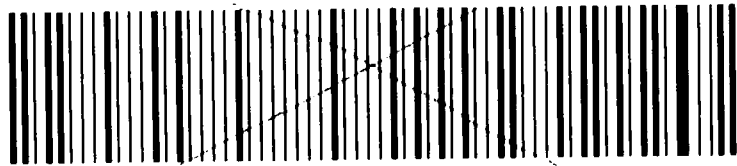
I

1800

58

Bogen maa tilbageleveres i samme Stand, som den modtages, uden at tilføyes nogen Skade, hvorfor Leieren allene staaer til Ansvar, og som i dette Tilfælde, uden Undskyldning, maa erstatte Skaden, om forlanges.

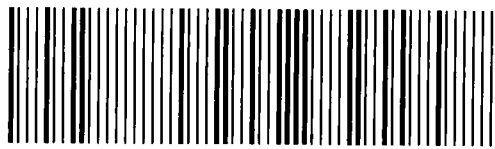
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

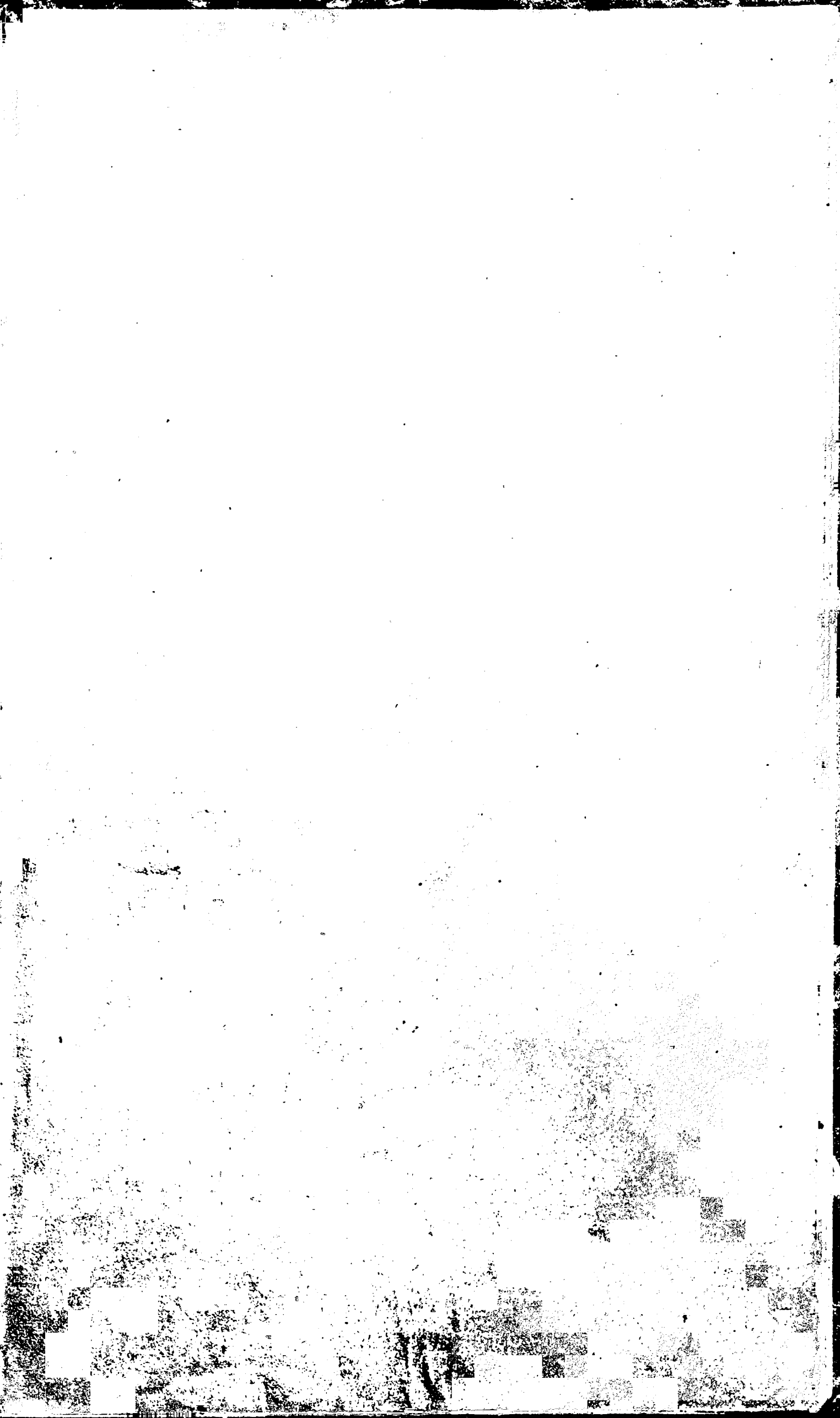
1 1 58 0 8 05564 9

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023278651

A m b r o s i o

eller

M u n f e n.

af

M. G. Lewis.

Oversat

af

M. L. Bruun.

Somnia, terrores magicos, miracula, sagas,
Nocturnos lemures, portentaque.

Horat.

Drømme, magiske Rædsler, Mirakler, Endorff
Hexe,
Spøgelse, Forvarsels Tegn, Mørkets forfærdende
Børn.

Kjøbenhavn, 1800.

Trykt paa Boghandler A. Soldins Forlag,
hos W. Brünnich.

M u n k e n.

Første Kapitel.

— — — Lord Angelo is precise;
Stands at a guard with envy; scarce confesses
That his blood flows, or that his appetite
Is more to bread than stone.

— — — Stæng er Lord Angelo;
Han byder Vind flye; og neppe tilstaaer
at Blodet i hans Arer flyder, eller
at Brød ham smager bedre end en Steen.

Abbediets Klokke havde neppe lydet i fem Mi-
nuter, og Kapuzinernes Kirke var allerede prop-
pet fuld af Tilhørere. Dog maae man ikke troe,
at det var Andagt eller Længsel efter Underviis-
ning, som havde forsamlet denne store Hob.
Nei, kun faa sølde denne Drist; thi forgieves

søger man sand Gudsfrøgt i en By, som Madrid, hvor Overtroen hersker med despotisk Vælde. Mange forskellige Marsager havde forsamlet Tilhørerne i Kapuzinerkirken, men ingen kom af den Bevæggrund, hvorfor man skulde troe at han var der. Fruentimmerne kom for at sees, og Mandfolkene for at see; nogle lokkede Nysgjerrighed efter at høre en saa berømt Taler derhen; andre kom, fordi de ikke vidste hvor de skulde fordrive deres Tid bedre, indtil Skuespillet begyndte; atter andre, fordi de allerede i Forveien haabede, at alle Pladserne vare opragne; og den ene Halvdeel af Madrid ventede at finde den anden der. De eneste, som virkelig ønskede at høre Præsten, vare nogle udelevede Bedesøstre, og en halv Snees misundelige Geistlige, som havde sat sig for, at dadle og udice deres Medbeilers Præken. De øvrige Tilhørere havde hiertelig gierne skientet Præsten hele sin Tale, og ventelig neppe engang mærket om den var bleven holdt eller ikke.

Men hvad der nu ogsaa var Marsag deri, saa er det vist nok, at Kapuzinerkirken havde aldrig nogenstinde før haft en talrigere Forsamling. Hver en Krog var fuld af Folk, hver en Bænk var optagen. Endogfaa Billedstøtterne i de lange Sidegange maatte tiene til almeent Brug. Smaaædrenge hængde sig paa Cherubims Vinger; Sanct Frands og Sanct Marcus bare hver en Tilhører paa deres Skuldre, og den hel-

lige Agatha blev paa engang frugtsommelig med
 Tvillinger. Hvad var altsaa naturligere end at
 to Damer, som just i største Hast kom ind i Kir-
 ken, saae sig forgieves om efter en Plads at
 sidde paa? Den ældste af dem trængde sig dog
 dristigen fremad. Alle de Ytringer af Misfor-
 nøielse, som fra alle Randter lode hende indde,
 hjalp slet intet; forgieves raabde man til hende:
 "Sennora, her er sandelig ingen Plads." —
 "For Guds Skyld, Sennora, tryk mig dog ikke
 saa forstrækkelig!" — "Sennora, her kan De
 saamæn slet ikke komme igiennem. Min Gud!
 hvor er det muligt, at man kan være saa ube-
 leven"! — den gamle Dame lod sig ikke forstyrre,
 men rykkede videre frem. Hun satte smukt begge
 Hænderne i sine Sider, og ved at uddele nogle
 dygtige Puf med Albuerne banede hun sig Wei-
 igiennem Folkemængden, og kom endelig, ikke
 uden Støi, midt hen i Kirken, ikke langt fra
 Prækestolen. Under et saadant Brystværns Be-
 skyttelse var hendes Selskabsfoster fulgt frygtson
 og stille bag efter hende.

"Hellige Jomfrue!" raabde den Gamle
 ganske fortredelig, og saae sig i det samme for-
 skende omkring; "hellige Jomfrue! hvad det er
 for en Hede! hvad det er for en Trængsel! hvad
 skal man nu skrive, at der er saa fuldt i Kirken?
 — Hm! det bliver nok bedst at vi vender om
 igien. Det er da ikke at tænke paa at komme
 til at sidde, og det lader ikke til at nogen er saa

høflig at overlade os sin Plads." Dette tydelige Bink tiltraf sig to unge og velklædte Herrer's Opmærksomhed, som sadde paa høire Haand paa to Stole, og lænede sig med Ryggen op imod den syvende Pille fra Prækestolen af. Eaasnart de hørde en qvindelig Stemme giøre Paastand paa deres Høflighed, afbrøde de deres Samtale, for at see hvem det var der talde. Den Gamle havde slaaet sit Slør tilbage, for desto bedre at kunne beskue den hele Kirke. Hendes Haar var ildrødt og hun skelede. De to Herrer vendte sig hastig om fra hende, og begyndte igien deres Samtale.

"Jeg beder Dem," svarede den Gamles Ledsagerinde; "jeg beder Dem, Leonella, lad os strax vende om igien; her er en forfærdelig Hede, og jeg bliver ganske bange for denne Trængsel."

Disse Ord bleve udtalte i saadan en sød, vennehuld Tone, at de to Mandfolk atter afbrøde deres Samtale. Men denne gang var det dem ikke nok blot at see dem om; de sprang ganske uvilkaarlig op fra deres Sæder, og vendte sig om til den elskværdige Talende.

Stemmen kom fra et Fruentimmer, hvis ranke og skønne Skabning gjorde begge Unglingerne yderst nysgierrige efter at see det Ansigt, som hørde dertil. Men — denne Nysgierrighed blev ikke tilfredsstillet. Det hulde Madonna's Ansigt smilede under et tæt Slør; men i Træng-

felen var dette dog bleven saaledes stødt tilside, at man opdagede den Hals, som i Skisnhed kunde kappes med den mediciske Venus's. Hvid som den nysfaldne Sne, fik den nye Lillokaiser ved den Skygge, som blev kastet derpaa af et langt gyldent Haar, som i konstfri Løkker snoede sig ned over hendes Beltested. Hun var af middelmaadig Høide, og hendes Væxt var let og ætherisk, liig Nymphernes. Hendes Barm var omhyggelig giemt, hendes Dragt var hvid og op hæftet med et himmelblaat Belte, og skielmsk tittede den yndigste lille Fod frem. En Rosenkrands med store Perler hængde paa hendes Arm, og et Slør af tæt sort Flor skulde hendes Ansigt. Saaledes saae den Dame ud, hvem den yngste af de to Herrer nu tilbød sit Sæde, imens den anden holdt det for nødvendigt, at iagttage en lige Høflighed imod hendes Ledsaagerinde.

Med en heel Synksløb af Ord, men uden synderlig Modstand, tog den Gamle imod Tilbudet, og satte sig ned; den Unge fulgde hendes Exempel, men gjorde ingen videre Complimenter end at hun neiede, men paa hvad Maade — det maae man have seet selv, for at kunne gjøre sig Begreb derom. Don Lorenzo (saaledes hed den Herre, hvis Plads hun havde taget imod) stillede sig hen ved Siden af hende, men dog hvistede han først et Par Ord til sin Ven, som strax forstod Binfet, og søgde at trække den

Ganles Opmærksomhed bort fra hendes elskverdige Myndling.

"De har formodentlig kun været kort Tid i Madrid," sagde Lorenzo til sin skionne Raboerske, "thi hvorledes kunde saadanne Yndigheder ellers have bleve saa længe ubemærkede! Var det ikke i Dag første Gang at De viisde Dem offentlig, saa vilde Deres Kions Misundelse, og vort Kions Tilbedelse allerede for lang Tid siden have udmærket Dem nok."

Han standsede i Forventning af et Svar, men da hans Tale aldeles ikke udkrævede noget, saa taug Damen. Saa Dieblikke efter begyndte han igjen:

"Lager jeg Feil, naar jeg troer at De er fremmed i Madrid?"

Damen svævede; endelig svarede hun, men saa sagde, at man neppe kunde forstaae det: —
"nei, Sennor."

"Agter De, at blive her endnu nogen Tid?"

"Ja, Sennor."

"Hvor lykkelig vilde jeg ikke være, hvis det stod i min Magt, saalænge De opholder Dem her, at kunne bidrage noget til Deres Fornøielse! Jeg er bekiendt i Madrid, og min Familie har nogen Indflydelse ved Hoffet. Dersom jeg kunde tiene Dem i nogen Ting, saa vilde De bevise mig den største Ære og Forbindtlighed ved at give mig Leilighed dertil."

"Denne Gang," sagde han ved sig selv, "kan hun tilførladelig dog ikke svare med et blot Ja eller Nei; nu maae hun dog sige noget til mig."

Lorenzo tog Feil; Damen neiede og taug.

Den Opdagelse havde han nu gjort, at hans Naboerke var just ikke meget snakksom; men om Stolthed, Beskedenhed, Frygtsomhed eller Enfoldighed var Skyld i hendes Taushed, det kunde han endnu ikke afgjøre.

Efter et Ophold af nogle Minuter, sagde han: — "De beholder vist blot Deres Slør for Ansigtet, fordi De er fremmed, og endnu ikke kender vore Skikke. Tillad mig at tage det af."

Med disse Ord vilde han tage Floret af hende, men den unge Dame løstede Haanden i Veiret, for at hindre det.

"Jeg blotter aldrig mit Ansigt paa noget offentlig Sted, Sennor!" —

"Men sig mig dog, hvad var Du vel bange for, om Du nu gjorde det?" — afbrød den Gamle hende, i en temmelig spottende Tone; — "Seer Du ikke, at alle de andre Damer have taget deres Slør af, ventelig til Ære for det hellige Sted, hvorpaa vi ere? Har ikke jeg allerede taget mit af, og jeg tænker dog at naar jeg kan give mit Ansigt til Priis for Tilskuerne, saa behøver Du vel just ikke at gjøre saadan en forfærdelig Allarm over Dit. Hellige Jomfrue! Hvad der er for en Rød og en Elendighed med

saadant et Melkebrødsansigt. Vær ingen Tasse, Barnlille, og tag Du kun Sløret af. Jeg lover Dig for, der er saamæn ingen, som løber bort med Dit lille Gefæs."

"Kiære Tante, det er ikke Brug i Murcia." —

"Hvad for noget? Murcia! Hellige Sancta Barbara! hvad vil Du sige dermed? alletider huster Du mig nu paa den forbandede Provinds — Gud forlade min slemme Synd! — Naar det er Brug i Madrid, hvad kommer saa Resten os ved? Tag Sløret af, og det paa Timen! Uden Omstændigheder, Antonia; Du veed at jeg kan ingen Modsigelse lide."

Hendes Søsterdatter taug, men satte sig ikke længer imod Don Lorenzo, som med Tantes Samtykke ilede at tage Sløret af. Hvilket et Englehoved viisde sig nu for hans Beundring! Dog var der mere Ynde i det end Skønhed; det var ikke Trækkenes Regelmæssighed, men Blihedens og Kølensens hulde Udtryk, som laande det saamange Tillokkelser. De forskellige Dele af dette Ansigt vare, enkelt betragtede, langt fra ikke skønne, men det Hele sammmentaget krævede Tilbedelse. Endskøndt hendes Huud var hvid og frisk, saa var den dog ikke ganske uden Pletter; hendes Næse vare ikke meget store, eller Næsehaarene meget lange; men derimod lignede hendes Læber modne Kirsebær. Hendes lyse følgende Haar, omsnoet

af et eneste Haand, flød ned over hendes Barm i en Strøm af Lokker; hendes Bryst var fyldigt og overprdentlig fiant; Haand og Arm vare dannede efter den fuldkomne Symmetrie; hendes milde, blaae Dine aabnede en Himmel af Vnde, og det Krystal, hvori de søsmmede, funklede med Diamantens renefte Glans. Hun syntes neppe at være femten Aar gammel; et skielmskt Smil spøgede om hendes Mund, og røbede en Munterhed, som nu blot blev dæmpet af en overmaade stor Blufærdighed. Hun saae sig undseelig om, og hver Gang hendes Dine mødte Lorenzos, slog hun dem hastig ned paa sin Rosenfrands; hendes Kinder bleve høirode, og hun begyndte at tælle sine Fugler; men hendes Udferd viisde tydelig nok, at hendes Tanter vare ikke ved hendes Forretning.

Lorenzo saae paa hende, og i hans stirrende Dine kunde man læse hans Beundring, men Tanten troede, at hun burde undskylde Antonias falske Undseelse:

"Det er et reent Barn," sagde den Gamle; "hun kiender ikke den mindste Smule til Verden! Hun er bleven opdragen i et gammelt Slot i Murcia; den Stakkel! uden andet Selskab end hendes Moder, og hun, ja du milde Gud, hun har ikke mere Forstand end en maadelig flog Høne. Og alligevel er det min fiødelige Søster."

” Og har dog saa liden Forstand?” raabde Don Christoval med forskilt Beundring. ” Hvor besynderligt! hvor utroligt!!”

Ikke sandt, Sennor? Er det ikke ganske besynderligt, hvad? Ja, men saadan gaaer det her i Verden; nok er det, Lykken hanger i Skiaegget paa somme Mennesker! En ung Adelsmand af allerførste Rang, sætter sig i Hovedet at Elvira kunde giøre Paastand paa Skionhed — Paastand? ja, Det fattedes hende sagtens ikke; men Skionhed? — ja god Morgen! — havde jeg kun villet mæje mig halv saa meget ud, saa skulde vi nok faae at see — men, det kommer nu ikke dette ved. — Ja — hvad det nu var jeg vilde sige — en ung Adelsmand blev forelsket i hende, og giortede sig med hende uden sin Faders Vidende. Deres Forbindelse blev holdt hemmelig næsten i tre samfulde Aar, men længt om længe kom den da den gamle Marquis for Dren, og De kan sagtens tænke, at denne Tidende var ikke meget glædelig for ham. Han begav sig strax paa Reisen til Cordova, i det faste Forsæt at bemægtige sig Elvira, og sende hende et Sted hen, hvor man hverken skulde see eller høre fra hende mere.”

” Hellige Sanct Paulus! hvor han holdt et Huus, da han mærkede at hun var rømt bort, og seilet til Indien med sin Mand! Han forbandede os allesammen, som om han var besat; min Fader — saa slittig og ærlig en Skomager,

som nogen i Cordova — fastede han i Fængsel, og til Afsked var han oven i Kisbet saa grusom, at tage min Søsters lille Dreng med sig, der neppe var to Aar gammel, og som hun ved sin uilfældige Flugt havde maattet lade blive tilbage hos os. Han har vist behandlet det stakkels Barn ganske gudsjammerlig, for et Par Maaneders Tid efter fik vi at vide, at Drengen var død.”

”Det har jo været en skrækkelig gammel Krabat, Sennora!”

”O, et forfærdeligt Menneske, og saa havde han ikke den allermindste Smag! Skulde De troe det, Sennor? da jeg søgde at formilde ham, saa kaldte han mig en forbandet Hex, og ønskede at min Søster maatte, Greven til Straf, blive ligesaa hæslig som jeg! — Jeg hæslig! vil De bare betænke Det! Men det glemmer jeg ham heller aldrig, om jeg saa levede til jeg blev hundrede Aar gammel.”

”Nei, det er alt for latterligt!” raabde Don Christoval. ”Greven, havde ventelig skattet sig alt for lykkelig, om han havde torde bytte den ene Søster bort for den anden!”

”Jesus! Sennor, De er ogsaa alt for artig. Men nok er det, jeg takker min Gud og Skaber, at Greven var ikke af de Tanke. Jo, den stakkels Elvira var tidsnok bleven Grevinde! I tretten samfulde Aar lader hun sig riste og stege af den indianiske Soel, saa lægger hendes

Mand sig til at døe, og hun kommer tilbage til Spanien, uden at have hverken at bide eller at brænde; ingen Huus havde hun, og heller ingen Penge til at kjoibe eller leie sig et for. Antonia her, var den Gang endnu et Barn, og det eneste hun havde. Hun fik at vide, at hendes Svigerfader, som blev ved at være uforsonlig imod Greven, havde taget sig en anden Kone, med hvem han havde en Søn, der ret skal være et smukt ungt Menneske nu. Den gamle Marquis vilde hverken see min Søster eller hendes Barn, men lod hende sige: paa det Wilkaar, at hun maatte aldrig mere lade ham høre fra sig, skulde hun saae en lille Pension og frie Værelser paa et gammelt Slot, som han eiede i Murcia. Dette havde været hans sidste Søns Yndlingsopholdssted, og siden hans Flugt fra Spanien kunde den gamle Marquis ikke længer lide det, men lod det staae og forfalde — Min Søster tog imod Tøndet, reisde til Murcia, og har opholdt sig der, til i forrige Maaned.”

”Og hvad bringer hende nu til Madrid?” spurgde Don Lorenzo, hvem Beundring for den unge Antonia, havde bragt til at tage levende Deel i den snaksomme Samles Fortælling.

”Ik, Sennor! Svigerfaderen døde for kort Tid siden, og nu vægrer Forvalteren over Godset sig ved at udbetale hende Pensionen længer. Hun er kommen til Madrid for at bede den nye Herre om, at lade hende beholde de Par

Skillingen, men kiender jeg Verden ret, saa kunde hun gierne have spart sig den Umage. J unge Herrer veed bedre hvad Penge dæer til, end at J skulde sødse dem bort til gamle Kiellinger. Jeg raadte min Søster, at hun skulde lade Antonia gaae hen med sin Supplik; men jo pyt! det vilde hun ikke vide af at sige. Hun er saa halstarrig, som en Kariothest. Nu, vil hun ikke følge mit Raad, saa desto værre for hende! Pigebarner har et ganske fiønt Emule Ansigt; hvem veed? kanske havde det dog hjulpet noget."

"Ah, Sennora," afbrød Don Christoval hende, med et Diekast, hvori Skielmen lagde lidt Kierlighed, "naar et slykt Ansigt kan afgjøre Sagen, hvorfor henvender Deres Søster sig da ikke til Dem?"

"Jesus! min søde Herre, De knuser mig reent med Deres Artighed! men jeg forsiktrer Dem, jeg veed alt for godt, hvor farligt saadant et Foretagende er, at jeg skulde forlade mig paa en ung Kavaleer! nei, nei, jeg har Gud ske Lov og Tak til den Dag i Dag bevaret mit Renomé og Rygte reent og ubesmitet, og altid vidst at holde Mandfolkene tre Skridt fra Livet."

"Det tvivler jeg ingenlunde paa, Sennora. Men — tillad mig blot dette ene Spørgsmaal: — har De Afsty for Ægtestanden?"

"Naa, det kan man kalde at spørge reent ud af Posen! Alligevel — det tilstaaer jeg —

at naar en elskværdig Kavaleer just paa det samme meldte sig, saa —

Her vilde hun give Don Christoval et ret fielent og betydende Diekast; men da hun uhyggeligvis stode ganske affhyelig, saa gif det ham forbi, og ramde just hans Ben. Lorenzo tog sig af Complimenten, og besvarede den med et dybt Buf.

”Er jeg ikke udbede mig Marquiens Navn?” sagde han.

”Marquis de las Cisternas.”

”Jeg kiender ham meget nøie. Paa nærværende Tid er han ikke i Madrid, men man venter ham hver Dag. Det er den bedste Mand af Verden, og dersom den elskværdige Antonia vil tillade mig, at tale hendes Sag hos ham, saa tvivler jeg slet ikke paa, at den jo vil faae det beste Udfald.”

Antonia slog sine blaa Dine i Veiret, og takkede ham taus for hans Tilbud med et ubeskrivelig sødt Smil. Leonellas Tilfredshed yttrede sig meget lydeligere. Da hendes Søsterdatter næsten altid pleiede at tie stille, naar hun var tilstæde, saa holdt hun det for sin Pligt at tale for dem begge, og dette lykkedes hende da ogsaa uden stor Møie, thi at see hende fattes paa Ord, det vilde være noget splinternyt.

”O Sennor!” raabde hun; ”De vil giøre Dem vor hele Familie høist forbunden! Jeg tager med tusinde Taksigelser imod Deres Tilbud, og ønsker Dem Guds Belsignelse for Deres ædelmo-

dige Forslag. Antonia — men Barn — hvorfor taler Du da ikke? Den gunstige Herre siger Dig en Mængde smukke Ting, og Du sidder som en Saltstotte, og siger ikke et Bogstav, hverken hvidt eller sort!” — —

”Bedste Tante, jeg erkender fuldkommen, hvor meget” —

”Ky, skam Dig, Antonia! hvor tit og mange Gange har jeg ikke sagt Dig, at Du maae aldrig falde Folk ind i Taler! Naar har Du nogensinde hørt mig gjøre det? Er det Jeres fine Levemaade i Murcia? Ja, Gud forbarme sig! Den Pige faaer jeg aldrig i mine Dage lært en Smule Levemaade. — Men hav dog den Godhed, Sennor,” — blev hun ved, og vendte sig om til Don Christoval — ”og sig mig, hvorfor Kirken er saa fuld af Mennesker i Dag?”

”Veed De da ikke, at Ambrosio, Abbeden i Kapuzinerklosteret, præker hver Torsdag i denne Kirke? Hele Madrid gienlyder af Roes over ham. Hidtil har han kun præket tre Gange, men alle de, som have hørt ham, ere bleve saaledes henrevne af hans Beltaalighed, at det er ligesaa vanskeligt at faae en Plads i Kirken, naar han præker, som Billetter ved den første Forestilling af et nyt Skuespil. De maae dog vist have hørt tale om ham?”

”Ik, min allerkiereste Herre! i Gaar var det jo første Gang, at jeg var saa lykkelig at see

Madrid; og i Cordova veed vi saalidt hvad der passerer i den hele øvrige Verden, at Ambrosios Navn er aldrig bleven nævnet inden for Byens Mure."

"Da vil De høre det af hver Mand's Mund her i Madrid. Han synes at have fortryllet alle Jubbøgerne, og jeg, som heller ikke endnu har hørt ham præke, forbauses næsten over den Begjæring, som han opvækker. Den Tilbedelse, som Unge og Gamle, Mandfolk og Kruentimmer yde ham, er uden Exempel. Granderne overvælde ham med Foræringer; deres Gemalinder vil ingen anden Skriftefader have end ham, og i hele Byen kiender man ham ikke under andet Navn end den hellige Mand."

Saa er han vist ogsaa af adelig Herkomst, Sennor?

"Det er en Punkt, som endnu altid bliver uafgiort. Den afdøde Superior for Kaspuzinerne fandt ham som et Barn, uden for Klosterporten. Alle Forsøg paa at erfare, hvem der vel kunde have sat ham der, vare frugtesløse, og Barnet selv kunde ikke fortælle noget om sine Forældre. Han blev opdragen i Klosteret, og der har han stedse siden opholdt sig. Allerede meget tidlig yttrede Ambrosio stor Lyst til Studeringer og til Eensomhed, og saasnart han havde naaet den tilbørlige Alder, aflagde han sit Løfte. Endnu er slet ingen fremkommen, som enten har giort Paastand paa ham, eller oplyst Hemmeligheden om hans Fødsel. Munkene,

som finde deres Regning ved den Yndest, deres Kloster skæer i for hans Skyld, have uden Betænkning udspreedt det Rygte, at han er en umiddelbar Gæve af den hellige Jomfrue, og hans overordentlig strenge Wandel bekræfter virkelig ogsaa paa en vis Maade dette Sagn. Nu er han tredive Aar gammel, og hver en Time i dette Tidrum har han tilbragt ganske affondret fra Verden med Studeringer og hellige Andagtsøvelser. Indtil for tre Uger siden, da han blev valgt til Superior for sin Orden, har man aldrig seet ham uden for Klosterets Mure. Og saa nu forlader han det kun om Torsdagen, for at holde en Præken i denne Kirke, og da strømmer hele Madrid sammen her. Man siger at ingen skal besidde grundigere Kundskaber, eller en mere henrivende Deltalenhed. I sin hele Levetid veed man ikke, at han har overtraadt en eneste af sin Ordens Regler; man kan ikke skimte den mindste Feil i hans Character, og sin Kydsfhed skal han have bevaret saa reen, at han ikke engang endnu veed Forskiellen imellem Mand og Kvinde. Almue holder ham ogsaa for at være en Helgen."

"Kan det gjøre en til Helgen?" spurgde Antonia sagte; "min Gud! saa er jeg en Helgeninde."

"Hellige Sancta Barbara!" raabde Leonella; "hvilket Spørgsmaal! Ky, Barn, skam Dig! det er ingen Materie for unge Piger. Du

skulde lade, som om Du slet ikke vidste, at der var saadan en Ting til i Verden som et Mandfolk; som om Du tænkte, at alle Mennesker vare af samme Kiøn som Du. Du skulde saadan paa en fin Maade give Folk at forstaae, at Du vidste ikke om et Mandfolk havde Bryster, Hofter, eller" —

Til Lykke for Antonias Uvidenhed, som hendes Tantes Forlæsning snart vilde have forjaget, gav en almindelig Mumlen i Kirken Præstens Ankomst tilkiende. Donna Leonella reisde sig fra sit Sæde, for desto nsiere at kunne betragte ham, og Antonia fulgte hendes Exempel.

Det var en Mand af ædel Skabning og majestætisk Udseende. Hans Væxt var rank, og hans Ansigt skönt. Han havde en romersk Næse, store, sorte og funklende Øine, overskyggede af tykke, næsten sammengroete Dienbryne. Hans Ansigtsfarve var brun, men dog reen; Studeringer og Mattevaagen havde bleget hans Kinder. Rolighed herskede paa hans glatte, rynkefrie Pande, og en Tilfredshed, som malede sig i hvert et Træk, syntes at forkynde en Mand, lige ubekiendt med Sorger og Forbrydelser. Ydmyg bukkede han sig for Forsamlingen, men dog blev der altid en Strenghed i hans Ansigt og hans Væsen, som indgisd enhver Verbødighed, og saa kunde udholde hans Diekast, som baade var fyrigt og igiennemtrængende. Saaledes var

Ambrosio, Kapuzinernes Abbed, med Tilnavn den hellige Mand.

Antonia, hvis Dine vare uafsladelig fæstede paa ham, fødte sin Barm bæve af en Henrykkelse, som hun endnu hidtil aldrig havde kiendt, og som hun forgieves søgte at forklare sig. Med utaalmodig Længsel ventede hun paa Begyndelsen af Prækenen; og da Munken endelig talde, forekom det hende, som om Tonen af hans Stemme trængde lige ind i hendes Hiertes Jnderste. Endskiondt ingen af de Tilstedeværende havde saa levende Følelser ved hans Tale, som Antonia, saa lyttede dog enhver efter med Deeltagelse og vemodig Sielesryd. De, for hvem Religionen var ligegyldig, bleve dog henrykte af Ambrosios Beltalenhed. Medens han talde, fødte enhver sin Opmærksomhed fængslet med uimodstaaelig Kraft, og den dybeste Stiilhed herskede i de af Mennesker opfyldte Hvalvinger. Lorenzo selv kunde ikke imodstaae Tryllekræften; han glemte at Antonia sad ved Siden af ham, og lyttede efter Præsten med udeelt Opmærksomhed.

Munken fremsatte Religionens Skionheder i et kraftfuldt, tydeligt og simpelt Sprog. Han forklarede nogle mørke Stæder af den hellige Skrift i en Stiil, som overtlydede enhver. Hans Talestemme, som baade var klar og dyb, rullede med Tordensvælde, da han angreb Menneskenes Laster, og afmaledede de Straffe, som biede paa dem i hiint tilkommende Liv. Hver en Tilhører

faae tilbage paa sin Fortids Forseelser, og skialv; Lynstraaler synes allerede at knuse ham, og den evige Fordærvelses Afgrund at aabne sig for hans Fødder! Men da Ambrosio gik over til et andet Emne, da han talte om en ubesmittef Camvittigheds salige Glæde, om den stolte, skionne Udsigt, som Evigheden aabner for den rene Siel, om den Løn, som venter den i den evige Herlighed's Regioner, — da fælde hans Tilhørere hvorledes deres bortskrakkede Livsaander lidt efter lidt samlede sig igjen. Med Tillid overgave de sig til deres Dommers Barmhertighed; med Henrykkelse stolede de paa Præstens trostende Ord, og da nu hans store, fyldige Stemme hævede sig til Melodier, bleve de henryllede i hine salige Egne, som han med saa glimrende og glødernde Farver afmalede for Indbildningskraften.

Talen havde varet temmelig længe, og alligevel ønskede Forsamlingen da den var ude, at høre endnu mere. Endskiøndt Munken havde holdt op at tale, saa herskede der dog endnu en entusiastisk Tausshed i Kirken. Da Fortryllesen lidt efter lidt ophørde, saa yttrede den almindelige Beundring sig i en forstaaelig Lyd. Ambrosio steg ned af Prækestolen, Tilhørerne trængde sig om ham, overvælde ham med Velsignelsesbønner, faldt paa Knæ for ham, og kyssede Gommene af hans Klædebon. Han gik langsom forbi, med Hænderne lagte forsviis over hans Bryst,

hen til den Dør, som gik op til det Indvendige af Abbediet, og uden for hvilken hans Munkes biede paa ham. Han gik op ad nogle Trappetrin, og da han var kommen paa det øverste, vendte han sig om til sit Følge med nogle takkende og formanende Ord. Medens han talde faldt hans Rosenkrands, som bestod af store Umbrafugler ud af Haanden paa ham, og ned imellem den Mængde Mennesker, som omringede ham. Hver som fik en af disse smaae Kugler, giemte den som en hellig Reliquie; om det endog saa havde været den hellige Krands's egen trefold velsignede Rosenkrands, saa kunde man ikke have trættedes mere om den. Munkene smilede over deres Begierlighed, udsagde Velsignelsen, og forlod Kirken, endnu altid med Ydmyghed i hver en Mine. Var denne Ydmyghed ogsaa i hans Hierte? —

Antonias Dine fulgde ham med Ængstelighed. Da Døren blev lukket i efter ham, var det som om hun havde mistet nogen, der var fornøden for hendes Lykke. En Taare trillede sagte ned over hendes Kinder. "Han er afskildt fra hele Verden," sagde hun ved sig selv; "hvem veed om jeg nogensinde faaer ham mere at see?"

Da hun tørrede sine Dine, lagde Lorenzo Mærke dertil.

"Er De tilfreds med vores Taler?" sagde han; "eller troer De, at Madrid sætter for høi Priis paa hans Talenter?"

Antonias Hierte var saa fuldt af Beundring for Munken, at hun med den varmeste Attraa greb denne Leilighed til at tale om ham; desuden fælde hun sig nu mindre hindret af sin overordentlige Undseeligbed, thi hun ansaae ikke længer Lorenzo for nogen aldeles fremmed.

”O! han overgaaer uendelig meget alle mine Forventninger;” svarede hun; ”indtil dette Dieblif har jeg intet Begreb haft om Betsalensheds Magt. Men da han talde, indgisd hans Stemme mig strax saa megen Deeltagelse, saa megen Agtelse, ja, jeg kunde næsten sige saa megen Godhed for ham, at jeg selv forbauses over mine Følelseres Styrke.”

Lorenzo smilede over den Energie, som laae i ethvert af hendes Udtryk.

”De er ung,” sagde han; ”De træder just ind i Livet; Deres Hierte, som er ubekiendt med Verden, og fuldt af Barme og levende Følelser, tager med Attraa imod det første Indtryk. Da De selv ingen List eller Svig nærer, saa tiltroer De heller ingen Anden den; De seer Verden igiennem Deres egen Sandheds og Uskylds Riggert, og troer, at alle de Mennesker, som omringe Dem, fortjene Deres Tillid og Agtelse. Hvor det er Skade, at disse yndige Drømme snart maae forsvinde! hvor det er Skade, at de maae snart opdage Menneskenes pedrige Tænkemaade, og vogte Dem for Deres Medskabninger, som for Deres Fiender!”

”Ah, Gennor!” svarede Antonia; ”mine Forældres ulykkelige Stiebne har kun viist mig alt for mange sørgelige Exempler paa Verdens Froløshed! Men, det siger mit Hierte mig, i det nærværende Tilfælde kan Sympathiens Varme ikke have skuffet mig.”

”I det nærværende Tilfælde vil jeg indrømme Dem det. Ambrosios Character er i enhver Henseende upaaklagelig, og et Menneske, som har tilbragt sin hele Levetid inden for et Klosters Mure, kan ikke have faaet Leilighed til at synde, om han endogsaa havde Lyst dertil. Dog nu, da hans nye Embedspligter nøde ham til at træde ind i Verden, og vandre ad Fristelsens Bane, nu vil det først sømme sig for ham, at lade sine Dyders Glands skinne. Prøven er farlig; han staaer just i den Livsperiode, da Lidenskaberne ere meest mægtige, tøileløse og despotiske; hans erhvervede hæderlige Rygte vil vise ham Forsførelsen, som et glimrende Offer, Rygheden vil laane Fornøielseernes Loffemad en forøget Tryllekraft, ja endogsaa de Talenter, hvormed Naturen har udrustet ham, ville bidrage til hans Fald, da de lette ham Midlerne, til at naae sit Diemeed. Faa, faare faa vilde seirrige forlade en saa haard Kamp”

”Ah! Ambrosio vil vist være en af disse faa.”

”Det tvivler jeg selv ikke paa; han er i enhver Henseende en Undtagelse fra det menneske

skellige Kion i Almindelighed, og forgieves vilde Avind søge om en Plet hos ham."

"Sennor, hvor denne Forsikring glæder mig! Den giver mig Mod til at nære min gunstige Fordom for ham, og De veed ikke, hvor mangen Sorg det vilde have voldt mig, at quæle denne Kælelse! O, kiereste, bedste Tante, bed De min Moder om at antage ham til vores Skrivtefader."

"Jeg bede hende derom?" svarede Leonella; "nei, det falder mig vist aldrig ind, det kan Du være ganske sikker paa. Jeg kan slet ikke lide den Herr Ambrosio; han har saadant noget strengt i sit Væsen, saa jeg skielvede og bævede over mit hele Legeme. Var han min Skrivtefader, saa havde jeg aldrig Mod til at sige ham blot Halvdelen af mine Smaae-Forseelser, og det vilde see godt ud! Nei, Mage til det forfærdelige Menneske har jeg endnu aldrig i mine livsodre Dage seet. Hans Beskrivelse over den onde Mand — Gud være os naadig! — den havde nær gjort mig forrykt i Hovedet, og da han talte om de stakkels Syndere, saa lod det jo, som om han strax vilde til at sluge dem."

"De har fuldkommen Ret, Sennora," svarede Don Christoval. "Alt for stor Streng-
hed skal være Ambrosios eneste Feil. Da han selv er fri for menneskelige Svagheder, saa har han ikke Overbærelse nok med Andres, og end-
skiøndt hans Domme altid ere yderst retfærdige

og upartiske, saa har han dog allerede under sin Bestyrelse over Munkene givet nogle Beviser paa sin Haardhed. — Men — jeg seer at Trængselen er næsten forbi; vil de tillade os, at ledsage Dem hjem?”

”Jefus, Sennor!” raabde Leonella, og gjorde sig Umage for at blive roed. ”Det tilstædede jeg ikke for al Verdens Guld! Jo, fulgte saadan en allerkiereste Kavaleer mig hjem, saa vilde min Søster — De troer aldrig, hvor nsieregnende hun er med saadanne Ting — holde en ganske artig Sparlagens Præken for mig; jeg vilde baade faae læst og paaskreven. Desuden ønskede jeg heller, at De just ikke saa strax kom med Deres Forslag.” —

”Mit Forslag? jeg forsikkrer Dem, Sennora.” —

”O Sennor, jeg tvivler slet ikke paa, at De jo mener med alle Forsikkringerne om Deres Længsel og Utaalmodighed, men — jeg maae sandelig udbede mig nogen Tid til at betænke mig i. Det sommede sig ingenslunde for min Delicatsse, om jeg saadan ved den allerførste Samtale vilde tage imod Deres Haand.”

”Min Haand, Sennora? saa sandt, som Gud lever” —

”O, min hiertens kiere Herre, dersom De elsker mig, saa plag mig nu ikke mere! Jeg vil ansee deres Fsielighed som et Beviis paa Deres Elskov; i Morgen skal De høre fra mig.

Lev nu vel saalænge! — Men, det er sandt, tør jeg udbede mig Herrerne's Stavne?"

"Min Ven," svarede Lorenzo; "er Greve Ossorio, og jeg hedder Lorenzo de Medina."

"Tusend Tak. Hvad Dem angaaer, Don Lorenzo, saa vil jeg melde min Søster Deres gunstige Tilbud, og saa snart muligt lade Dem vide hendes Beslutning. Hvor finder jeg Dem, om jeg tør spørge?"

"Jeg opholder mig stedse i Hertugens af Medinas Pallads."

"Nu, saa skal De ganske sikkert faae Bud fra mig. Lev vel, mine Herrer. — Og De, Herr Greve, jeg beder Dem, tøm Deres overordentlige hæftige Lidenskaber. Alligevel — for at overtøde Dem om, at De ikke misliager mig, og for at frelse Dem fra Fortvølelsens sorte Grav, saa modtag dette Tegn paa min Yndest, og husk stundum paa den fraværende Leonella."

Med disse Ord rakte hun en fortorret, rynket Haand hen til sin formeente Tilbeder, der kysede den med saa liden Artighed og saa øiensynlig Evang, at Lorenzo neppe kunde bære sig for at lee af fuld Hals. Leonella ilede nu ud af Kirken; den elskværdige Antonia fulgde taus bag efter hende; men i Kirkedøren vendte hun sig dog endnu engang uvilkaarlig om, og saae paa Lorenzo. Han bukkede til Afsked, hun takkede og var forsvunden.

”Jo, Lorenzo!” sagde Don Christoval, saasnart de vare allene; ”der har De indviklet mig i en deilig Kierlighedshandel! For at staae Dem bi i Deres Hensigter med Antonia, siger jeg Tanten et Par intetsigende Høfligheder, og inden en Time er omme, staaer jeg lige paa Kanden af den hellige Egtestand! Hvad kan vel lønne mig for de bittere Lidelser jeg har udstaaet for Deres Skyld? hvad kan betale mig mit Kys paa den forbandede gamle Hexes skindvisne Kalle? Diavolo! Det har efterladt sig saadan en Stank paa min Læber, at jeg i samfulde fire Uger vil komme til at lugte af Hvideløg. Gaaer jeg engang og spadserer i Prado, saa vil man holde mig for en omvandrende Eggefage eller for et Løg, som begynder at gaae i Krø!”

”Min stakkels Grebe,” svarede Lorenzo; „De har rigtig nok vist mig denne Tjeneste med nogen Fare; men jeg troer dog langt fra ikke at De endnu har overstaaet alle Deres Lidelser, thi jeg maae tvertimod bede Dem om at fortsætte Deres Amourette endnu i nogen Tid.”

”En Bøn, hvoraf jeg slutter, at den lille Antonia har gjort temmelig stærkt Indtryk paa Dem.”

„Det er ubeskriveligt, hvor meget hun har fortryllet mig. Siden min Faders Død har Hertugen af Medina yttret sit Ønske for mig at see mig giøt; hidtil har jeg ladet som om jeg ikke forstod hans Bink; men det jeg nu har seet” —

”Og hvad har De da nu seet? Ved Gud, Don Lorenzo, De vil dog vel ikke være saa gal at giøte Dem med en flittig og ærlig Skomagers Datterdatter fra Cordova?”

”De glemmer, at hun tillige er en Connesdatter af den nylig afdøde Marquis de las Cisternas. Dog hvad giølder vel Byrd og Rang her? jeg sværger Dem til, jeg har endnu aldrig seet nogen interessantere Pige end Antonia.”

”Det er meget muligt; men derfor vil De dog vel ikke strax gaae hen og giøte Dem med hende?”

”Og hvorfor ikke, kiere Greve? Jeg er riig nok for os begge; thi De veed, at min Onkel tænker meget ædelmodigt i denne Punkt. Kiender jeg Raymond de las Cisternas ret, saa vil han vist nok gierne erkiende Antonia for sin Broderdatter. Jeg var et foragteligt Menneske, hvis jeg kunde ønske at komme til at eie hende ved andet end Egtteskab; og ved Gud, hun synes at forene alle de Egenstaber, hvorved en Kone kan giøre mig lykkelig; — hun er ung, elskværdig, artig, har et sølende Hierte” —

”Et sølende Hierte? Hun sagde jo slet ikke andet end Ja og Nei.”

”Ikke meget mere, det tilstaaer jeg — men hun sagde dog altid begge Dele paa rette Sted.”

”Saa? gjorde hun det? — Med Forlov at sige, det falder jeg at argumentere som en

sand Elsker, og med saadan en sprenglærd Casuist tør jeg ikke længer trættes." — Men hvad mener De om vi nu gif paa Comedien?

"Det kan jeg ikke. Jeg kom først i Gaar Aftes til Madrid, og har ikke endnu haft Stunder til at besøge min Søster. De veed at hendes Kloster ligger i denne Gade, og jeg var just paa Veien derhen, da den Mængde Menneſker som jeg saae stimle her ind i Kirken, opvakte min Nyſgierrighed. Nu vil jeg iværksætte mit første Forsæt, og tilbringer ventelig Aftenen i Talestuen med min Søster."

"Deres Søster i et Kloster, siger De? dog jo, det er sandt; jeg havde glemt det. Og hvorledes lever Donna Agnes? det undrer mig, Don Lorenzo, hvordan det kunde falde Dem ind, at indspærre saadan en elskværdig Pige i et Kloster!"

"Sligt falde mig ind, Don Christoval? — hvor er det muligt, at De kan tiltroe mig saadant et Tyranni? De veed jo at hun valgte Gløret af egen Tilskyndelse, og at særdeles Omstændigheder bragde hende til at søge Afsondring fra Verden. Jeg anvendte alt hvad der stod i mit Magt, for at overtale hende til at forandre sin Beslutning; men mine Bestræbelser vare frugtesløse, og jeg mistede en Søster!"

"Desto bedre for Dem; De vinder dog altid betydeligt ved dette Tab; husker jeg ret, saa

havde Donna Agnes en Arvpart af ti Tusende Pistoler, hvoraf Halvdelen tilfaldt Deres Høi-velbaarenhed. Ved Gætt Jago! gid jeg havde et halvhundrede saadann: Søstre! jeg vilde misse dem allesammen, uden at fælde en eneste Taare derved."

"Hvordan, Greve?" raabde Lorenzo med Bredde; "anseer De mig for at være saa nederdrægtig, at jeg skulde have bestrykt min Søster i hendes Beslutning? troer De, at det foragtelige Ønske at komme i Besiddelse af hendes Formue? —"

"Hypertiligt! bliv saa ved, Don Lorenzo! — Hvor han bruser i Veiret! Himlen give, at Antonia maae formilde denne Tid, thi ellers brække vi to vist Halsen paa hinanden, inden i Dag fiorten Dage. Men for i det mindste nu at afværge saadan en tragisk Katastrophe, trækker jeg mig tilbage, og viger Dem Pladsen. Adio, min Herr Ridder af Bierget Aetna! temperer Deres Hidsigthed, og glem ikke, at De kan giøre Regning paa min Tieneste, naar det kommer an paa at binde den gamle Pulverhex nogen Sniksnak paa Ermet."

Dette sagde han, og ilede ud af Kirken.

"En isierlig Kyhr!" saade Lorenzo; "hvor det dog er Skade at han med sit ypperlige Hierte giør sig kun saa liden Umage for at tænke rigtig!"

Nu mærkedes det mere og mere. Lamperne vare endnu ikke tændte. Den opstaaende

Maanes svage Straaler kunde neppe trænge igiennem Kirkens gothiske Værke. Lorenzo følte, at han var ikke istand til at forlade dette Sted. Den Tomhed, som Antonias Bortgang havde efterladt sig i hans Siel, og hans Søsters Opoffrelse, som Don Christoval just nylig havde fremstillet for hans Indbildningskraft, satte ham i en vis tungsindig Stæmning, som kun passede alt for vel til den skumle Høitidelighed, der omringede ham. Han hvilede sig endnu stedse op imod den syvende Pille fra Prækestolen af. En mild kislige Vind susede igiennem de øde Hvelvinger; Maanestinet, som igiennem de malede Nuder listede sig ind i Kirken, overmalede Figurerne paa Kirkeloftet og de massive Piller med tusinde forskellige Slags Lys og Skygge. Rundt om herskede en almindelig Stillehed, som kun stundum blev afbrudt ved at høre Dørene slaaes i inde i Abbediet tæt ved.

Den herskende Tausshed og Stedets Ensomhed nærede Lorenzo's Anlæg til Tungvind kun endnu mere. Han kastede sig paa en Bænk, og overlod sig ganske til sin Fantasies Blændværk. Han tænkte paa sit Givtermaal med Antonia, paa de Hindringer, som kunde sætte sig imod hans Ønsker, og tusinde rigtig nok sørgelige, men dog ikke ubehagelige Syner skiftedes til at svæve for hans Indbildningskraft. Uformærket overraskede Sønnen ham, og hans rolige høiti-

dellige Sindsstemning, medens han var vaagen, havde ogsaa sin Indskydelse paa hans Slummer.

Det forekom ham endnu steds at han var i Kapuzinernes Kirke, men den var ikke længer mørk og eensom. En Mængde Sv l-Lysekroner kastede deres Gl nd paa de høie H lvinger; under fierne Choreris henrisende Sang giennem- bævede Orgelets Melodier Templet; Alteret syntes at være prydet til en stor H itid; rundt omkring det stod et glimrende Selskab, og tæt ved det saae han Antonia staae i en sneehvid Brude- dragt, og rødme med den j msfruelige Bluf r- digheds ubeskrivelige Ynde.

Halv haabende og halv frygtende stirrede Lorenzo hen paa Skuepladsen foran sig. Paa eengang sprang Abbediets D r op, og han saae den Præst, som han nylig havde hørt med saa megen Beundring, komme ud, efterfulgt af en lang Skare Munk. Præsten nærmede sig til Antonia.

"Og hvor er Brudgommen?" syntes han, at Kapuzineren sagde.

Antonia saae sig bange om i Kirken. Uvil- kaarlig traadte Ynglingen et Par Skridt frem. Hun saae ham; Glædens Rødme blussede paa hendes Kinder; venlig vinkede hun ad ham med Haanden. Han adlød, fløi hen til hende, og kastede sig for hendes F dder.

Hun gik lidt tilbage; og efter et Minuts Forløb saae hun paa ham med den inderligste

Sielefryd. "Ja," raabde hun; "min Brudgom! min bestemte Brudgom!"

Med disse Ord vilde hun styrte sig i hans Kavntag, men førend han havde Stunder til at trykke hende op til sit Hjerte, styrtede en Ubeskiendt sig ind imellem dem. Hans Skabning var gigantisk; hans Ansigtssfarve mørkebrun og hans Ansyn vildt og skrækkeligt; hans Mund udsaaandede Ilddamp, og paa hans Hænder stod skreven med læselige Bogstaver: — "Stoltthed! Belyst! Umenneskelighed!"

Antonia skreg høit i Veiret. Uhyret greb hende i sine Arme, sprang op paa Alteret med hende, og martrede hende med sine forhadte Siertegn. Hendes Stræben at rive sig løs fra ham var forgiebes. Lorenzo søi hende til Hielp; men førend han kunde komme hen til hende, hørdes der et stærkt Jordenskræld. I et Dieblisk syntes Kirken at styrte sammen i Ruiner, Munkene flygtede med Angestskrig, Lysekronerne sluffedes, Alteret sank ned i Jorden, og paa det Sted, hvor det havde staaet, aabnede nu en Afgrund sig, som udspyede Ildskyer. Med høi og rædsom Hulen foer Uhyret ned i Svælget, og søgde i Raldet at trække Antonia med sig. Men forgiebes. Understøttet af en overmenneskelig Magt, rev hun sig ud af hans Kavntag, men hendes hvide Dragt blev i hans Bold. I samme Dieblisk spirede to Binger af ætherisk Glands ud af

Antonias Skuldre. Hun svingede sig i Veiret, og i Flugten raabde hun "Elskede Lorenzo, hisset famles vi igien!"

Og nu aabnede den hvide Kirkehvalvning sig; harmoniske Stemmer gienløde mellem Hallerne, og den Glorie, som tog imod Antonia, og omringede hende, bestod af Straaler af saadan en himmelsk Glans, at den blændede Lorenzos Dine. Ude af sig selv, sank han uden Selbes vidstthed omkuld paa Jorden.

Da han vaagnede, laae han udstrakt paa Kirkegulvet; Kirken var oplyst, og langt borte tonede Hymnernes Sang. I en Tidlang kunde Lorenzo ikke ret troe, at det han havde seet var en Drøm, saa stærkt Indtryk havde det gjort paa hans Indbildningskraft. Han fattede sig lidt, og begreb nu hvori Blændværket bestod: medens han sov havde man tændt Lysekronerne, og den Musik han hørte, var den hvormed Munkene høitideligholdt deres Aftensang inde i Abbediets Kapel.

Lorenzo reisde sig, og vilde nu, stedse fordybet i Mindet om den besynderlige Drøm, besøge sin Søster. Han nærmede sig allerede til Kirkedøren, da han blev gjort opmærksom ved en Skygge, som han saae liste sig langs med Muren ligeoverfor. Han figgede nu næriere til, og blev snart en Mand vaer, som indsvæbt i en Kappe, lod til at see sig ængstelig om, for at erfare om ingen lagde Mærke til ham. Kun

saare faa Mennesker ere fri for Nysgierrighedens Indflydelse. Den Ubekiendte syntes med Engstelighed at ville dølge sit Grinde i Kirken, og denne Omstændighed var det just, som forøgede Lorenzos Ønske at opdage hvad han kunde have i Sinde.

Men vor Helt vidste vel at han havde ingen Ret til at trænge ind i denne ubekiendte Kavaleers Hemmeligheder.

"Jeg vil gaae," sagde Lorenzo. Og Lorenzo blev hvor han var.

Skyggen af den høie Kirkepille skulde ham virkelig ogsaa for den Ubekiendte, som sneg sig værsomt videre frem. Til sidst tog han et Brev frem, som han havde giemt inden for Kappen, og lagde det hurtig ved Siden af en kolossalst Billedstøtte af den hellige Frands. Nu tråd han sig hurtig tilbage, og skulde sig i en Krog af Kirken, temmelig langt fra den Niche, hvori Billedstøtten stod.

"Saa!" sagde Lorenzo ved sig selv, "altsaa er det ikke andet end en dum Kierlighedshandel; og siden jeg ikke har videre dermed at gjøre, saa er det vel bedst at jeg gaaer min Vej."

Sandt at sige, havde det lige indtil dette Dieblif aldrig faldet ham ind, at han kunde have noget at gjøre dermed, men han troede dog at han burde undskyde sin Nysgierrighed lidt for sig selv. Nu gjorde han atter et Forsøg paa at komme ud af Kirken. Han naaede ogsaa vir-

kelig Kirkedøren uden mindste Anskedssteen, men der stod nu engang skreven, at han i denne Aften skulde aflægge endnu et Besøg der. Da han gik ned ad Trappen, for at komme ud paa Gaden, rendte en ham paa Armen med saadan en Voldsomhed, at de vare begge to nær ved at falde omkuld. Lorenzo lagde Haanden paa sin Kaarde.

”Señor!” sagde han; ”hvad er det for en uartig Opførsel?”

”Ha, er det Dem, Medina?” svarede den anden, paa hvis Mæle Lorenzo strax gienkiendte Don Christoval; ”De er den største Lykkens Pamphilius paa hele Jordkloden, at de ikke har forladt Kirken, førend jeg kom tilbage. Gaae ind! gaae ind! min bedste, kiereste Ven! Nu har vi dem her paa Timen!”

”Hvem har vi her paa Timen?”

”Den gamle Høne med alle hendes nyffelige smaae Kyllinger. Gaae bare ind, siger jeg Dem, saa skal De faae den hele Historie at vide.”

Lorenzo gik igien ind i Kirken med ham, og de skulde dem bag ved den hellige Frands's Sætte.

”Nu,” sagde vor Helt; ”tør jeg da spørge Dem om, hvad De vil sige med al denne Hensyftelse og Hastværk?”

”O Lorenzo, vi vil faae guddommelige Ting at see! Priorinden i Sancta Claras Kloster kommer herhen med alle hendes Nonner. De

maae vide, at den fromme Pater Ambrosio (Gud lønne ham derfor!) gaaer ikke for al Verdens Guld uden for sit kiere Abbedies Helligdomme. Ethvert Kloster, som er lidt paa Roden, maae dog i det mindste eengang have den hellige Mand til Skrivtefader, og altsaa maae Nonnes Glutterne besøge ham i hans Abbedie, thi kommer Bierget ikke til Mahomet, saa kommer Mahomet ikke til Bierget. Priorinden af Sancta Clara, som ikke vil have at bestille med saadanne urene Dine, som (med Forlov at sige) baade Deres Høivelbaarenheds og Deres underdanige Tjeneres ere, finder for godt at lede sin hellige Hiord til Skrivte om Nattetider. Hun kommer ind i Abbediets Kapel ad hiin LønDør. Dørvogterstuen i Sancta Clara, et godt gammelt Barn og min fortrolige Veninde, har nu nylig forsikret mig, at den hele Skare vilde være her inden faa Minuter. Er det ikke et Besøg efter Deres Smag, min kiere Lorenzo? Vi vil faae nogle af de smukkeste Ansigter i hele Madrid at see.“

“Troe De mig, Christoval, vi faaer slet intet at see. Nonnerne har jo altid Slør for.“

“Nei, nei vist ikke! det veed jeg bedre. Naar de ere i Kirken, saa tager de altid Sløret fra, af Erbødighed for Stedets Skyts-helgen. — Tys! der kommer de. Vær nu smuktrolig! — See nu selv om jeg ikke har Ret, og troe mig saa bedre en anden Gang.“

“Godt,” tænkte Lorenzo; “maaskee kan jeg ved samme Leilighed opdage, hvem det er, som staaer i Forstaaelse med den hemmelighedsfulde Fremmede.”

Don Christoval havde neppe sagt det sidste Ord, førend Priorinden af Sancta Clara allerede kom, efterfulgt af en lang Skare Nonner. I det Dieblif enhver af dem traadte ind i Kirken, slog hun sit Slør tilbage. Priorinden lagde begge sine Hænder overfors paa sit Bryst, og i det hun gik forbi Sanct Brands, Kirkens Skytspatron, bøiede hun sit Hoved meget dybt ned. Nonnerne fulgte hendes Exempel, og mange vare allerede gaaet videre frem, uden endnu at have tilfredsstillet Lorenzos Nysgjerrighed. Han mistvibede allerede næsten om at see Hemmeligheden oplyst, da en af Nonnerne, i det hun neiede for den hellige Brands, lod sin Rosenbrands falde fra sig, som om det skedte af Banskare. Da hun bukkede sig ned, for at tage den op, straalende Lyset lige i Ansigtet paa hende. I samme Dieblif skyndte hun sig at snappe Brevet, som sad ved Foden af Billedstøtten, puttede det ind i sin Barm, og skyndte sig at komme hen igien paa sin forrige Plads i Processionen.

“Aha!” sagde Don Christoval ganske sagte; “der har vi vist en lille Intrigue.”

“Bed Himlen, det var Agnes!” raabte Lorenzo.

“Hvad! Deres Søster? Diavolo! saa kommer ventelig nogen til at undgiælde vor Staaen paa Luur.”

“Ja, det skal han, og det ufortøvet!” svarede den opbragte Broder.

Den gudfrygtige Proc:ktion var nu kommen ind i Abbediet; og Døren blev lukket i efter den. I samme Dieblig forløb den Ubekjendte sit Smut-hul, og ilede hen ad Kirkedøren til. Førend han kunde komme ud, blev han Medina vaer, som traadte i Veien for ham. Den Fremmede traf sig hastig tilbage, og trykkede sin Hat ned i Dinene.

“Søg ikke at undvige mig!” raabde Lorenzo; “jeg vil vide hvem De er, og hvad der stod i hiint Brev?”

“I hiint Brev?” gientog den Ubekjendte; “og med hvad Ret giver De mig saadant et Spørgsmaal?”

“Med en Ret, som jeg nu skammer mig ved; men det tilkommer ikke Dem at spørge mig. Enten tilfredsstil min Nysgierrighed med den nøiagtigste Omstændelighed, eller svar mig med Deres Kaarde.”

“Den sidste Maade vil vel være den korteste;” svarede den Anden, og trak blank; “frisk, Senor. Jeg er færdig.”

Ude af sig selv af Harmen, ilede Lorenzo til Angreb, og de to Modstandere havde allerede fægtet nogle Dieblikke, førend Christoval, som

nu havde mere Sindighed end nogen af de andre to, kunde komme til at kaste sig inmellem deres Waaben.

”Hold inde, Medina!” raabde han; ”betænk De Følgerne af at udøse Blod paa et helligt Sted?”

Den Fremmede lod strax sin Kaarde synke.

”Medina?” raabde han, ”Almægtige Gud! er det muligt? Lorenzo, har De da ganske glemt Raymond de las Cisternas?”

Lorenzos Forundring voxede hvert Diebligt; Raymond nærmede sig til ham; men med en mistroisk Mine trak han sin Haand tilbage, som Raymond vilde tage fat paa.

”De her, Marquis? Hvad betyder det? De i en hemmelig Brevvevling med min Søster, hvis Helligivenhed — —

”Altid har tilhørt, altid vil tilhøre mig. Men dette Sted er ikke passende til nogen Forklaring. Vil De have den Godhed at følge hiem med mig; Saa skal De erfare alleting. — Hvem er denne Herre?”

”En, som jeg troer at De har seet tilforn;” svarede Don Christoval; ”endskiøndt formodentlig ikke i nogen Kirke.”

”Grev Offorio?”

”Jegen Person, Marquis.”

”Jeg har intet imod, at De erfarer min Hemmelighed, thi jeg kan stole paa Deres Tausched.”

”Deri har De bedre Tanker om mig, end jeg selv, og derfor maae jeg frabede mig Deres Kortrolighed. Gaae De Deres Wei, jeg gaaer min. Hvor finder man Dem, Marquis?”

”Som sædvanlig: i Hotel de las Cisternas; men læg Mærke til at jeg opholder mig der incognito, og naar De vil tale med mig, saa spørg om Alphonso d'Alvarada.”

”Godt, godt! Lykke paa Reisen, mine Herrer!” sagde Don Christoval, og forlod dem.

”De, Marquis,” sagde Lorenzo i en forbauset Tone, ”De, Alphonso d'Alvarada?”

”Ja, jeg, Lorenzo; men, hvis De ikke har hørt min Historie af Deres Søster, saa maae jeg fortælle Dem mange Ting, som vil sætte Dem i Forundring. Følg ufortøvet med mig til mit Hotel.”

Nu kom Kapuzinernes Portner ind i Kirken, for at lukke Dørrene i til Natten. De to Herrer begave sig strax paa Weien, og ilede saa hastig som de kunde til Palladset de las Cisternas.

”Na, Antonia,” sagde Tanten, saa snart de vare komne ud af Kirken; ”hvad tænker Du vel om vore to Tilbedere? Don Lorenzo lader virkelig til at være en ret artig, god ung Mand; Han viisde Dig nogen Opmærksomhed,

og hvem veed, hvad det kan blive til? Men den Don Christoval, det kan jeg frit bande paa, det er en sand Fugl Phoenix af Høflighed; han er nu saa artig! saa maneerlig! saa om og saa pachtiff! ret saa det er en Lyst! Ja, det maae jeg sige, skulde nogen Mandsperson i Verden kunne overtale mig til at bryde mit Lofte: aldrig at gifte mig, saa maatte det være ham. — Du seer, Antonia, at alleting gaaer netop saaledes som jeg sagde Dig: saasnart jeg lod mig see i Madrid, vidste jeg strax, at jeg vilde blive omringet af Tilbedere. Lagde Du Mærke til den Virkning det gjorde paa Greben, den Gang jeg tog mit Elør af? Saae Du med hvilken Kyrighed han kysde min Haand, da jeg rakde ham den? Ja, det veed jeg, har jeg nogensinde i mine Dage seet sand Kierlighed, saa stod den afmalet i Don Christovals Physiognomie.“

Antonia havde nu rigtig nok lagt Mærke til den Grimasse, hvormed Don Christoval kysde den bemeldte Haand; men fordi hun uddrog sig andre Slutninger deraf, end Tanten, saa var hun klog nok til at tie.

Dette skal være en temmelig stor Sielendhed hos et Fruentimmer, og vi troe derfor at denne Omstændighed bør anføres som noget mærkverdigt.

Den gamle Dame fortsatte sin Samtale med Antonia i samme Tone, indtil de kom til den Gade, hvor de boede. Her kunde de ikke

paa hundrede Skridt nærme med til deres Dor; thi en stor Mængde Mennesker havde forsamlet sig uden for den; de stillede sig derfor ligeover for paa den anden Side af Gaden, og søgte at faae at vide, hvad der kunde have bragt alle disse Folk sammen. Efter nogle Minuters Forløb gjorde Sværmen en Kreds, i hvis Midte Antonia fik Die paa et overordentlig høit Fruentimmer, som med tusende sølsomme Ansigtfordreielser snoede sig mange Gange rundt. Hendes Dragt var sammensæt af Strimler af allehaande brogede Silketøier og Lærreder, fantastisk, men dog ikke uden Smag. Paa Hovedet havde hun et Slags Turban, udsmykket med Viinrankeblade og Markblomster. Hendes Ansigt lod til at være meget forbrændt af Solen, og var mørk olivenfarvet; hendes Nafsyn var fyrigt, men dog laae der noget besynderligt deri. Hun havde en lang sort Klæp i Haanden, hvormed hun af og til tegnede allehaande sølsomme Figurer i Sandet, og dansede siden rundt om dem i alle Bannvittighedens excentriske Stillinger. Bludselig afbrød hun sin Dans, og efter at hun hastig havde snoet sig tre Gange omkring, sang hun de følgende uordentlige Linier:

“Unge Ms, troe mig min Konst
 er intet Blendværk, som Dig daarer.
 Her i mit Tryllespeil stuer Du
 den Mand Du engang til Mage faarer.”

Skiebneens Bog er i min Vold;
 jeg i den læser; Tegne udlægger.
 Noie jeg veed alt hvad hvide skal;
 til Jordens Grundvold min Magt sig strækker.

Paa mit Bud selv Solen flyer,
 og Mærke folder Himlens Bue;
 aarvaagen Drage strax slumrer ind,
 og sorte Diable den rædsomt true.

Skærmet ved min Tryllestav
 i Hæres Samfund stolt jeg throner,
 trodser Besværgeres Magie,
 og knuser Slanger og Skorpioner.

Vige, Tillid til min Konst
 vil tryk i Nøden Dig bevare;
 værne Din fagre Ungdoms Aar,
 frelse Dig fra Forsørelsens Snare.

Mangen Urt jeg kiender grant,
 hvori forborgen Kraft kan gløde:
 Urter, som tænde Kierlighed;
 andre, som Elixovs Marter forsøde.

Hører derfor agtsom paa
 hvad Spaadoms Aand mig kan tilsiige;
 og J da tit erfare skal,
 at jeg er sendt fra Sandheds Rige!"

Da det ubefiendte Fruentimmer havde holdt op at synge, sagde Antonia: "Kiære Tante! den Stakkell er vist gal!"

"Gal, Barn? nei, Pokker heller; det er en liderlig Skisge, en Ziguenerinde, et Slags Bagabunder, som bestille intet andet end at løbe Landet igiennem, for at fortælle Løgne og snyde skikkelige Folk for deres Penge. Ky, det slemme Paf! Var jeg Konge i Spanien, saa skulde enhver af dem brændes levende, som efter tre Ugers Forløb opholdt sig inden for mine Grændser!"

Dette sagde hun saa høit, at Ziguenerinden kunde tydelig høre det. Nu trængde hun sig strax igiennem Hoben, og hen til vore to Damer. Hun hilste efter østerlandsk Skik tre Gange, og vendte sig derpaa om til Antonia.

Ziguenerinden.

"Kiære Dige, hør og agt paa mig!
 Underfulde Ting jeg siger Dig;
 Intet frygt, min Hu er god;
 Blis mig Haanden; og fat Mod!"

"Bedste Tante!" sagde Antonia, "tillad, at jeg blot denne ene Gang maae faae min Skiebne at høre!"

"Det er noget dumt Løi, Barnlille! hun vil kun binde Dig en heel Hob Løgne paa Vermet."

“Det kan jo” være det samme. Lad mig blot høre hvad hun vel kan sige. O vær saa god, kære Tante, og beviiis mig denne ene Føjelighed!”

“Nu, siden Du er saa forhippet paa det, Antonia, saa for mig gierne. — Kom engang hid, Moerlille, hun skal for Løiers Skyld see i vore Hænder. Her har hun Penge; — sig mig nu min Skiebne.”

Med disse Ord trak hun sin Handske af, og viisde hende Haanden. Ziguenerinden saae et Dieblif i den, og svarede derpaa:

Ziguenerinden.

“Din Skiebne? — hm! den snart er sagt;
alt flæber Du paa et Læs af Dage;
dog — da Du har betalt derfor
skal Du den fortelig her erfare:
Vel er Din Iffe næsten graa;
men Du dog troer, at Du Venus ligner;
og kiandt Du misted’ mangen Tand,
venter Du dog paa en tielen Veiler.
Ster er min Videnskab og Konst;
men skabe Ungdom formaaer jeg ikke.
Ei føles Elkov for gusten Huud,
for røde Dine, som hæsligt kele.
Gamle, fast derfor bort Din Tant;
Skionplet og Sminke Dig hielppe ikke.
For hvad Din Pynt har kostet Dig,
Søg nogen Armod at vederqvæge.

Tenk paa Din Grav; ei paa Amors Leeg;
 den duer ei for sig gammel Qvinde:
 Snart høster Døden de røde Haar,
 og lægger Eierinden paa Baaren.“

Medens hun talde, gienlød hele Forsamlingen af en vedvarende Skoggerlatter, og disse Ord gik fra Mund til Mund — ”gusten Huud” — ”røde Dine, som hæsligt skele” — ”tandsløs” — ”Skønplet og Sminke” — ”gammel Qvinde” — o. s. v. Leonella var færdig at briste af Arrighed, og overrødsde den ondskabsfulde Sædelærerinde med de bittreste Bebreidelser. Den sortebrune Prophetinde hørde nogen Tid paa hende med et haanligt Smil, gav hende derpaa et ganske kort Svar, og vendte sig om til Antonia:

Ziguenerinden.

“Kølig, Gamle! — Nu, mit Barn,
 hurtig viis mig Haanden Din;
 at jeg Dig forklare kan
 Guds og Himlens vise Raad!“

Antonia trak nu ligeledes sin Handske af, og rakte Ziguenerinden sin hvide Haand. Hun betragtede den nogen Tid med en Mine, som baade udtrykte Medynk og Forundring, og gav derpaa sit Orakel med følgende Ord:

D

Himmel!! — hvilken sølsom Haand — — —
 Skionne Mø! en ædel Veiler
 sukker for Dig udi Løn. —
 Men af! Skiebne's bittre Harm
 blæser af Din Lykkes Blomst.
 Dig en Judas vil forfølge,
 og Din Livets Traad er fort.
 Du, som Lillen, hastig falmer;
 Hisset spirer Du igien.

Kiere Barn! oh, troe en Lære,
 som Dig tierlig Viisdom giêr:
 seer Du nogen dydig være
 meer end Jorden's Søn formaaer;
 en, hvis strenge, haarde Hierte
 aldrig tilgav Brødres Feil —
 Denne Stund Du da maae mindes —
 Støvets Barn ei Helgen er! — —
 Under favre Rosenblade
 trødste Stange lurer tit. — —

Omme, hulde, kyske Mø!
 veemod'sfuld jeg Dig forlader;
 men vær stærk! Din Løn er vis:
 Gud er Dydens milde Fader,
 Nødens Stund er snart forbi;
 hisset bliêr Du fro og fri.“

Ziguenerinden taug stille, dreiede sig tre Gange rundt, og ilede derpaa ud af Gaden med vildt Afsyn. Hoben fulgde efter hende. Elviras Dør var nu bleven fri for Folk, og Leonella gik ind i Huset, knarvorn over Ziguenerinden, over hendes Søsterdatter og Folks Latter, kort sagt over enhver, undtagen hendes elskværdige Tilbeder. Ziguenerindens Spaadom havde ogsaa gjort Indtryk paa Antonia, men dette blev snart udsløttet; og saa Timer efter havde hun saa ganske glemt den hele Tildragelse, som om den aldrig var hændet.

Andet Kapitel.

Fôrse sè tu gustassi una sòl volta
 La millésima parte della giòje,
 Che gusta un cor amato riamando,
 Diresti ripentita sospirando:
 "Perduto è tutto il tempo
 Chè in amar non si spende."

Taffo.

O, hvis Du 'eengang kiendte
 blot Tusenddelen af de søde Glæder
 det elskte Hierte føler ved at elske,
 med Æmheds kielse Suk Du vilde sige:
 "Jeg Daare! tabt er hver en Stund
 jeg ei til Amors Dyrkelse har viet."

Munkene ledsagede deres Æbbed til Døren af hans Celle, hvor han afskedigede dem med en Mine, som tydelig nok sagde, hvor meget han følte sig ophøiet over dem, og hvortil Æktheden af Nidmyghed kontrasterede mod virkelig Stolthed.

Saasnart han var allene, lod han sin Forsængelighed have frit Løb. Han mindedes den Begeistring, som hans Præken havde opvakt, hans Hierte svulmede af Henrykkelse, og hans

Indbildningskraft viisde ham glimrende Udsigter til Høihed og Bælde. Han saae sig triumpherende om, og hans Stolthed sagde høit til ham, at han var et større Væsen, end nogen af hans Medskæmminger.

” Hvem, ” tænkte han, ” hvem anden end jeg har saaledes med ubesmittet Samvittighed overstaaet de Fristelser, hvorfor Ungdommen er udsat? Hvem uden jeg har overvunden voldsomme Lidenstaber, et fyrigt Temperament, og i Livets Morgenrøde selv begravet sig i frivillig Eensomhed? Forgieves søger jeg et Væsen, som tør maale sig med mig; jeg allene er istand til at iværksætte en saadan Beslutning. Religionen eier ikke en Ambrosio endnu. Hvor mægtig virkede ikke min Præken paa mine Tilhørere! hvor de trængde sig om mig! hvor de overrødsede mig med Belsigneiser, og kaldte mig Kirkens eneste faste Støtte! Hvad har jeg altsaa endnu tilbage at gjøre? Intet andet, end at vaage over mine Brødres Udfærd med samme Omhu, som jeg hidtil har vaaget over min egen. Men — kunde jeg da ikke endnu blive afløstet fra hiin Sti, hvorad jeg hidtil har vandret uden den mindste Afvigelse? Er jeg ikke et Menneske, som af Naturen er skrøbelig, og tilbøielig til Bildfarelser? Der kommer en Tid, da jeg maae forlade mit eensomme Opholdsted; i mit Abbedie seer man nu uafsladelig Madrids skionneste og ædleste Damer, som ikke ville have nogen anden

Skrivtefader end mig. Jeg maae vænne mine Dine til Kristellens Gienstande, og udsætte mig for Belystens og Sandfelighedens Forførelser. Skulde jeg i den Verden, hvori jeg nu indtræder, nogefinde finde en huld og skøn Skabning — huld og skøn som Du — Madonna — !”

Med disse Ord fæstede han sine Dine paa et Maleri af den hellige Jomfrue, som hængde ligeoverfor ham; i to samfulde Aar havde det været Gienstanden for hans tiltagende Beundring og Tilbedelse. Han standsede, og stirrede paa det med Henrykkelse.

”Hvilken Skønhed i dette Ansigt!!” blev han efter nogle Minuter ved, ”hvor guddommelig yndigt er ikke dette Hoved! Hvilken blid Majestæt smiler ikke fra disse himmelske Dine! Hvor vennehuldt hviler ikke hendes Hoved paa den Alabastens Arm! Hvad er Rosen imod denne Rinds Rødme? hvad er Lillien imod denne Haands Hvidhed? ha! hvis saadan en Skabning levede, — og levede for mig! — for mig allene! naar jeg torde snøe disse gyldne Lokker om mine Fingre, og trykke mine Læber paa denne sneehvide Barmes Skatte! Almægtige Gud! vilde jeg ogsaa kunne imodstaae Denne Kristelse? vilde jeg ikke for et eneste Favntag opoffre Lønnen for tredive Aars Lidelser? vilde jeg ikke? — Jeg Daare! hvad er det, hvortil Beundring over dette Maleri forleder mig? bort, J urene Tanker! Ja, jeg veed det, for mig er Kvinden

for evig tabt. Aldrig fandtes der nogen Dødelig, som lignede dette Maleri i Guldkommenhed; men — om endog saa var, — for en andens Dyd kunde saadan en Prøve være for haard; men til Ambrosio tør ingen Kristelse nærme sig. Kristelse, siger jeg? for mig vilde det ingen Kristelse være. Det som nu glæder mig som et idealt, høiere Væsen, vilde, naar det var forvandlet til en Kvinde og besmittet med Dødelighedens Pletter, være mig en Affky. Det er ikke den qvindelige Skønhed, som har begeistret mig saaledes, nei, det er Malerens Talent jeg beundrer, det er Guddommen, som jeg tilbeder. Ere ikke alle Lidenskaberne uddøde i min Barm? har jeg ikke renset mig selv for al menneskelig Skrøbelighed?”

”Frygt intet, Ambrosio! Forlad Dig trygt paa Din Dyds Styrke! Træd diervelig ind i en Verden, over hvis Svagheder Du er ophøiet; betænk, at Menneskelighedens Feiltrin ligge uden for Din Sphere, og haan Du kun Mørkets Manders List. De skulle erkiende Dig for hvad Du er.”

Her blev hans Sværmeri afbrudt; thi nogen bankede tre Gange ganske sagte paa Døren ind til hans Celle. Abbeden vaagnede med Nøie op af sine Fantasier. Der blev atter banket.

”Hvem er der?” spurgde Ambrosio endelig.

”Det er kun Rosario,” svarede en spæd Stemme.

”Kom kun ind, min Søn!”

Døren blev strax luftet op, og Rosario kom ind med en lille Kurb i Haanden.

Rosario var en ung Novits, som om tre Maaneder vilde aflægge sit Løfte. Et hemmelighedsfuldt Bæsen omsvævede denne Yngling, og gjorde ham baade til en Gienstand for Deeltagelse og Nysgierlighed. Hans Undseelse for alt Selskab, hans dybe Tungfindighed, hans strenge Jagttagelse af Ordenens Pligter og hans frivillige Afsondring fra Verden i en Alder, der er saa lidet dannet til Eensomhed, gjorde alle Klosterbrødrene opmærksomme. Han syntes at ville blive ukendt, og ingen havde nogensinde seet hans Ansigt. Han søbde stedse sit Hoved ind i sin Kappe; men naar man tilfældigviis kom til at see et af hans Træk, var man altid enig om dets Elendighed. Rosario var det eneste Navn, hvorunder man kiendte ham i Klosteret. Ingen vidste hvor han var kommen fra, og naar man spurgde ham derom, saa iagttog han den dybeste Taushed. En Ubekiendt, hvis rige Klædedragt og prægtige Følge viisde, at det maatte være en Mand af den fornemste Rang, havde formaaet Munkene til at antage ham som Novits, imod at betale hvad man forlangde derfor. Dagen efter kom han igien tilbage med Rosario, og siden efter havde man slet intet videre hørt fra ham.

Ynglingen undveeg omhyggelig al Omgang med Munkene; han besvarede deres Høflighed med lige Artighed, men altid tilbageholdende, og viisde tydelig, at det var Lyst, som havde bragt ham til at vælge det eenlige Liv, thi han søgte stedse Gensomhed. Abbeden var den eneste Undtagelse i denne almindelige Regel. Ham omgikkes Rosario med en Erbødighed, som nærmede sig til Afguderi, søgte hans Omgang med den opmærksomste Jær, og greb begierlig ethvert Middel, for at erhverve sig hans Vndest. I Selskab med Abbeden syntes han Hierte af fryde sig, og Munterhed udbredte sig over hans hele Væsen. Ambrosio følte ligeledes Godhed for Ynglingen; imod ham viisde han aldrig sin sædvanlige Strengthed. Naar han talde med ham, saa blev hans Tone lidt efter lidt mildere end ellers, og ingen Stemme flang saa sødt i hans Øre som Rosarios. Han belønnede Ynglingens Hengivenhed med Underviisning i adskillige Videnskaber. Lærvillig tog Novitsen imod denne Underviisning; hans levende Genie, hans jævne Sæder og hans redelige Tænkemaade henrykte Ambrosio hver Dag mere og mere, fortogt, han elskede ham med en Faders hele Omhed. Under tiden følte han rigtig nok en hemmelig Attraa efter at see sin Lærlings Ansigt; men Selvfornægtelsens Regel strækkede sig hos ham lige indtil Nysgierrigheden, og hindrede ham i at yttre sit Vnske for det unge Menneske.

”Følg min Paatrængenhed, ærværdige Fader,” sagde Rosario, og satte sin Kuro paa Bordet, ”jeg kommer til Dem med en Bøn. Jeg hører, at en af mine kiereste Bønner ligger farlig syg. Torde jeg ikke anmode Dem om at bede for hans Helbredelse? — Kunne menneskelige Bønner bevæge Himlen til at skaae ham, oh! saa ville Deres sikkert gjøre det.”

”Hvad jeg formaer, min Søn, vil jeg gjøre for Eder, det veed J. Hvad hedder Eders Bøn?”

”Vincentio Della Ronda.”

”Vel. Jeg vil ikke glemme ham i mine Bønner, og gid vor trefold velsignede Sanct Franciscus vil værdige at høre min Forbøn! — Hvad er det J har der i Eders Kuro, Rosario?”

”Rogle Blomster, ærværdige Fader, thi jeg veed at De nyder dem. Er jeg pryde Deres Celle med dem?”

”Eders Opmærksomhed er mig kær, min Søn!”

Imedens Rosario satte Blomsterne i adskillige Potter, som stode til dette Brug hist og her i Cellen, fortsatte Abbeden Samtalen.

”Jeg saae Eder ikke i Kirken i Eftermiddag, Rosario.”

”O, da var jeg der dog, min Fader! Jeg er alt for taknemmelig for Deres Beskyttelse, til at jeg skulde forsømme nogen Leilighed, til at være Vidne til Deres Triumph.”

”Ah, Rosario, jeg har kun siden Marsag til at triumphere. Helgenen talde igiennem min Mund; ham allene tilkommer Eren. — Altsaa var J, som det lader, fornøiet med min Præken?”

”Fornøiet, siger De? O, De overgif Dem selv! Aldrig hørde jeg en saadan Beltaalenhed — undtagen eengang!” —

Her hævede Novitsens Bryst sig af et dybt Suf.

”Naar var det?” spurgde Abbeden.

”Den Gang De prækede i den afdøde Superiors Sygdom.”

”Jeg husker det; — men — det er over to Aar siden. Var J tilstæde? Den Gang kiendte jeg Eder ikke, Rosario.”

”Det er sandt, min Fader; og Gud give at jeg var død førend hiin ulykkelige Dag! hvor mange Lidelser, hvor megen Kummer havde jeg da ikke været fri for!”

”Lidelser? paa Eders Alder, Rosario?”

”Ah, min Fader! Lidelser, som, dersom De kiendte dem, vilde bevæge Dem baade til Bredde og Medynk! Lidelser, som udgiøre mit Livs Qual og tillige dets Fryd! Og dog vilde mit Hierte finde No i denne Gensomhed, hvis Frygtens Piinsler ikke hindrede det. O Gud! O Gud! hvor skrækkeligt er ikke et angstfuldt Liv! — Fader! jeg har ladet alleting fare; jeg har for evig forladt Verden og dens Glæder;

jeg har intet tilovers, intet har Tillokkelser for mig, uden Deres Gunst, Deres Venskab. Myster jeg det, min Fader! af! mister jeg det, da skjels for Følgerne af min Fortvivlelse."

"Og kan I frygte Tabet af mit Venskab? Har min Udfærd nogenfinde givet Eder Grund til denne Frygt? Lær bedre at kiende mig, Rosario, og agt mig værdig til Eders Tillid og Fortrolighed. Hvori bestaae Eders Lidelser? Aabenbar mig dem, og vær forvissset om, at hvis det staaer i min Magt at raade God derpaa, saa —"

"Ah! det staaer ikke i nogen Andens Magt end i Deres. Men — jeg tør dog ikke aabnebære Dem min Kummer. De vilde straffe mig for min Bekiendelse med Deres Had; De vilde støde mig fra Dem med Skam og Skiændsel."

"Min Søn, jeg beder, jeg besværges Eder!" —

"Af Barmhiertighed, spørg mig ikke mere! Jeg kan ikke, — jeg tør ikke — men tys! Klokkeren lyder til Aftenbøn. Fader, Deres Velsignelse, og da forlader jeg Dem."

Med disse Ord kastede han sig paa Knæ, og fik den Velsignelse, hvorom han bad. Nu trykkede han Abbedens Haand til sine Læber, sprang op, og forlod hastig Celleren.

Strax efter gik Ambrosio til Aftenbønnen (som blev forrettet i et lille Kapel, tæt ved Abbes

diet) høist forundret over Ynglingens sælsomme Udfærd.

Efter Aftenbønnen begave Munkene sig ind i deres forskjellige Celler. Abbeden allene drevs lede i Kapellet, for at tage imod Nonnerne fra Sancta Clara. Han havde ikke sat længe i Skrivestolen, da Priorinden kom. Nonnerne gik ind til ham een ad Gangen, imedens de andre biede saalænge uden for i Sakristiet. Ambrosio hørde opmærksom paa enhver's Skrivtemaal, gav mange Formaninger, paalagde hver Nonne en Bod, som var overeenstemmende med hendes Forseelse, og en Tidlang gik alleting efter Cædvane, indtil endelig en af Nonnerne, som udmærkede sig ved en ædel og skøn Skabning, af Vanvare tabde et Brev ud af sin Barm. Uden at mærke sit Tab, vilde hun nu gaae tilbage. Ambrosio formodede, at Brevet maatte være fra en af hendes Frender, og tog det op, for at flye hende det igien.

”Wie lidt endnu, min Datter,” sagde han, ”der har J et Brev —”

Og nu, da Brevet allerede var aabent, faldt hans Nie uvilkaarligt paa de første Ord. Forbauselse betog ham Mælet. Nonnen havde vendt sig om, hun saae Brevet i hans Haand, og stoi med et Korstrækkelseskrig henimod ham, for at bemægtige sig det.

”Kolik, min Datter!” sagde Munken i en streng Tone; ”jeg maae læse Brevet.”

”Saa er jeg da forloren!” raabde hun, og slog sine Hænder sammen i Bildeise.

Dødens Blegghed traf sig over hendes Ansigt, hun zittrede af Angest og maatte slynge sin Arm om en af Pillerne i Skrivestolen, for ikke at synke omkuld. Imidlertid læste Abbeden de følgende Linier:

”Alting staaer færdig til Din Flugt, kære Agnes! I Morgen Nat Klokken tolv vil jeg vende Dig ved Haugeporten. Jeg har været saa lykkelig at faae Nøglen dertil, og i faa Timer bringer jeg Dig paa et sikkert Tilflugtsted. Lad ikke falske Samvittighedsstrupler forlede Dig til, at forkaste de sikke Midler til at bevare Dit Liv, og den uskyldige Skabning, som Du bærer under Dit Hierte. Husk paa, at Du har lovet at være min Brud, længe førend Du blev Kirkens; at Din Tilstand snart maae blive robet for Dine Søstres forskende Dine, og at Flugt er det eneste Middel til at undgaae Virkningerne af deres grusomme Hævn. Levvel, min Agnes! elskede Huustro, som en god Gud gav mig! Glem ikke at være ved Haugeporten i Morgen Nat Klokken tolv!”

Saa snart Ambrosio havde læst Brevet, gav han den uforstigtige Nonne et strengt og harmfuldt Diefast. ”Dette Brev maae Priorinden have,” sagde han, og gik forbi Agnes.

Som Torden lode disse Ord i hendes Øren; hun vaagnede op af sin Bedøvelse, blot for at

overskue sin Stillings hele Karlighed. Hastig ilede hun efter ham, og holdt ham fast i hans Kappe.

”For Guds Skyld!” raabde hun i Fortvilelsens Tone, i det hun kastede sig for hans Fødder, og vædede dem med sine Taarer; ”Fader, forbarm Dem over min Ungdom! Bær over med den svage Kvinde, fortie mit Feiltrin! Mit hele øvrige Liv skal bøde for denne eneste Forbrydelse, og Deres Mildhed vil igien bringe en Siel tilbage til Himlen.”

Korsfærdelige Dumdriftighed! Hvad! skal Sancta Claras Kloster være Utugtens Bolig? Skal jeg tilstøde, at Christi Kirke dølger Liderlighed og Skiændsel i sit hellige Skød? Uværdige! En saadan Mildhed vilde gjøre mig til Eders Medskyldige. Her var Barmhiertighed en Misgierning. I har overgivet Eder til en Forsørers Vellyst; I har besmittet det hellige Klædebon ved Eders Ureenhed, og alligevel vover I at anraabe om min Medynd? Bort! hold ikke længer paa mig! — Hvor er Priorinden? sige de han til med høiere Røst.

Hold inde, Fader, hold inde! O! Hør mig blot et eneste Dieblif! kald mig ikke nogen utugtig Kvinde, troe ikke, at jeg har syndet af Vellyst. Længe førend jeg tog imod Sløret, eiede Raymond mit Hierte; han opfyldte min Siel med den reneste, hæderligste Følelse, og skulde just forenes med mig ved de helligste Baand,

da en skræffelig Tilbragelse og en lumsk Paars-
rende skildte os ad. Jeg troede ham for evig
tabt for mig, og valgde af Fortvivlelse Kloster-
ret. Tilfældet forenede os igien; jeg kunde
ikke nægte mig selv den vemodsfulde Glæde, at
blande mine Taarer med hans. Vi samledes
hver Nat i Sancta Claras Klosterhauze — ah!
i et ubevogtet Dieblif brød jeg mit Kyskheds Løfte.
Jeg vil snart vorde Moder. Erværdige Fader,
forbarm Dem over mig, forbarm Dem over
den uskyldige Skabning, hvis Tilværelse er fore-
net med min! Aabenbarer De mit Feiltrin for
Priorinden, saa ere vi begge forlorne. Den
Straf, som Sancta Claras Love paalægge Ulyk-
kelige i min Forsatning, er skræffelig, streng og
grusom. Ah, Fader, Fader! lad ikke Eders
ubesmittede Samvittighed giøre Eder følesløs
imod andre, som havde mindre Kraft til at
imodstaae Fristelsen! Lad ikke Medynk være
den eneste Dyd, som er fremmed for Eders Hier-
te! Barmhiertighed, ærværdigste Fader! Giv
mig mit Brev igien, og fordøm mig ikke til uund-
gaaelig Glendighed!”

”Eders Driftighed gaaer for vidt. Skal
jeg dølgge Eders Forbrydelse — jeg, hvem I
har bedraget ved Eders løgnagtige Skrivtemaal?
— nei, min Datter, nei, jeg vil vise Eder en
betydeligere Tieneste, jeg vil frelse Eder fra For-
dærvelse, — imod Eders egen Villie vil jeg
frelse Eder. Bod og Riidets Spægelse skulle

forsone Eder's Misgierning, Strenghed skal igiær med Magt føre Eder tilbage paa Hellighedens Sti. Moder Sancta Agatha, kom hid!"

"Fader, ved alt hvad der er Dem helligt, hvad der er Dem kiereft i Verden, jeg beder, jeg anraaber Dem —"

"Lie stille. Jeg vil ikke høre Eder. Hvor er Abbediffen? Moder Sancta Agatha, hvor er J?"

Sakristie-Døren blev aabnet, og Priorinden kom ind i Kapellet, efterfulgt af sine Nonner.

"Grusomme, ubarmhiertige Mand!" stammede Agnes, i det hun slap ham.

Rasende og i Kortvovlelse fastede hun sig om paa Jorden, slog sig for Bryftet, og sønderrev sit Slør, som i et Anstød af Vanvittighed. Nonnerne stirrede forbausede paa dette Sørge-spil. Nu flyede Munken Priorinden det ulykkelige Stykke Papiir, fortalde hende paa hvad Maade han havde fundet det, og sluttede med, at det tilkom hende at afgjøre, hvad Straf Synderrinden fortiende.

Priorinden gennemløb Brevet med Dine; Harme rødmede hendes Kinder. Ha! saadan en Forbrydelse begaaet i hendes Kloster, saadan en Forbrydelse bekiendt for Ambrosio, Madriðs Afgud, den Mand, som hun frem for alle andre ønskede skulde have de bedste Tanker

om hendes Klosters Strenghed og Ordentlighed! Ord kunde ikke udtrykke hende rasende Forbitrelse. Hun taug, og saae truende og ondskabsfuld paa Nonnen, som laae og bred sig paa Gulvet.

"Gør hende strax tilbage til Klosteret!" sagde hun endelig til nogle af sit Følge.

So af de ældste Nonner nærmede sig nu til Agnes, løftede hende med Magt i Beiret, og vilde føre hende ud af Kapellet.

"Hvad!" skreg hun pludselig, og rev sig rasende ud af deres Arme; "saa er der da intet Haab mere? I slæbe mig altsaa hen til Straffen? Hvor er Du, Raymond? o, frels mig, frels mig!" Nu stirrede hun paa Abbeden med et igiennemtrængende Diefast; "hør mig," blev hun ved; "ubarmhiertige, stolte, lumste, grusomme Barbar! hør mig! Du kunde have frelst mig; Du kunde igjen have gjort mig lykkelig og dydig; men Du vilde ikke; Dig er det, som styrter min Sjel i Fordærvelse; Du er min Morder; paa Dit Hoved falder Forbandelsen over min og mit usødte Barns Død! Hovmodig af Din endnu urokkede Dyd, forkastede Du en angerfuld Medskabnings Bønner og blodige Tæarer; men huffet, er der en naadig Gud, som vil forbarne sig over mig, endskiøndt Du ikke vilde giøre det. Og hvori bestaaer da Din udraabte Døds Fortienester? Hvor ere de Kristelser, som Du har overvunden? Feige! Du har undvegen,

ikke stridt imod Forførelsen. Men Prøvelsens Dag vil engang komme. O! og da, naar Du giver efter for mægtige Lidenſkaber; naar Du føler at Mennesket er ſvagt og ſkabt til at feile; naar Du med Gysen ſkuer tilbage paa alle Dine Misgierninger og angestfuld anraaber Gud om hans miſkundelige Barmhiertighed, o da, i hiint rædsfulde Dieblif, da tænk paa mig! tænk paa Din Grufomhed! tænk paa den ulykkelige Agnes, vent aldrig Tilgivelse, og forsvi! ”

Da hun udtalde diſſe ſidſte Ord, var hendes Styrke udtømt, og hun ſank livløs op til en Konnes Barm, ſom ſtod ved Siden af hende. Man bragde hende ſtrax ud af Kapellet, og hendes Medſøſtre fulgde med hende.

Ambroſio havde ikke hørt hendes Bebreidelſer uden Sielskrystelſe. En hemmelig Hierteangest lod ham føle, at han havde behandlet den Ulykkelige alt for ſtrengt. Han ſtandsede derfor Priorinden, da hun vilde gaae, og forſøgte at ſige nogle Ord til Agnes's Undſkyldning.

”Hendes heftige Fortviſeſe,” ſagde han; ”bevifer i det mindſte, at Raſten endnu ikke er indgroet hos hende. Maaskee, naar man behandlede hende med nogen mindre Strengthed end ſædvanlig, naar man formildede den vedtagne Straf til en vis Grad, maaskee at hun da — ”

"Jeg formilde Straffen, ærværdige Fader?" afbrød Priorinden ham; "jeg? nei, i Evidhed aldrig! Vor Ordens Love ere skarpe og strenge; de ere nylig for en Deel blevne affskaffede, men Agnes Forbrydelse viser mig, hvor nødvendigt det bliver, at indføre dem igien. Jeg gaaer for at tilkiendegive Klosteret mit Forsæt, og Agnes skal være den første, som føler Strengheden af disse Love, der skulle følges efter Bogstaven. Lev vel, ærværdige Fader!"

Hun ilede ud af Kapellet.

"Jeg har gjort min Pligt!" sagde Ambrosio til sig selv.

Men alligevel folde han sig dog ikke beroliget ved disse Ord. For at adsprede de ubehagelige Tanker, som dette Optrin havde efterladt sig hos ham, gik han ned i Abbediets Hauge, som var den skønneste i hele Madrid. Den var anlagt med den fineste Smag. En Mængde af de sødeste Blomster prydede den, og endskiøndt det var Konsten, som havde opelsket dem, syntes de dog at være plantede af Naturens egen møderlige Hånd. Springvande, som udsøde deres Solstråler i hvide Marmor-Bassins, fislede Luften under vedvarende Brusens Murere vare ganske klulte af Jasmintræer, Vinranke og Caprifoliums-Buste. Maanestjernen forogede endnu det Heles Tryllekraft. Fuldmaanen sønmede i en blaa, skyfri Himmel, og udgød en stielvende Glands over Træerne. Spring-

sandene funklede i Maanens Sølvglans; en blid Vestenvind aandede Orange-Blomsternes Døllugt langs ad Alleerne, og Rattergalernes melodiske Toner lode fra den ved Konst anlagte Lund. Til denne var det at Abbeden gik.

Midt inde i denne yndige Skov stod en landlig Hytte, bygt som en Eremitbolig. Væggene vare flettede af Trærødder, og Mellemrummene udfyldte med Mos og Vedbende. Paa begge Sider stode Græsbenke, og fra den udoverhængende Klippe nedstyrtede et naturligt Vandfald. Fordybet i sine egne Tanker nærmede Munken sig til dette Sted. Den rundt om herskende Stillehed havde meddeelt sig hans Hjerte, og en vellystig Rolighed udbredte en behagelig Næthed over hans Siel. Han kom til Eremitboligen, og vilde just gaae ind, for at udhvile sig der. Nu standsede han, thi han fandt den allerede optagen. Paa en af Bænkene laae et Menneske henstrakt i en tungsin dig Stilling. Det hvilede sit Hoved paa den ene Arm, og lod til at være i dybe Tanker. Munken traadte nærmere og gienkiendte Rosario. Han holdt taus Døie med ham, og blev staaende uden for Døren. Faa Minuter efter slog Unglingen sine Døie i Veiret, og hæftede dem sorgfuld paa Væggen ligeoverfor.

"Ja," sagde han med et dybt, klagende Suk; "ja, jeg føler Din Stillings hele Lyksalighed, og min egen Glendighed. Vel mig, hvis jeg kunde tænke ligesom Du! hvis jeg lige-

som Du, kunde skue haanlig ned paa Menneskene, for evig begrave mig i en utilgængelig Eensoms-
hed, og glemme, at der gives Bæsnere i Ver-
den, som fortjene vor Kierlighed! O Gud!
hvilken Betsignelse vilde ikke Menneskehad være
for mig!"

"Det er en sælsom Tanke, Rosario;"
sagde Abbeden, og traadte ind i Hytten.

"De her, ærværdige Fader?" raabte Ro-
vitsen.

Forvirret foer han op fra sit Leie, og trak
hastig Hætten ned over sit Ansigt. Ambrosio
satte sig ned paa Bænken, og nødte Unglingen
til at tage Plads ved Siden af ham.

"J maae imodstaae dette Gang til Tung-
sindighed," sagde han; "sig mig, min Son,
hvad kan have viist Eder Menneskefiendskhed,
den rædselsfuldeste af alle Følelser, i saadant et
tryllende Lys?"

"Disse Vers her, min Fader, som hidtil
vare undvegne min Opmærksomhed. Det klare
Maanestien tillod mig at læse dem, og o! hvor
jeg misunder dens Følelser, som har skrevet
dem!"

Her pegede han paa en Marmortavle i
Væggen ligeoverfor, hvori de følgende Linier
vare indgravede:

Vandrer! naar Du undrende betræder
 denne Fredens Egm, og seer hvad her jeg skrev,
 troe ei, at til disse dunkle Stæder
 mig en qualfuld Selvbevidsthed drev!
 Nei, et skyldfrit Hierte hid jeg bragde;
 Livets Bøger mig i Verdens Larm ei smagde,
 (Hvo kan elske det han maae foragte?)
 Kostbar her mig hver dets Draabe blev!

Vandrer! hisset saae jeg Ukyld bløde,
 Wiisdom udleet, Lasten stor som Gud;
 Lande vare kronet Tigers Føde;
 Vid landflygtig paa Tyrannens Bud;
 Sandhed spottet, hædret Daarens Tale,
 Dyden nøgen gaae i Armod's Tornedale;
 Lasten purpurstiult i høie Sale,
 sidste Spoer af Himlen stættet ud!

Her fra Støvet jeg mit Hierte vender,
 Støvet's milde Fader! op til Dig!
 Du, som overskuer Jordens Ender,
 o, Dit Die hviler og paa mig!
 Op til Dig sig mine Bønner hæve:
 skyldfri lad mig døe, som her Du lod mig leve!
 O, da skal jeg ei for Dødens Engel bæve,
 naar hans stille Fakkell bærer sig.

Vandrer! muligt medynksfuld Du smiler,
 Du, som aldrig kiendte Jordens Harm,

muligt Du paa Lystens Vinge iler
 atter hen i Glædens Rosenarm?

Ne! Du vil engang Dit bittre Lod begræde;
 hvo som søger finderielden Glæde!

Du vil atter denne Dal oplede,
 feed af Verdens Fryd og vilde Larm.

”Derfom det var Menneſket muligt,”
 ſagde Munken, ſaa ganſke at leve for ſig ſelv,
 ſaa aldeles at rive ſig løs fra de naturlige Drive-
 ter, og dog at føle den rolige Selvtilfredshed,
 ſom aander fra diſſe Linier, ſaa vil jeg rigtig
 nok tilſtaae, at ſaadan en Forfatning var mere
 at ønske, end at leve i en Verden, der er ſaa
 riig paa enhver Laſt, endhver Daarlighed. Men
 — dette er noget, ſom ikke engang lader ſig
 tænke. Denne Indſkrift er blot bleven ſat her
 for Prydelsens Skyld, og Kæleſerne deri ere
 ligesaa opdigtede, ſom Eremiten ſelv. Menne-
 ſket blev født til Selſkab. Lad ham endog hæn-
 ge nok ſaa lidet ved Verden, ganſke at glemme
 den, eller taale at blive aldeles glemt af den,
 det kan han aldrig. Miſſornøiet med Menne-
 ſkenes Lofter eller Daarligheder, flyer Menneſkes
 haderen dem; beſlutter at worde Eremit, og
 begraver ſig i en Hule paa en eller anden øde
 Klippe. Saalænge Had opfylder hans Hierte,
 kan han vel være tilfreds med ſin Forfatning;
 men begynde hans Lidenſkaber engang at fiol-
 nes, forføder Tiden hans Rummer, læger den

hine Saar, som han fordum bragde med sig i sin Eensomhed, troer I da, min Son, at Tilfredsheden endnu bliver ved at være ham tro? af nei, Rosario! Ikke længer understøttet ved Lidenskabernes Hestighed, føler han sin Levemaades hele Eensformighed, og hans Hierte bliver et Kov for martrende Reedsomhed. Han seer sig om, og finder sig ene i Verden; Drixt til Selskabelighed lever op i hans Barm, og han sukker længselfuld efter at vende tilbage i den Verden, som han forlod. Naturen taber lidt efter lidt alt sit Ynde for ham; han har ingen om sig, der kan gjøre ham opmærksom paa dens Skønheder, eller som kan dele hans Beundring over dens Ypperlighed og Mangfoldighed. Hvilende sig op til et Klippestykke, stirrer han med tomt Blik paa det nedstyrtende Vandfald, seer uden Følelse paa det herlige Skuespil af den nedgaaende Soel. Langsomt sniger han sig om Aftenen tilbage til sin Celle; thi han har jo ingen, som bier paa hans Hiemkomst, ingen deler hans eenlige, affmagelige Maaltid. Modløs og utilfreds kaster han sig paa sit Mos-Beie, og vaagner kun til en ligesaa glædeløs, eensformig Dag, som den forrige."

"De sætter mig i Forundring, ærværdige Fader! Naar nu tilfældige Omstændigheder fordamde Dem til Eensomhed, vilde da ikke Religionens Pligter, og Bevidstheden om Deres eget

skyldfri Levnet skænke Deres Hierte den Rolighed,
som —”

”Det var Selvbedrag at tiltroe mig selv det. Jeg er overtydet om det Modsatte; al min Standhaftighed vilde ikke fresse mig fra Tvingfind og Modbydelighed. Vidste I med hvilken Glæde jeg efter en med Studeringer tilbragt Dag, om Aftenen igien samles med mine Brødre! Kunde jeg afmale Eder min Fryd, naar jeg efter mangen lang eensom Time igien seer en af mine Medskabninger! Deri er det just at jeg sætter Klosterlivets største Fortieneste. Det adskiller Mennesket fra Lastens Fristelser, skænker ham den Rolighed, som udkræves til den sande Gudstieneste, skaaner ham for den Krænkelse, at være Vidne til Verdens Børns Misgjæringer, og tillader ham alligevel at nyde Selskabelighedens Glæder. Og I, Rosario, I misunder Eremiten sit Liv? I kan være saa blind for Eders lykkelige Kaar? tænk Eder blot et Dieblif om. Dette Abbedie er blevet Eders Tilflugtsted; Eders Ordentlighed, Eders høflige Adfærd og Eders Talenter have erhvervet Eder alles Aigtelse; I er adskildt fra en Verden, som, efter hvad I selv siger, er Eder forhadt, og alligevel er I saa heldig at tilbringe Eders Liv i Selskab; oven i Kjøbet i et Selskab, som bestaaer af de agtværdigste Mennesker.”

”Kader, Kader, det er just Marsagen til min Qual! Hvor jeg vilde være lykkelig, hvis

jeg havde tilbragt mit Liv iblandt Afstum og La-
stefulde, hvis jeg aldrig havde hørt Ondens
Navn nævne. Denne min ubegrændsede Erbsø-
dighed for Religionen, denne min Siels fine og
levende Følelse for alt hvad der er skønt og godt,
dem er det just som betyngte mig med Stiændsel,
som styrte mig i Fordærbelsens Afgrund! D,
var jeg dog aldrig kommen inden for dette Abbes-
dies Mure!”

”Hvordan, Rosario? ved vor sidste Sam-
tale talde J i en ganske anden Tone. Er mit
Venskab da bleven Eder saa ubetydeligt? Var
J aldrig kommen inden for disse Mure, saa
havde J heller aldrig faaet mig at see. Kan det
virkelig være Eders Dnske?”

”Aldrig faaet Dem at see?” igientog Ro-
vitsen, sprang op fra Bænken, og greb vildt
Munkens Haand; ”Dem! Dem! hvorfor dræb-
de Himlens Lynild mig ikke, førend mine Dine
nogensinde saae Dem! Gud give, at jeg aldrig
mere maatte saae Dem at see, at jeg kunde glem-
me, at jeg nogensinde har seet Dem!”

Med disse Ord fløi han med Pilens Fart
ud af Hytten.

Ambrosio blev siddende i sin forrige Stil-
ling, og grundede over Unglingens uforklarlige
Udfærd. Han var paa Nippet til at ansee ham
for vanvittig, men dog syntes hans Handlingers
sædvanlige Overensstemmelse, hans ordnede
Ideer, og hans Opførsel, som indtil dette sidste

Dieblig havde været saa mild og blid, igien at svække denne Formodning. Et Par Minuter efter kom Rosario igien tilbage. Han satte sig atter paa Bænken, støttede sit Hoved paa den ene Haand, og afdorrede med den anden Taarerne, som af og til trillede ned ad hans Kinder.

Munken saae medynksfuld paa ham, uden at forstyrre ham i hans dybe Taarer. De taug begge i lang Tid stille. Nu havde en Rattergal sat sig ligeover for Eremitboligen i et Pomerants-træ, og fremtryllede de vemodigste og huldeste Toner. Rosario løstede sit Hoved i Veiret, og lyttede med Opmærksomhed efter dens Sang.

”Saaledes,” sagde han med et dybt Suf; ”saaledes pleiede min Søster i sit ulykkelige Livs sidste Maaned ogsaa at sidde og lytte efter Rattergalens Slag. Arne Mathilda! Du slumrer i Din Grav, og ingen Lidenstak oprører mere Dit knuste Hierte.”

”J havde en Søster, min Søn?”

”De har Ret, ærværdige Fader, jeg havde hende. Ah! jeg har ingen mere. Hun sank under sin Kummers Byrde midt i Livets Vaar.”

”Og hvori bestod hendes Kummer?”

”Ah! den vil ikke opvække Deres Medynk. De kiender ikke hine utmodstaaelige, hine ulykkelige Kælelser, hvorfor hendes Hierte blev et Kov. Fader, Kierlighed var hendes Ulykke. En Lidenstak for en, som var prydet med enhver Dyd, for en Mand — o! lad mig heller

fige, for en Gudsdom — blev hendes Tilværelses Forbandelse. Hans ædle Skabning, hans ubemittede Character, hans mangfoldige Talenter, hans fastgrundede, beundringsværdige, straalende Visdom, vilde have opvarmet den ufølsomste Barm. Min Søster saae ham; hun vovede, at elske ham, — hun vovede aldrig at haabe.”

”Naar hendes Kierlighed var saa billig, hvad kunde da forbyde hende Haabet om at komme til at besidde Gienstanden derfor?”

”Fader, førend Julian kiendte hende, havde han givet sit Løfte til den skønneste himmelske Brud! Alligevel formindskede det ikke min Søsters Kierlighed; for Brudgommens Skyld tilbød hun ogsaa Bruden. En Morgenstund fandt hun Leilighed til at snige ud af vor Faders Huus; nu gik hun i en slet Klædedragt hen til sin elskede Julian, tilbød at tjene ham som Tjenestepige, og blev antagen. Hun var stedse om ham; hun søgte at vinde hans Bevaagenhed, og det lykkedes hende. Hendes Iver i Tjenesten vakte Julians Opmærksomhed; dydige Mennesker ere altid taknemmelige, og snart udmærkede hant Mathilda frem for alle sine andre Huustyende.

”Og Eders Forældre gjorde ingen Efterspørgelser? hengivne i Skiebne's Styrelse gjorde de intet Forsøg paa at finde deres forlorne Datter igien?”

”Førend man fandt hende, aabenbarede hun sig selv. Hendes Kierlighed blev alt for heftig til at kunne dølges; men dog var det ikke i Julians Person, det var kun i hans Hierte hun ønskede sig en Andeel. I et ubevogtet Dieblif tilstod hun sin Tilbøielighed for ham. Og hvorledes giengieldte han den? Til Henrykkelse indtaget af sin Brud, trøede han at begaae en Forbrødelse imod hende, blot ved at kaste et ynksomt Blik paa en anden; han jog Mathilda fra sig, og forbød hende nogensinde mere at komme for hans Dine. Hans Strenghed kruskede hendes Hierte; hun vendte tilbage til sin Fader, og blev saa Uger efter begravet.

”Ulyksalige Pige! — Ja! hendes Lod var for bittert, og Julian drev sin Grumhed for vidt.”

”Mener De det, ærbørdige Fader?” raabte Novitsen hastig og sørig; ”Mener De virkelig, at han var for grusom?”

”Ja sandelig, det mener jeg, og beklager hende hiertelig.”

”De beklager hende? De beklager hende? o Fader, Fader, saa beklag da mig! —”

Munken studsede; et Dieblif efter søiede Rosario til med bævende Stemme: ”thi mine Lidelser ere endnu langt større. Min Søster havde en Ven, en sand Ven, som havde Medynk med hendes altfor levende Følelser, som ikke hebredede hende, at hun manglede Kræfter til at

undertrykke dem! — jeg har ingen Ven! den hele vide Verden har intet Hierte for mig, som vilde dele min Kummer.”

Han sukede høit, i det han sagde dette. Munken var rørt. Han tog Rosarios Haand, og trykkede den med Omhed.

J har ingen Ven, min Søn, siger J? Hvad er jeg da? Hvorfor vil J ikke betro mig Eders Sorg, og hvad kan J vel have at frygte for? Min Strenghed? men har jeg da nogen- sinde viist den imod Eder? Mit Klædebons Hel- lighed? Rosario, jeg forjager Munken, og ber- der Eder, at ansee mig for Eders Ven, Eders Fader. Og jeg tør antage dette Navn; thi aldrig vaagede nogen Fader over sit Barn, med større Omhed, end jeg vaager over Eder. Fra det første Dieblif jeg saae Eder følte mit Bryst noget, som jeg ikke hidtil havde kiendt; i Eders Omgang fandt jeg en Fornøielse, som ingen an- dens kunde forskaffe mig, og da jeg lagde Mærke til Eders Genies og Eders Kundskabers Omfang, glædede jeg mig derover, som en Fader glæder sig over sin Søns Fuldkommenheder. Forjag derfor Eders Frygt; tael aabenhierdig med mig, og sig mig hvad der ligger Eder om Hiertet. Kan min Hielp, kan min Medynk lindre Eders Kummer, saa — ”

”Ja, Eders, Eders Medynk. Ah Fader! hvor gierne vilde jeg ikke vise Eder hver en Kold i mit Hierte! hvor gierne vilde jeg aabenbare

Eder den Hemmelighed, hvis Bægt trykker mig til Jorden! men o! jeg frygter, jeg frygter! —”

”Hvad da, min Søn?”

”At De vil hade mig for min Svaghed, at De vil lonne mig for min Tillid med Tabet af Deres Agtelse.”

”Hvad skal jeg gjøre for igien at berolige Eder? Overvei min hele forrige Udfærd, den faderlige Dumbhed, jeg stedse har viist Eder. Hade Eder, Rosario? det staaer ikke mere i min Magt. At frasige mig Eders Selskab, var sels at berøbe mig mit Livs største Glæde. Aabenbar mig derfor, hvad det er som bedrøver Eder, og troe mig, thi jeg sværger Eder til ved alt hvad der er helligt —!”

”Hold inde!” afbrød Rosario ham; ”Sværg mig til, at hvori min Hemmelighed endog bestaaer, saa vil De ikke nøde mig til at forlade Klosteret, førend min Prøvetid er ude.”

”Det lover jeg paa det Helligste; og gid Kristus holde Menneskene sit Løfte og Tilsagn saa vist som jeg skal holde hvad jeg har lovet Eder! — Aabenbar mig nu denne Hemmelighed, og stoel paa min Overbærelse.”

”Jeg adlyder. Saa viid da — o hvor jeg skielver for det Ord! Hør mig med Barmhiertighed, ærværdige Ambrosio. Skue ind i Eders eget dydige Hierte, og oppust enhver skiult Gnist af menneskelig Svaghed, som kan lære

”Eder at have Medynk med min! Fader!” blev han ved, fastede sig for Munkens Fodder, og trykkede hans Haand med Jld til sine Læber, imedens Hjerteangesten et Dieblif kvalde hans Stemme; ”Fader,” blev han ved i døende Toner; ”jeg — er — et Fruentimmer!”

Abbeden gysde tilbage ved denne uventede Bekiendelse. Den formeente Rosario laae endnu stedsse for hans Fodder, som Synderen der venter taus paa sin Dommers Kiendelse. Forbauselse paa den ene, og Frygt paa den anden Side fængslede dem nogle Dieblikke i en Stilling, som om de vare blevne berørte af en Troldmands Tryllestav. Endelig fattede Munken sig igien af sin Forvirring, forlod Hytten, og ilede til Abbediet. Pigen mærkede hans Hensigt. Hun sprang op, fløi efter ham, naaede ham, fastede sig i Veien for ham, og omfavnede hans Knæ. Ambrosio søgde forgieves at slide sig fra hende.

”O flye mig ikke!” raabde hun. ”Lad mig ikke blive et Kov for Fortviivelse! Hør mig, og Undskyldningen for min Ubefindighed! Min Søsters Historie er min; jeg er Mathilda, De er Julian.”

Hadde Ambrosios Forundring været stor ved hendes første Bekiendelse, saa overgik den nu ved den anden alle Grændser. Bestyrtset, forlegen, ubestemt, var han ikke istand til at udtale en eneste Stavelse, og stirrede taus paa Mathilda.

Dette gav hende Leilighed til at vedblive sin Erklæring:

”Tænk ikke, Ambrosio, at jeg vil berøve Deres Brud den Kierlighed De bærer for hende. Nei, troe mig; Religionen allene fortjener at eie Dem, og Mathildas Ønske er langt fra ikke at forlede Dem fra Dydens Sti. Hvad jeg søger for Dem er Kierlighed, ikke Sandfælighed. Jeg sukker efter Besiddelsen af Deres Hierte, anden Nydelse ønsker jeg ikke. Værdiges at høre min Retfærdiggjørelse; faa Dieblikke villz overtyde Dem om, at min Nærværelse besmitter ikke dette hellige Tilflugtssted, at De kan skienke mig Deres Medynk, uden at krænke Deres Løfte.” Hun satte sig ned; Ambrosio, som neppe selv vidste, hvad han gjorde, fulgte hendes Exempel, og hun blev saaledes ved:

”Jeg er af fornem Herkomst; min Fader var Hoved for et adeligt Huus i Villanegas; han døde da jeg endnu var et Barn, og efterlod mig som eneste Arving til hans umaadelige Eiendomme. Da jeg var ung og riiig, beilede Madrids ædlestes Unglinger til mig, men det lykkedes ingen at vinde min Yndest. Jeg var bleven opdragen under min Farbroders Opsyn: en Mand, som forenede den grundigste Domme-kraft med en udbredt Lærdom; han fandt Fornøielse i at meddele mig en Deel af sine Kundskaber. Ved hans Underviisning fik min Forstand mere Styrke og Orden, end mit Kion ellers pleier

at besidde. En medfødt Videlyst understøttede min Lærers Talenter, og jeg gjorde betydelig Fremgang, ikke allene i de Videnskaber man almindelig pleier at studere, men ogsaa i dem, som kun blive aabenbarede for faa Mennesker, og som den blinde Dvertro fordømmer. Alligevel medens min Formynder søgde at udvide mine Kundskabs Omkreds, anvendte han ikke mindre Omhu paa at indprente mig enhver moralsk Lærdom; han befriede mig fra Almue-Fordømmes Lænker; han viisde mig Religionens Skisubheder; han lærde mig at ansee de rene og dydige Mennesker med Erbsdighed — og ve mig! jeg har kun alt for vel adlydt ham.”

”Døm selv, om jeg med saadanne Anlæg vel uden Afsky kunde see paa de Laster, de Udspreddelser, og den Uvidenhed, som vanære vore unge Spaniere? Jeg afviisde haanlig enhver Beiler; mit Hierte var frit, indtil Tilfældet engang bragde mig ind i Kapuzinerkirken. O! paa hiin Dag slumrede vist min Skytengel, og glemde sin Myndling! — Der var det, at jeg saae Dem første Gang; De prækede istedet for Superioren, som laae syg. — De mindes vist den levende Hegeistring, som Deres Præken opvakte. O! hvor jeg slugde ethvert af Deres Ord! hvor Deres Veltalenhed henrev min hele Siel! Jeg vovede neppe at aande, af Frygt for at miste en Stavelse, og medens De talde,

syntes mig, at jeg saae en straalende Glorie om
 Deres Hoved, og Deres Ansigt skinnede af en
 Guddoms Majestæt. Jeg forlod Kirken, glø-
 dende af Beundring. Fra dette Dieblif af blev
 De mit Hjertes Afgud, den uforanderlige Gien-
 stand for min Kummer. Jeg erkyndigede mig
 om Dem. Alt hvad jeg hørde om Deres Leve-
 maade, Deres Lærdom, Fromhed og Selsfor-
 nægtelse, trak endnu de Lænker, som Deres Vel-
 talenhed havde paalagt mig, tættere sammen.
 Jeg følte, at der var nu ingen Tomhed tilbage i
 mit Hjerte, at jeg havde funden den Mand,
 som jeg hidtil havde søgt forgieves om. I den
 Forventning, at saae Dem igien at høre, kom
 jeg hver Dag i Deres Kirke; De blev in-
 den for Abbediets Mure, som jeg hver Gang
 forlod nedslagen og bedrøvet. Natten var mig
 gunstigere, thi da stod De for mig i Drømme;
 De lovede mig evigt Venkab; De ledede mig
 paa Dydens Sti, og hjalp mig at bære Livets
 Byrde. Morgenstunden forjog disse yndige Sy-
 ner; jeg vaagnede, og fandt mig adskilt fra
 Dem ved et uoverstigeligt Skillerum. Liden
 syntes blot at forsøge min Lidenskabs Styrke; jeg
 blev tungsindig og trøstesløs; jeg undveeg alt
 Selskab, og min Helbred tog Dag for Dag af.
 Endelig da jeg ikke længer var istand til at ud-
 holde denne kvalfulde Tilstand, besluttede jeg at
 forklæde mig, saaledes som De her seer mig.

Min List lykkedes; jeg blev antagen i Klosteret, og var saa lykkelig at vinde Deres Agtelse."

"Og nu havde jeg intet mere havt at ønske, men Frygt for at blive opdaget tilintetgjorde mit Kolighed. Fornøielsen af Deres Omgang blev forbittrret mig ved den Tanke, at jeg maaskee snart skulde miste den, og mit Hierte bankede saaledes af Henrykkelse ved ethvert Beviis paa Deres Venkab, at jeg blev fast overtydet om, at jeg vilde aldrig overleve Tabet deraf. Jeg besluttede derfor, ikke at overlade Opdagelsen af mit Kion til Tilfældet — men at bekiende alleting for Dem, og ganske at betro mig til Deres Medynk, Deres Overbærelse. Ah, Ambrosio! var det muligt, at jeg kunde have bedraget mig? at De var mindre ædelmodig, end jeg havde troet om Dem? Gud forbyde det! De vil ikke styrte en ulykkelig Pige i Fortvivlelse; De vil tilstæde mig, at blive ved at see Dem, tale med Dem, tilbede Dem! Deres Dyder skulle være Mønsteret for mit Liv, og dersom vi døe, saa skulle vore Legemer hvile i een Grav."

Hun taug. — Medens hun talde, frempepede tusende modsatte Følelser i Ambrosios Barm. Forbauselse over det Besynderlige i denne Tildragelse; Forvirring over saadan en pludselig Erklæring; Harne over den Dumdriftighed, hvormed hun havde sneget sig ind i Klosteret, og Selvfølelse af den Strenghed, hvormed han burde svare hende; disse Følelser var det, som han

bekjendte for sig selv, men foruden dem var der endnu andre, som han ikke lagde Mærke til. Han indsaae ikke, at hans Forsængelighed sølde sig smiggret ved hendes Løstaler over hans Betalenhed og hans Dyder; at han sølde en hemmelig Glæde ved den Tanke, at en ung og, som det lod til, elskværdig Dame havde forladt Verden for hans Skyld, og opoffret enhver anden Lidenstabs for den, som han havde opvaft hos hende; men allermindst mærkede han, at hans Hierte brændte af Begierligheder, medens Mathildas elfenbeens Ringre trykkede hans Haand.

Lidt efter lidt fastede han sig af sin Forvirring; hans Ideer ordnede sig, han sølde strax, hvor yderst usømmeligt det vilde være, om han tillod Mathilda at blive længer i Klosteret, nu da hun havde sagt ham sit Kiøn. Han antog en streng Mine, og trak sin Haand tilbage:

”Hvordan, Sennora!” sagde han; ”tan De virkelig for Alvor giøre Dem Haab om, at jeg skulde tillade Dem at blive her iblandt os? Sæt endogsaa, at jeg samtykkede i Deres Begiering, hvad kunde det da hielpe Dem? Troer De, at jeg nogenstinde vilde giengielde en Tilbøielighed, som —”

”Nei, min Fader, nei! Jeg venter ikke at indskyde Dem saadan en Kierlighed, som min. Jeg onsker blot at maatte have Frihed til at være om Dem, at tilbringe nogle Timer af Dagen i Deres Selskab, at erhverve mig Deres Medynk,

Deres Venſkab, Deres Agtelſe. O, min Bøn ſtrider viſt ikke imod Fornuften."

"Men, Madonna, betænk blot et Dieblif, hvor uſømmeligt det var, om jeg vilde huſe et Fruentimmer i Abbediet, og især et Fruentimmer, ſom tilſtaaer at hun elſker mig. Det tør aldrig ſkee. Hvor farligt var det ikke om De blev opdaget, og jeg vil ikke udsætte mig for en ſaa ſtor Friſtelſe."

Friſtelſe, ærværdige Fader, ſiger De? Glem at jeg er et Fruentimmer, ſaa er det ikke længer nogen Friſtelſe; anſee mig blot ſom en Ven, ſom en Glendig, hvis Lykke, hvis Liv beroer paa Deres Beſkyttelſe. Frygt ikke, at jeg nogensinde ſkulde minde Dem om, at den ſtærkeſte, den meeſt grændſeløſe Kierlighed har forledet mig til denne Forklædning; frygt ikke, at nogensinde Begierligheder, ſom kunde krænke Deres Lovte og min Ære, ſkulde frifte mig til at aſtokke Dem fra den lige Vej. Nei, Ambroſio! Lær at kiende mig bedre! Jeg elſker Dem for Deres Dyders Skyld; miſt diſſe, og i det ſamme Dieblif miſter De ogſaa min Kierlighed. Jeg anſeer Dem ſom en Helgen; overtud mig om, at De ikke længer er det, og jeg forlader Dem med Ligegyldighed. Hvordan, De frygter Friſtelſe af mig? af mig, hos hvem alle Verdens blændende Glæder ikke opvakte anden Følelſe, end Foragt? af mig, hvis Omhed ene grunder ſig paa Deres Ophviſelſe over alle menneſkelige

Stræbeligheder? O! bort med saadan en skændig Frygt! hav ædiere Tanker om mig, hav ædlere Tanker om Dem selv. Jeg er ikke istand til at ville føre Dem paa Afveie; og Deres Dyd staaer vist paa altfor fast Grund, at den skulde lade sig rokke af utilladelige Begierligheder. Ambrosio! elskede Ambrosio! forjag mig ikke af Deres Nærværelse! Husk paa Deres Løfte, og tillad mig at blive her."

"Det er urimeligt, Mathilda! Deres eget Vel nærer mig til at afflaae Deres Bøn; for Dem skielver jeg, ikke for mig selv. Nu, da jeg har overvunden Ungdommens stormende Lidenstaber, da jeg har tilbragt tredive Aar med Gud og Kiødens Spægelse, kunde jeg vel tillade Dem at blive her, uden at det vilde være farligt for mig, og uden Frygt for, at De skulde opvække andet end Medynks Kælelser hos mig; men for Dem maae Deres Ophold i Abbediet have farlige Følger. De vil give alle mine Ord og Handlinger en urigtig Udtydning; De vil med Begierlighed opsaappe enhver Anledning, som kan give Dem Haab om, at see Deres Tilbøielighed besvaret. Uformærkt vilde Deres Lidenstaber beholde Overhaanden over Deres Fornuft, og istedet for, at min Nærværelse skulde holde dem i Ase, vilde tværtimod hvert et Dieblif, som vi tilbringe sammen, gjøre dem heftigere og stærkere. Troe mig, ulykkelige Pige! Du eier min oprigtige Medlidenhed. Jeg er over-

tydet om, at Du har handlet efter de reneſte Bevæggrunde, men om Du endog er blind for Din ubefindige Opførelſe, ſaa vilde jeg dog kun være ſaa meget mere ſtrafbar, derſom jeg ikke aabnede Dine Dine. — Jeg føler at min Pligt byder mig, at behandle Dem ſaa haardt; jeg maae afſlaae Deres Bønner, og berøve Dem ethvert Glimt af Haab, om at kunne være Fælleſer, der ere ſaa ſkadelige for Deres Rolighed. Mathilda, i Morgen maae De forlade dette Sted.”

”I Morgen, Ambroſio? i Morgen? nei, det kan ikke være Deres Alvor! nei, De kan ikke ville styrte mig i Fortvivlelſe! nei, ſaa gruſom — ”

De har hørt min Beſlutning, og maae adlyde. Vor Ordens Love forbyde Dem at være her; det var Meeneed at dølge, at der er et Fruentimmer inden for diſſe Mure, og mit Løfte vil nøde mig til, at aabenbare Deres Hiſtorie for Brødrene. De maae bort. Jeg beklager Dem, mere kan jeg ikke gjøre.”

Dette ſagde han med ſvag og bævende Stemme. Nu ſtod han op fra ſit Sæde, og laſtede ſig til at ile til Abbediet. Mathilda fulgde efter ham med et høit Skrig, og holdt ham tilbage.

”Kun et Dieblif endnu, Ambroſio! Hør blot endnu eet Ord!”

”Jeg tør ikke; slip mig, De veed min Beslutning.”

”Kun eet Ord! et eneste! det sidste! —”

”Slip mig. Deres Bønner ere forgieves: i Morgen maae De herfra.”

”Saa gaae da, Barbar! men denne Tilflugt har jeg endnu tilovers.”

Med disse Ord traæ hun pludselig en Dolk ud af sit Belte. Hun tog Munkeskappen tilside, og satte Epidsen for sit Bryst.

”Fader, levende forlader jeg aldrig disse Mure.”

”Hold inde, Mathilda! hvad vil De gjøre?”

”De er bestemt, det er jeg ogsaa: i det Dieblig De forlader mig, støder jeg Staalet i mit Hierte.”

”Hellige Frands!! — Mathilda, er De afsindig? Kiender De Følgerne af Deres Handling? veed De, at Selvmord er den største af alle Misgierninger? at De ødelægger Deres Siel? at De mister Haabet om Salighed? at evige Piinsler vente paa Dem?”

”Det bryder jeg mig ikke om,” svarede hun heftig; ”enten leder Deres Haand mig til Paradiis, eller min egen styrter mig i evig Forømmelse. Tael, Ambrosio! sig, at De vil dølgge mit Kion, at jeg skal blive ved at være Deres Ven, Deres Medbroder, eller denne Dolk ryger af mit Blod.”

Med disse sidste Ord løftede hun Armen i Beiret, og gjorde en Betsæelse til at støde sig den i Hiertet. Munken lod angstfuld sine Dine følge med Dolken. Hendes Klædebon stod aabent, og hendes Barm var halv blottet. Dolkspidsen hvilede paa hendes venstre Bryst, og o! hvilket Bryst! Maanens Straaler, som just faldt lige derpaa, viisde Munken den blændende Hvidhed, hans Dine, hvilede med umættelig Attraa paa den skønne Runding; en ganske ny Kælelse fyldte hans Hierte med en Blanding af Angest og Fornæelse; en rasende Ild sydede i hans Been; Blodet kogde i hans Arer, og tusende udsvævende Duster igiennemfore hans Indbildningskraft.

”Holdt!” raabde han hastig, men med mat Stemme, ”jeg kan ikke længer staae imod. Gaa bliv her da, Tryllerinde! bliv her til min Fordærvelse!”

Han rev sig løs, ilede hen til Klosteret, kom ind i sin Celle, og kastede sig paa sit Læie, urolig, ubestemt og forvirret.

En Tid lang var det ham umuligt at ordne sine Ideer. Det Dyrin, han nyd forlod, havde opvaakt saadan en Mængde Kælelser i hans Bryst, at han var ikke istand til at dømme, hvilken der var mægtigst? Endskiøndt han var ubestemt, hvad Udsærd han skulde vise imod sin Køligheds Forstyrrende, vidste han dog nok, at Klogskab, Religionen og Sammelighed gjorde ham det til

en Pligt at forvise hende fra Abbediet; men paa den anden Side var der igien saamange Grunde, som gave hende Ret til at blive der, at han var kun altfor tilbøielig til at samtykke deri. Mathildas Erklæring, og den Tanke, at han havde feiret over et Hjerte, der havde imodstaaet de ædleste Spaniske Kavalerers Angreb, smiggrede ham rigtig nok; og især blev hans Forsængelighed smiggret ved den Maade, hvorpaa han havde vunden hendes Kierlighed. Han tænkte paa de mange lykkelige Timer, som Rosarios Dngang skienkede ham, og frygtede den Tomhed, som en saadan Skilsmisse vilde efterlade sig i hans Hjerte. Desuden faldt det ham ogsaa ind, at den rige Mathildas Bevaagenhed kunde være Klosteret til stor Gavn.

”Og hvad vover jeg da vel,” sagde han ved sig selv; ”om jeg nu samtykker i hendes Begjæring? Kan jeg ikke forlade mig paa hendes Løfter? Vil det ikke være mig en let Sag, at glemme hendes Kion, og stedse at ansee hende, som min Ven og Lærling? Ja, hendes Kierlighed er ligesaa reen, som hun selv siger; hvis den blot var en Frucht af Sandseligheden, hvorledes kunde hun da have dulgt den saalænge? Vilde Mathilda ikke have anvendt ethvert Mittel, for at skaffe den Tilfredsstillelse? og netop det Modsatte har hun gjort. Hun søgte stedse at lade mig være uvidende om hendes Kion, og kun Frygt for at blive røbet, kun mine paatræn-

gende Bønner kunde formaae hende til at aabnebare mig sin Hemmelighed. Hun iagttog Religionens Pligter ligesaa strengt som jeg selv, hun gjorde aldrig det mindste Forsøg paa at vække mine slumrende Lidenskaber, og nævnede aldrig sin Kierlighed for mig, førend i denne Nat. Havde hun ønsket at vække Elskov, og ikke Afgjættelse hos mig, saa vilde hun ikke saa omhyggelig have skjult sine Yndigheder for mig. Lige indtil dette Dieblif har jeg jo ikke endnu seet hendes Ansigt, og alligevel, hvor huldt maae dette Ansigt, hvor skönt maae ikke hele hendes Legeme være, hvis jeg skal slutte mig dertil — af det som jeg har seet!”

Denne Idee antændte hans Indbildningskraft; han følte, at hans Ansigt blussede. Forfærdet over de Billeder, som svævede for ham, søgte han en Tilflugt i Bønnen. Han foer op fra sit Leie, knælede for den fagre Madonna, og anraabde om hendes Bistand for at undertrykke slige strafværdige Følelser; derpaa lagde han sig igien i Sengen og overlod sig til Sønnen.

Ophidsen og uden at være vederqvæget vaagnede han. I Drømme havde hans opflammede Fantasie ikke fremstillet andet end de veltigste Billeder for ham. Mathilda stod for ham, og hans Dine hvilede igien paa hendes blottede Bryst; hun igientog sine Bekræftelser om en evig Kierlighed, suøede sine hvide Arme om hans Hals, og var færdig at kvæle ham med Kys;

han omfavne hende, trykkede hende med Jld op til sit Bryst, og — Drømmen var ude. Undertiden viisde hans Drømme ham hans tilbedte Madonnas Billede, hvorfor han syntes at han laae paa Knae. Imedens han aflagde hende sit Løfte, syntes hendes Dine at straaled ned paa ham med ubeskrivelig Godhed; han trykkede sine Læber paa hendes, og fandt dem varme; det oplivede Billede svævede paa Lærredet, omfavne hende ham med Kiærligheds Varme, og hans Sandser kunde ikke udholde denne Genrykkelse. Med saadanne Scener vare hans Tanker beskæftigede i Drømme; hans utilfredsstillende Begiærligheder skabde ham de vellystigste og meest tryllende Billeder, og han svømmede i Glæder, som han aldrig før havde kiendt.

Korbauset over Mindet om sine Drømme, foer han op fra sit Leie; o, hvor blev han ikke skamfuld over de Grunde, som han om Natten havde anført for sig selv, for at retfærdiggjøre Mathildas Ophold i Klosteret. Nu var den Sky adspredt, som formørkede hans Korstand; han gysede ved at estertænke hiint Paaskud, og ved at see sig selv som en Træl af Smiggen, Sierrighed og Selvkierlighed. Hvis Mathilda i en eneste Times Samtale kunde gjøre en saa mægtig Korandring i hans Tænkemaade, hvad havde han da ikke at frygte, naar hun blev i Abbediet? Nu fælde han Faren, vaagnede op af sin Selvtillids-Drøm, og besluttede ufortøvet

at skynde paa hendes Afreise, thi han kunde ikke længer dølge for sig selv, at han var hverken ophøiet over Kristellen, eller, hvormeget Mathilda endog holdt sig inden for Sædelighedens Grændser, stærk nok til at seire over hine Lidenskaber, hvorfor han saare urigtig havde troet sig selv at være fri.

”Agnes, Agnes!” raabde han, i det han eftertænkte sine egne Handlinger; ”allerede føler jeg Din Forbandelse.”

Han forlod sin Celle, i det faste Forsæt at lade den saakaldte Rosario reise bort. I Kropræken vare hans Tanker fraværende, og han gav kun liden Agt. Da Hjertet og Hovedet vare fulde af verdslige Gienstande, havde han kun liden Andagt. Saasnart Gudstienesten var forbi, gik han ned i Haugen. Han henvendte sine Trin til samme Sted, hvor han i forrige Nat havde gjort hiin foruroligende Opdagelse; han tvivlede ikke om, at Mathilda jo vilde opsøge ham her. Han tog heller ikke Feil; hun traadte ind i Eremitboligen faa Minuter efter ham, og nærmede sig med Frygtsomhed. Efter at de begge to havde tiet stille i nogle Dieblikke, syntes hun at have noget paa Munden, men Abbeden, som imidlertid havde sanket al sin Standhaftighed, skyndte sig at afbryde hende. Han frygtede for at blive forført af hendes melodiske Stemme, og dog kiendte han endnu ikke al dens Indflydelse.

”Sæt Dem her hos mig, Mathilda,” sagde han, og paatog sig en fast Mine, men hvori han dog omhyggelig undveg endog kun den allermindste Tilfats af Strengbed; ”hør mig med Saalmodighed, og troe, at i alt hvad jeg siger, tager jeg ligesaa meget Deres Vel i Betragtning, som mit eget; troe mig, jeg føler det varmeste Venfkab, den sandeste Medynk for Dem, og det kan aldrig smerte Dem mere end det smerter mig, naar jeg siger Dem, at vi tør aldrig see hinanden mere.”

”Ambrosio!” raabde hun i en Tone, som baade udtrykte Sorg og Korbauselse.

”Kolik, min Ven, min Rosario! — lad mig endnu kalde Dem ved dette fiere Navn; — vor Skilsmisse er uundgaelig; jeg blues ved at tilstaae, hvor tung den bliver mig; — men det maae saa være; jeg føler mig ikke istand til at behandle Dem med Ligegyldighed, og just dette nøder mig til at skynde paa Deres Afreise. Mathilda, De tør ikke være her længer.”

”O! hvor skal jeg da søge om Kolighed? jeg hader denne meenederske Verden, thi sig mig, i hvilken lykkelig Region skuler Trost og Hvile? Hader, jeg haabede at den boede her; jeg tænkte at Deres Barm var dens fiereste Helligdom. Og ogsaa De er falsk? o Gud! ogsaa De kunde bedrage mig!”

”Mathilda!”

”Ja, Fader, ja! De fortjener mine Bebreidelser. O! hvor ere Deres Løfter? Min Prøvetid er ikke ude, og alligevel vil De nøde mig til at forlade Klosteret. Kan De have Hjerte til at støde mig fra Dem? Og har De ikke givet mig Deres høitidelige Eed paa det Modsatte?”

”Jeg vil ikke nøde Dem til at forlade Klosteret. De har min høitidelige Eed paa det Modsatte, det er sandt. Men naar jeg nu i Tillid til Deres Edelmødighed bekiender for Dem, hvor meget Deres Nærværelse forurolicher mig, vil De heller ikke da fritage mig for min Eed? Betænk hvor farligt det vilde være, om De blev opdaget, hvor let dette kunde skee, og den Skændsel, som saadan en Hændelse vilde kaste paa mig; betænk at min Ære og mit gode Navn staae paa Spillet, og at min Samvittighedsbro beroer paa Deres Kjødelighed. Hidtil er mit Hjerte frit; jeg vil skilles fra Dem med Bedrøvelse, men ikke med Fortvivlelse. Bliver De her, saa vil min Lykke inden faa Uger være offret paa Deres Skindheds Alter; De er kun altfor indtagende, altfor elskværdig! Jeg vilde ønske Dem, tilbede Dem, mit Bryst vilde blive et Kov for en Brynde, hvis Tilfredsstillelse Æren og min Stand forbyde mig ligemeget. Dersom jeg stod imod den, vilde mine utilfredsstillede Ønsker berøve mig Forstanden — gav jeg efter for Kristelsen, saa vilde jeg i et eneste strafværdig Glædes Dø-

blif opoffre mit gode Navn i denne, og min Saelighed i hiin Verden. Til Dem tager jeg altsaa min Tilflugt, for at beskytte mig imod mig selv. De kan hindre, at jeg ikke taber Lønnen for tredive Aars Lidelser; De kan hindre, at jeg ikke bliver et Offer for en nagende Samvittighed! Deres Hierte har allerede følt haabeløs Kierligheds Piinsler; o, elsker De mig virkelig saa høit, saa spar ogsaa mig derfor! Giv mig mit Løfte tilbage; flye De fra disse Mure. Gaae herfra, og mine varmeste Bønner for Deres Lykke, mit Venskab, min Agtelse og min Beundring skulle følge Dem; bliver De her, saa er De en Kilde af Farer, Lidelser og Fortvivlelse for mig. Svar mig, Mathilda, hvad har De besluttet?" — Hun taug. — "Vil De ikke tale, Mathilda? ikke tilkiendegive Deres Forsæt?"

"Grusomme! Grusomme!" raabde hun, og vred sine Hænder i Dødens Angest. "Du veed kun alt for vel, at jeg har ingen anden Villie end Din."

"Gaa tog jeg da ikke Feil, og Mathildas Høimodighed svarer til mine Forventninger."

"Ja, jeg underkaster mig Deres Dom, som sønderriver mit Hierte, thi jeg vil overbevise Dem om, at min Tilbøielighed er reent. Her har De Deres Løfte tilbage; endnu i Dag forlader jeg dette Kloster. En af mine Aarsrørende er Abbedisse i Estremadura; jeg vil reise

hen til hende, og for evig udelukke mig fra Verden. — Kun eet endnu, Fader! tager jeg Deres gode Ønsker med mig i min Eensomhed? Vil De stundum unddrage de himmelske Gienstande Deres Opmærksomhed, og skænke mig en Tanke?"

"Ah, Mathilda, jeg frygter, at jeg vil kun altfor ofte tænke paa Dem!"

"Nu, saa har jeg da intet mere at ønske, end at vi igien maae samles i Himmelen. Lev vel, min Ven, min Ambrosio! — Jeg ønskede blot endnu, at De vilde give mig et Minde."

"Hvad skal jeg give Dem?"

"Noget — hvad De selv vil — en af de Blomster der, det er nok. (Hun pegede hen paa en Rosenbush, som var plantet uden for Hytten)" jeg vil giemme den i min Barm, og naar jeg er død, skulle Nonnerne finde den visnet der."

Munken havde ikke Kraft til at svare; med langsomme Trin og kummerfuld Siel gik han ud af Eremitboligen, nærmede sig til Busken, og bukkede sig ned for at plukke en Rose. Pludselig udstødte han et igiennemtrængende Skrig, foer tilbage, og lod Blomsten falde ud af Haanden igien. Mathilda hørde ham skrige, og fløi ængstelig ud imod ham.

"Hvad er der?" raabde hun; "Svar mig; — for Guds Skyld! hvad er der hændet?"

”Jeg er Dødsens,” svarede han mat;
 ”en Slange — lurede under Rosenbusken —”

Her blev Smerten i hans Saar saa skrækkelig, at han ikke længer kunde udholde den; hans Bevidsthed forlod ham, og han sank livløs om i Mathildas Arme.

Hendes Jammer overgik al Beskrivelse. Hun rev Haaret af sit Hoved, slog sig for Brystet, og søgte ved høie Skrig at falde Munkene til Hielp, da hun ikke torde forlade Ambrosio. Endelig lykkedes det hende. Forfærdede ved hendes Skrig, ilede adskillige af Brødrene til, og Abbeden blev igien bragt ind i Klosteret. Man lagde ham strax i Sengen, og den Munk, som tjente Brødrene som Saarlæge, begyndte at undersøge hans Saar. Imidlertid var Ambrosios Haand bleven overmaade opsvulmet. Lægemidlerne bragde ham vel til Live, men han fik dog ikke sine Sandser igien; han rasede græsselig; Skummen stod ud af hans Mund, og fire af de stærkeste Munke vare neppe istand til at holde ham i Sengen.

Fader Pablos (dette var Saarlægens Navn) blev nu ved at undersøge den Saaredes Haand. Munkene stode omkring Sengen med ængstelig Forventning; og ingen yttrede heftigere Deeltagelse i Munkens Ulykke end den formeente Rosario; i ubeskrivelig Angest hvilede hans Hænder uafsladelig paa den Lidende, og de Sukke, som opstege fra hans Bryst, vidnede tydelig nok om hvor bedrøvet han var.

Da Fader Pablos trak Lancetten ud af Saaret, var Spidsen deraf farvet ganske grøn. Han rystede sorgfuld paa Hovedet, og gik bort fra Sengen.

”Jeg frygter, at der er intet Haab!” sagde han.

”Intet Haab?” raabde alle Munkene eenstemmig; ”intet Haab, siger I?”

”Af den hastige Virkning formoder jeg, at Abbeden maae være bleven stukken af en Cientipedora, den giftigste af alle Slangar; den Gift, som I kan see her paa min Lancette, bekræfter min Formodning. Han har ikke tre Dage at leve i.”

”Og er der da slet intet Middel?” spurgte Rosario, ”intet eneste?”

”Hvis Giften ikke bliver trukken ud, saa kan han ikke komme sig igien, og hvordan det var muligt, indseer jeg ikke. Alt hvad jeg formaer at gjøre, er at lægge Urter paa Saaret, for at lindre Smerten. Den Syge faaer da sine Sandser igien, men Giften udbreder sig i alt hans Blod, og om tre Dage er han død.”

Disse Ord vakde en almindelig Sorg. Pablos forbandt Saaret, saaledes som han havde sagt, og gik derpaa bort tilligemed sine Ordensbrødre. Rosario, hvem man paa hans indstændige Anmodning, overlod Abbedens Pleie, blev allene i Cellen, hvor Ambrosio, udmattet af de heftige Anstrengelser, imidlertid var falden i en

dyb Søvn. Hans Kræfter vare saa aldeles udtømte, at han gav neppe Tegn til, at han var i Live. Munkene kom tilbage, for at erfare, om noget havde forandret sig, og Pablos tog Plasteret af Saaret, mere af Nysgierrighed end i Haab om noget gunstigt Symptom. Hvor stor var ikke hans Forbauselse, da han saae, at Bestændelsen var reent borte! Han sonderede endnu engang; Lancetten kom ganske, reen ud af Saaret; der var intet Svoer tilbage af Giften, og hvis Hullet ikke havde været, vilde Pablos maaskee have tvivlet om, at der nogensinde havde været et Saar paa det Sted.

Han meddeelte Brødrene denne Nyhed, og intet uden Deres Forundring kunde sættes i Ligning med deres Glæde. Dog af den første kom de snart igjen til dem selv, da de forklarede Tingene efter deres egne Ideer. Fuldkommet overtydet om, at deres Superior var en Helgen, syntes det dem saare naturligt, at Sanct Franciscus havde gjort dette Underværk til hans Frelse. Denne Mening blev eenstemmig antagen. De gjorde saa megen Støi derover, og skrege: "Underværk! Mirakler!" med saadan en Iver, at de vækkede snart Ambrosio op af sin Slummer.

De omringede paa Diebliffet hans Seng, og bevidnede ham deres Glæde over hans underfulde og pludselige Helbredelse. Han var ganske ved sine Sanser, og fri for al Smerte; han faldt sig blot svag og mat. Pablos gav ham et

styrkende Lægemiddel og raadede ham at blive i Sengen endnu i to Dage. Derpaa forlod han ham med det Ønske, at Patienten maatte ikke udmatte sig ved at tale alt for meget, men heller søge at faae en Smule Hvile. De andre Munkte fulgde med Pablos, og Abbeden og Rosario bleve nu allene.

I nogle Minuter stirrede Ambrosio paa sin Pleierinde med et Blik, hvori Glæde og Frygt stode maledede. Hun sad ved Siden af Sengen; hendes Hoved var nedbøiet, og som sædvanlig indsvøbt i Hætten af hendes Kappe.

”Og De er endnu her, Mathilda?” sagde han endelig; ”er det Dem ikke nok, at have bragt mig saa nær ved Døden, at kun et Underværk kunde frelse mig fra Graven? O! Himlen sendte vist den Slange til Straf for —”

Mathilda afbrød ham, i det hun med en forstilt Munterhed lagde sin Haand paa hans Læber.

”Stille, Fader, stille! De tør ikke tale.”

”Han, som forbød mig det, vidste ikke, hvor vigtigt det Venne er, hvorom jeg ønsker at tale.”

”Men jeg veed det, og forbyder Dem det alligevel. Jeg er jo nu engang Deres Pleierinde, og De maae adlyde mig.”

”De er i godt Lune, Mathilda!”

”Og det med Rette; thi jeg har nylig følt en Glæde, hvis Lige jeg i min hele Levetid aldrig har kiendt.”

”Og hvilken da, om jeg tør spørge?”

”En Glæde, som jeg maae dølgge for alle, men især for Dem.”

”Især for mig? o! jeg besværges Dem, Mathilda —”

”Stille, Fader, stille! De maae ikke tale. Men siden De dog ikke har Lyst til at sove, maae jeg da ikke spille noget paa Harpe for Dem?”

”Hvordan! jeg har aldrig vidst at De forstod Musik.”

”O, jeg klimprer kun lidt. Men siden man har paalagt Dem aatte og fyrgetyve Times Læshed, saa kan jeg maaskee dog more Dem lidt, naar De er fæd af at tænke. Jeg henter min Harpe.”

Hun kom snart efter tilbage med Instrumentet.

”Nu, Fader, hvad skal jeg da synge? Vil De høre Balladen om den tappre Durandarte, som faldt i det berømte Slag ved Ronceval imod Maurerne?”

”Hvad De selv vil, Mathilda.”

”O! kald mig ikke saaledes! kald mig Rosario, kald mig Deres Ven. Det er de Navne, som jeg gierne vil høre af Deres Læber. — Nu stille!”

Hun stemte Harpen, og prælugerede i nogle Dieblikke paa den, med en saa guddommelig Smag, at man strax kunde høre, at hun kunde spille til Guldkommenhed. Den Melodie hun fremtryllede

var huld og flagende. Medens Ambrosio lyttede efter, fælde han sin Urolighed dæmpet, og en sød Bemod udbredte sig om hans Hierte. Pludselig forandrede Mathilda Tonen; med diert og færdig Haand greb hun nogle stærke, frigeriske Akkorder, og sang med et ligesaa simpelt som melodisk Accompagnement, den følgende Ballade:

Durandarte og Belerma.

Sorgens mørke Sagn fortæller
om hiint Slag ved Nonceval;
hvor saamangen Ridder segned
død for Fiendens hvasse Sværd.

Der faldt ogsaa Durandarte,
Ridderstandens stolte Siir.
Da ham Dødens Engel vinked,
lod saadan hans sidste Ord:

“O Belerma! elskte Pige!
tungt er mit Levvel til Dig.
Du var mine Dages Lykke.
Nu er Graven Elskovs Løn.”

“Skiondt i Livets Vaar jeg segner,
Døden er min mindste Qual:
elskte Mø! Dig at forlade
gør min Afstedstime mørk.”

“Montesinos! Ven og Broder!
 Hør Din Frenedes sidste Ord;
 Døden her vort Venskab løser,
 Hisset det gienknyttets Skal.”

“Naar mit brystne Die lukkes,
 og min Siel gaaer hen til No,
 af mit Bryst Du Hiertet tage,
 og det til Belerma giv;”

“Stedsse banked det for hende,
 som udgjorde alt dets Fryd.
 Omheds Vandt hun kierlig giemme;
 Plads det unde i sin Grav.”

“Siig, det sidste Suk jeg sendte
 til Alfaders Trone var
 for min evig elskte Pige,
 for Belermas No og Held.”

“Stundum hun en Taare fælde
 for den Ven, som Døden tog;
 i den kolde Grav han hviler,
 hendes Graad gjør Leiets blødt.”

“Ah! — mit Livs Glas er udrundet . . .
 Himlens Lys er slukt for mig; . . .
 hisset Gud . . . det atter tænder;
 hisset . . . favnes . . . vi igjen!”

Durandartes Mand opsvinged
 sig til Høiheds Region.
 Under vemodsfulde Taarer
 Montesciros grov hans Grav

Heltens sidste Bud at følge,
 Hjertet af hans Bryst han fik;
 og Belerma overbringer
 en blodfarvet Elskovs Skiank.

Længselfuld den glade Pige
 raaber: "Elfte! Bud fra Dig!"
 Østen aabnes, — og hans Hjerte
 er den Gave, som hun ser! —

Dødens Jisnen giennembæved
 gysende Belermas Siel.
 Svagt den blege Læbe stammer:
 "Durandarte er ei meer!"

Stirrende paa Sorgens Gave:
 "Død, hvi ramde Du ei mig?"
 raaber hun i rædsom Smerte,
 kysser Hjertet — og er død.

Med Henrykkelse lyttede Ambrosio efter
 hendes Sang; aldrig havde han hørt noget skøn-
 nere, og han begreb ikke, hvorledes andre end

Engler kunde frembringe saadanne himmelske Toner. Alligevel, hvor meget han endog overlod sig til Hørelsens Sands, saa lidet torde han, som et eneste Diekast overtlydede ham om, betroe sig til sit Syn. Sangerinden sad nær ved Sengen. Den Stilling, hvori hun bæiede sig hen over sin Harpe, var ukonstlet og indtagende; hendes Hætte var sunken længere tilbage end sædvanlig; man saa to foralsarvede, modne, friske, tillokkende Læber, og en Hage, i hvis Smilehuller tusende Kierligheds-guder syntes at ligge paa Luur. Hendes Armer vare saa lange, at de vilde have berørt Strengene paa Instrumentet, og hun havde derfor trukken dem op over Albuerne, hvorved man kom til at see en Arm, hvis fine Huud kappedes med Sneen i Hvidhed. En eneste Gång bovede Ambrosio at see paa hende, og i samme Dieblif fælde han, hvor farligt det var, at have denne forføriske Skabning om sig. Han lukkede sine Dine i, men desto mere levende stod hun nu for hans Siel. Her svævede hun stedse for ham, prydet med alle de Yndigheder, som hans opgivsedes Indbildningskraft laande hende. Enhver Skionhed, som han havde seet hos hende, syntes ham forsøget, og med glødende Farver udmalede han de skjulte. Men alligevel mindedes han endnu stedse sit Løfte, og Nødvendigheden at holde det. Han flæmvede med Lyster og Begierligheder, og gysede tilbage for den Afgrund, som laae foran hans Fodder.

Mathilda sang ikke længer. Ambrosio, som frygtede hendes Skionheds Magt, blev endnu stedse liggende med lukte Dine, og bad af sit Hiertes Kyldes Sanct Brands at staae ham bi i denne farlige Kristelse. Mathilda troede, at han sov. Hun reisde sig, sneg sig sagte hen til Sengen, og betragtede ham i nogle Minuter med Opmærksomhed.

”Han sover!” sagde hun endelig halv sagte, men dog saaledes, at Abbeden kunde høre hvert et Ord; saa tør jeg da nu betragte ham, uden at fortørne ham derved! saa tør jeg da nu blande mit Aandedrag med hans! saa tør jeg da stirre paa disse fiere, elskede Træk, uden at han kan beskylde mig for en strafværdig Uttraa og List. Han frygter, at jeg skulde ville forføre ham til at vanhellige sit Lovte. Den Uretfærdige! Der, som jeg vilde opflamme hans Begierligheder, vilde jeg da vel med saamegen Omhu skiule mit Ansigt for ham? — dette Ansigt, som han hver Dag — ”

Hun standsede, og faldt i dybe Tanker.

”Endnu i Gaar,” blev hun ved; — ”for saa Timer siden var jeg ham kær; han agtede mig, og mit Hierte var tilfreds; nu, o hvor grusomt er min Skiebne nu forandret! Han seer mistroisk paa mig; han vil have, at jeg skal forlade ham, forlade ham for evig. O Du, min Skytshelgen! min Siels Afgud! Du, som næst efter Gud eier den første Plads i mit Hierte,

kun endnu to Dage, og Du vil kiende dette Hierte. Havde Du blot kunnet drømme om hvad jeg følte; da jeg saae Din Dødsangest! Kunde Du vide, hvor meget kiere Dine Lidelser have gjort Dig for mig! — men der vil komme en Tid, da Du bliver overtydet om min rene og uegenlyttige Lidenskab. Da vil Du beklage mig, og føle min hele bittere Ulykke.”

Hun kvalde Graaden hendes Stemme. Hun bøiede sig ned over Ambrosio, en Taare faldt paa hans Ansigt.

”Ah! jeg har vækket ham!” raabde Mathilda, og foer hastig tilbage.

Hendes Frygt var ugrundet.ungen sover saa dybt, som den der har besluttet ikke at lade sig vække. Dette var Munkens Tilfælde. Han syntes endnu stedse at være begravet i en Koldhed, som ethvert af de følgende Dieblikke gjorde ham tungere og tungere at vedligeholde. Den brændende Taare havde meddeelt hans Hierte sin Varme.

”Hvilken Kierlighed! hvilken Siels Reenhed!” tænkte han; Ah! kan den blotte Medynk saaledes røre mit Hierte, hvad vilde der da ikke blive af, naar Kierlighed satte det i Bevægelse.”

Mathilda forlod igien sit Sæde, og gik nogle Skridt bort fra Sengen. Ambrosio vovede at aabne sine Øine, og frygtsom at hæfte dem paa hende. Hun vendte sit Ansigt bort fra ham. I en sørgmodig Stilling lod hun sin Haand

hvile paa Harpen, og stirrede paa Maleriet lige over for Sengen.

"O, Du lykkelige Billede!" sagde hun til den skønne Madonna; "til Dig beder han, til Dig opsender han sine beundringsfulde Diekast. Jeg haabede, at Du skulde have lindret min Sorg, og nu forøger Du kun dens Tyngde, thi Du lærer mig at føle, at Lykke og Ambrosio havde været min Eiendom, hvis jeg havde kiendt ham, førend han aflagde sit Løfte. Med hvilken Henrykkelse han betragter dette Billede! med hvilken Glæde han opsender sine Bønner til det følesløse Maleri! Ah! skulde maaskee en god og skiult Skjætsengel, en Ven af min Kierlighed have indgivet ham disse Kælelser? er det ikke en uforklarlig Drist, som leder ham? — dog, hvortil gavne vel tomme Forhaabninger? lad mig ikke nære en Tanke, som fordunkler Glandsen af Ambrosios Dyder. Det er Religionen, ikke Skønheden, som han med Tilbedelse beundrer; det er ikke for Qvinden, at han knæler, det er for Guddommen. O! gav han mig blot et eneste, af de smukke Navne, hvormed han nævner Madonna! o, sagde han blot, at dersom han ikke var Kirkens Brudgom, saa vilde han ikke foragte Mathilda! Forlad mig ikke, Du trøstende Tanke! Maaskee erkjender han endnu, at han føler mere end Medynk for mig, at en Omhed, som min, vel havde fortient Giengjeldelse. Maaskee tilstaaer han det for sig selv, naar jeg ligger paa

min Dødsfeng; da behøver han jo ikke længer at frygte for at vanhellige sit Løfte, og den Tilfæelse, at han har Afgjælfte for mig, vil lindre min Qual. Gid det dog maatte skee! o! hvor varmt vilde jeg da ikke ønske, at min Dødsstund maatte være nær!”

Ikke en Stavelse af hvad hun sagde undgik Abbedens Opmærksomhed, og den Tone, hvori hun udtalte de sidste Ord, trængde dybt ind i hans Hierte. Uvilkaarlig reisde han sig op paa sit Leie. ”Mathilda!” sagde han med bævende Stemme; ”o! min Mathilda!”

Hun foer sammen ved denne Lyd, og vendte sig hastig om. Den pludselige Bevægelse gjorde, at hendes Hætte gled ned, og Munkens forskende Bine faldt paa hendes Ansigt. Hvor forbauset blev han ikke ved at see sin beundrede Madonna levende! Samme hulde Træk, samme Strøm af Lokker, samme rosenrøde Læber og himmelske Bine, samme blide Høihed! Ambrosio udstødte et Skrig af Forundring, og sank tilbage paa sit Leie. Han vidste ikke, om den Gienstand han saae var et guddommeligt eller et dødeligt Væsen.

Mathilda var bestyrtset. Hun blev staaende som en Støtte, og hvilede sig op mod Harpen. Hun slog Binene ned, og Rosens Rødme overtrak hendes Kinder. Da hun igjen kom til sig selv, var det første hun gjorde dette: at trække sin Hætte ned over sit Ansigt. Derpaa tiltalte hun Munkens saaledes med bævende og dæmpet Røst:

” Ved et Tilfælde har De opdaget en Hemmelighed, som jeg ikke vilde have aabenbaret, førend paa min Sotteseng. — Ja, Ambrosio! i Mathilda de Villanegas seer De Originalen til Deres elskede Madonna. Kort efter at hiint ulykkelige Lidenstak havde fæstet Noed i mit Hjerterte, lagde jeg den Plan, at spille mit Portrait i Deres Hænder. En stor Mængde Tilbedere havde sagt mig, at jeg var smuk; jeg vilde vide, om De var af samme Mening. Jeg lod mig male af Martin Galuppi, en berømt Venetianer, som dengang opholdt sig i Madrid. Ligheden var yderst treffende; jeg lod Maleriet falbyde i Kapuzinerklosteret, og den Jøde, som De købte det af, stod i min Sold. De beholdt det. Tænk Dem min Henrykkelse, da jeg hørde, at det var Gienstanden for Deres Fornøielse, eller rettere sagt, for Deres Tilbedelse, at De havde hængt det op i Deres Celle, og at det var den Helgen, til hvem De opsendte Deres Bønner! Maaſkee denne Tilſtaaelse vil kun give Dem mere Anledning til at have mig mistænkt, men den burde toertimod overtynge Dem om, hvor reer min Kierlighed er; den burde bevæge Dem til igjen at ſienke mig Deres Omgang og Deres Agtelſe. Hver Dag hørde jeg Dem lovprife mit Billede. Jeg var Vidne til den Henrykkelse, hvori dets Skønhed ſatte Dem, og dog brugde jeg ikke de Vaaben imod Deres Dyd, ſom De

felv gav mig i Hænderne. Jeg skulde det Anfigt for Dem, som De elskede uden selv at vide deraf. Jeg søgte ikke at opgløde Deres Begierligheder ved min Skønhed, eller ved Hielp af Deres Sandser, at faae Herredømme over Deres Hierte. At tiltrække mig Deres Opmærksomhed ved nøie at opfylde Religionens Pligter, altid at gjøre mig mere værdig til Deres Venfkab ved den Selvbevidsthed, at min Siel var dydig og min Omhed oprigtig, det var mit eneste Hiemed. Jeg blev Deres Selskabsbroder, Deres Ven. Jeg dulgte mit Kion, og dersom De ikke havde overtalt mig til at aabnbare Dem min Hemmelighed, — var jeg ikke bleven mærtret af en uafadelig Frygt for at blive opdaget, De vilde da aldrig have kiendt mig under andet Navn end Rosario. Men, bliver De ogsaa endnu ved Deres Beslutning at forstøde mig? Jeg skal da ikke tilbringe de faa Timer jeg endnu har at leve i, hos Dem? — o tael, Ambrosio, og sig, at jeg tør blive.”

Medens hun talde havde Abbeden faaet Stunder til at fatte sig. Han følte, at i hans nærværende Sindsforfatning, var Klugt og Undvigelse af hendes Omgang det eneste, som kunde beskytte ham imod den altfor indtagende Piges Magt.

”Deres Erklæring har gjort mig saa forbauset,” sagde han; ”at jeg ikke veed hvorledes jeg nu skal besvare den. Vedst derfor intet Svar,

Mathilda; forlad mig, jeg trænger til Ensomhed."

"Jeg adlyder; men førend jeg reiser, saa lov mig, at De vil ikke nøde mig til at forlade Klosteret strax."

"Mathilda, betænk Deres Stilling, overvei Følgerne af Deres Dvælen her; vor Skilsmisse er uundgaaelig, og vi maae forlade hinanden."

"Men blot ikke i Dag, Fader! o, vær barmhiertig, blot ikke i Dag!"

"De plager mig alt for meget, men jeg kan ikke imodstaae denne bønnefulde Tone. Velant da, siden De endelig vil have det; — jeg samtykker i Deres Begiæring. De maae blive her saalænge, indtil De nogenlunde har forberedet Brødrene paa Deres Afreise; et Par Dage endnu, men den tredie — (han sukede uvilkaarlig) — husk paa, at om tre Dage maae vi for evig skilles ad."

Hun greb hastig hans Haand, og trykkede den op til sine Læber.

"Om tre Dage!" raabde hun i en vild, høitidelig Tone; "ja, Fader, ja! om tre Dage maae vi for evig skilles ad!"

I det hun sagde disse Ord, laae der en rædsom Udtryksfuldhed i hendes Dine, som kom Munken til at gysse. Endnu engang kysede hun ham paa Haanden, og ilede derpaa hastig ud af Cellen.

Nu saae Ambrosio sit Hierte sønderstødt af tusende forskjellige Lidenstaber; thi ligesaa gierne som han ønskede at retfærdiggjøre sin farlige Gæst's Nærværelse hos sig, ligesaa tydelig raabde hans Samvittighed til ham, at dette var noget, som stred imod hans Ordens Love. Endelig lod det, som om hans Godhed for den formeente Rosario, understøttet af hans Temperaments naturlige Varme, vilde seire, og denne Seir var allerede vis, da hiin Selvtillid, som var Grundtrækket i hans Charakter, begyndte at tale til Mathildas Fordeel. Munken betænkte, at det var en uendelig større Hæder at overvinde Fristelser, end at undvige dem; han overveiede at denne Leilighed til at bevise sin Dyds Fasthed, maatte endogsaa være ham velkommen. Den hellige Antonius havde jo modstaaet alle Bellystens Forsørelser, hvorfor skulde han da ikke ogsaa kunne gjøre det? Desuden var det Lucifer, som fristede Sanct Antonius, og anvendte alle sine Rænker for at opslaanne hans Lidenstaber; Ambrosios Fare blev jo derimod kun forboldt af en dødelig, frygtsom og blufærdig Skabning, der var ligesaa bange for at han skulde lade sig forlede, som han selv.

”Ja,” sagde han; ”den Ulykkelige skal blive! jeg har intet at frygte af hendes Ophold her; og om jeg endog skulde være for svag til at imodstaae Fristelsen, saa beskytter Mathildas Uskyldighed mig for al Fare.”

Ambrosio skulde først erfare, at Lysten er allerfarligst for et uskyldigt Hjerte, naar den lurer bag Dydens Maske.

Han fødte sig saa fuldkommen frisk igien, at da Fader Pablos om Aftenen igien kom for at see til ham, bad han ham om Forlov, at torde gaae ud af sin Celle Dagen derpaa. Det blev ham tilstædet. Mathilda kom blot i Selskab med Munkene, som alle spurgde til Abbedens Helbred. Hun lod til at frygte en Samtale under fire Dine med ham, og blev der kun i nogle saa Minuter. Munken sov godt, men Drømmen fra forrige Nat kom igien, og hans Kælelser bleve endnu mere levende og vældige. De samme Syner svævede for hans Dine, og antændte hans Begierligheder: Mathilda, i Skisshedens fuldeste Glands, varm, kielen og suckende efter Nydelse, trykkede ham til sit Bryst, og oversøde ham med de fyrigste Kierteegn. Han giengieldte dem med lige Ild, og var just paa Rippet at give efter, da den troløse Skabning forsvandt og overlod ham til alle Undseelsens og feilslaget Haabs Piinsler.

Det gryede ad Dag. Udmattet, slappet og svækket ved sine ophidsende Drømme, havde han ingen Lyst til at forlade Sengen. Under et Paaskud lod han være at gaae i Messen — den første Gang i hans Levetid, at han forsønde den. Han stod silde op. Den hele Dag havde han slet ingen Leilighed at komme til at tale allene med

Mathilda; hans Celle var fuld af Munk, som kappedes om at fortælle ham, hvormeget hans Upasselighed smertede dem, og han havde endnu altid nok at bestille med at tage imod deres Lykønskninger over hans Helbredelse, da S. offten kaldte dem til Refectorium.

Om Eftermiddagen gik Munkene fra hinanden, og adspredte sig i adskillige Dele af Havg, hvor Trærnes Skygge eller en eenlig Grotte tilbød de behageligste Midler til at holde Hvile. Abbeden gik hen mod Eremitboligen, hvortil et af hans Diefast indbød Mathilda at ledsage ham. Hun fulgte taus efter ham; saaledes traadte de ind og satte dem. Begge syntes at undvige Begyndelsen af en Samtale, og at føle den gienfærdige Forlegenheds Indflydelse. Endelig begyndte Abbeden at tale: han berørde kun ligegyldige Gienstande, og Mathilda svarede ham i samme Tone. Hun syntes med Uengstelighed at ville bringe ham til at glemme, at den Skabning, som sad ved Siden af ham, var nogen anden end Rosario. Ingen af dem vovede, eller blot ønskede, at gøre den mindste Hentydning paa det Uenue, som laae dem begge allermæst paa Hjertet.

Mathildas Bestræbelser for at synes munter, vare siensynlig tvungne; hendes Livsaander vare nedtrykkede af Angstens Vægt, og naar hun talde, lød hendes Stemme mat og svag. Hun syntes at ønske Enden paa en Samtale,

som satte hende i Forlegenhed, klagede over Upas-
selighed, og bad Ambrosio om Tilladelse at tor-
de vende tilbage til Klosteret. Han ledsagede
hende til Døren af hendes Celle; der blev han
staaende, for at sige, at han tillod hende at blive
i Klosteret, saalænge som hun selv behagede.

Hun yttrede ingen Glæde over denne Ti-
dende, uagtet hvi Dagen før med saamegen
Ængstelighed havde anmodet ham om hans
Samtykke.

"Af, Fader," sagde hun, og rystede sorg-
modig paa Hovedet; "Deres Godhed kommer
for silde, min Dom er fældet: vi maae skilles ad
for evig! — Men vær vis paa, at jeg med
Tafnemmelighed erkiender Deres Edelmødighed
— Deres Medynk med en Ulykkelig, som kun
fortiener den alt for lidet."

Hun tørrede sine Dine; hendes Hætte var
blot trukken halv ned over Ansigtet. Ambrosio
saae at hun var bleg, og at hendes Dine vare
indsunkne og udslukte.

"Gode Gud," raabde han; "De befinder
Dem meget ilde, Mathilda; jeg vil strax sende
Fader Pablos til Dem."

"Nei, gjør ikke det; jeg befinder mig ilde,
men han kan ikke hielppe mig. Lev vel, Fader,
husk paa mig i Morgen i Deres Bøn! da vil jeg
huske paa Dem i Himmelen."

Hun gik ind i sin Celle, og lukkede Døren
efter sig.

Uden at spille et Dieblif, sendte Abbeden Lægen til hende, og ventede med Uraalmodighed paa dennes Udsagn, men Fader Pablos kom snart igien tilbage; og meldte at hans Gang havde været forgieves. Rosario havde nægtet ham at komme ind, og udtryffeligt afflaaet at tage hans Medicamenter. Denne Tidende besdrøvede Ambrosio overmaade meget; han foresatte sig, endnu i Nat at lade Mathilda have sin egen Villie, men hvis hendes Tilstand ikke blev bedre til Dagen derpaa, da at paastaae, at hun skulde følge Fader Pablos Raad.

Han havde ingen Lyst til at sove, lukkede sit Vindue op, og saae, hvorledes Maanens Straaler badede sig i den smalle Na, som løb langs med Klostermuren. Den kislige Natteluft, og den Stilhed, som herskede allevegne, gjorde Tungsind i hans Siel. Han tænkte paa Mathildas Skønhed og Kierlighed, paa de Glæder, som han kunde dele med hende, dersom han ikke laae i Klosterets Lænker. Han overveiede, at hendes Kierlighed, som var ganske blottet for Haab, kunde ikke vare længe; at hun uden Tvivl vilde overvinde sin Lidenstabs, og søge sin Lykke i en Andens Arme. Han gysede for den Tomhed, som der vilde blive i hans Barm, naar hun forlod ham; mismodig estertænkte han Klosterlivets Gensformighed, og sukede efter Verden, som han var for evig skildt fra. — En stærk Banker paa hans Dør forstyrrede ham i disse Betragtninger.

Klosterklokken havde allerede slaet to. Abbeden aabnede Døren, og saae en Munk, hvis Ansigt forkyndte Tilfærdighed og Forvirring.

”Skynd Dem, ærværdige Fader!” sagde han; ”skynd Dem hen til den unge Rosario! han ønsker inderlig meget at tale med Dem; hans Endeligt synes at være nær.”

”Almægtige Gud! hvor er Fader Pablos? Hvorfor er han ikke hos ham? O! jeg frygter, jeg frygter —”

”Fader Pablos har været hos ham, men hans Konst formaaer intet. Han troer, at Ung-lingen maae være forgiftet.”

”Forgiftet? ah! den Ulykkelige! saa er da min Formodning sand! Men lad mig intet Dieblit spille; maafee er det endnu Tid, at kunne frelse ham.”

Med disse Ord støi han hen til Kovitsens Celle. Adskillige Munke vare allerede derinde; iblandt dem stod Fader Pablos med et Lægemedel i Haanden, som han besvoer Rosario at tage ind. De andre vare hensunkne i Beundring over den Lidendes Skønhed, som De nu saae for første Gang. Hun var yndigere, end nogenstunde før, hendes Ansigt var hverken blegt eller mat. En glimrende Rødme bedækkede hendes Kinder, hendes Dine sunklede af en blid og fro Henrykkelse, og ethvert af hendes Træk udtrykte Tillid og Hengivenhed i hendes Skiebne.

”O, piin mig ikke længer!” sagde hun til Pablos, i det Dieblif, da den forstrækkede Abbed traadte ind i Cellen; ”min Sygdom er uopnaaelig for Eders Kunst, og jeg ønsker ikke at blive helbredet.” Nu blev hun Ambrosio vaer. ”Ah, der er han!” raabde hun; ”endnu engang seer jeg ham, førend vi skilles ad for evig! Forlad mig, mine Brødre! jeg har mange Ting at sige denne hellige Mand under fire Dine.”

Munkene adløde paa Diebliffet, og Mathilda og Abbeden bleve allene.

”Hvad har De gjort, Ubefindige?” raabde Ambrosio; ”sig mig, er min Mistranke grundet? maae jeg virkelig miste Dem, og har Deres egen Haand været Værktøiet til Deres Død?”

Hun smilede og greb hans Haand.

”Og hvori var jeg ubefindig, min Fader? jeg opoffrede en Flintesteen, for at frelse en Diamant. Min Død bevarer et Liv, som er hæderligt for Verden, og mig meget dyrebarere end mit eget. Ja, Fader, jeg er forgiven; men viid, at denne Gift engang flød i Deres Arer.”

”Mathilda!”

”Det jeg nu siger Dem, besluttede jeg først at aabenbare Dem paa min Sorteseng. Dette Dieblif er nu kommet. — De kan endnu ikke have glemt den Dag, da en Cientipedors Bid satte Deres Liv i Fare. Lægen overgav Dem med den Erklæring, at han vidste ikke, hvordan

han skulde drage Giften ud. Jeg kiendte kun eet Middel, og betænkte mig intet Dieblif paa at bruge det. Man lod mig være allene med Dem; De sov; jeg løste Bindselet af Deres Saar, jeg kyssede det, og suede Giften ud med mine Læber. Virkningen har været hastigere, end jeg ventede. Jeg føler Døden i mit Hierte; endnu en Time, og jeg vil da være i en bedre Verden.

”Almægtige Gud!” raabde Abbeden, og sank næsten livløs om paa Sengen.

Saa Dieblikke efter foer han pludselig i Beiret, og stirrede paa Mathilda med Fortvivlensens Wildhed.

”Og De har opoffret Dem for mig? De døer, og døer for at frelse Ambrosio? Er der da slet intet Redningsmiddel, Mathilda? er der slet intet Haab? Tael, o tael! Siig, at der er endnu et Middel til at bevare Deres Liv!”

”Froft Dem, min eneste Ven! ja, Middel til at bevare mit Liv staaer i min Magt, men det er ikke et Middel, som jeg vover at bruge. Det er farligt, det er skrækkeligt! Livet var for dyrt kjøbt dermed, undtagen naar jeg torde leve for Dem.” —

”Lev da for mig, Mathilda, for mig og Taknemmeligheden!” — (Han greb hendes Haand, og trykkede den henrykt til sine Læber) — ”Husk paa vor sidste Samtale; nu samtykker jeg i alleting. Husk paa, med hvilke levende Farver Du afmalede Sielenes Forening; lad

os især sætte disse Ideer. Lad os glemme Rionnens Forskiel, foragte Verdens Fordomme, og blot ansee hinanden, som Brødre og Venner! Saa lev da, Mathilda, o, lev for mig!”

”Ambrosio, det kan ikke skee. Dengang jeg tænkte dette, bedrog jeg baade Dem, og mig selv. Enten maae jeg døe nu, eller i utilfredsstillende Begierlighedens langsomme Qvaler. O! siden vor sidste Samtale er en rædsom Taage svunden fra mine Øine. Jeg elsker Dem ikke længer med den Andagt, som man yder en Helgen; jeg agter Dem ikke længer for Deres Siels Dyder; jeg sukker efter Nydelse. Qvindelighed hersker i mit Hierte, og jeg er et Rov for de vildeste Lidenskaber. Sael ikke om Venkskab! det kolde, føleløse Ord! min Barm brænder af Kierlighed, af uudsigelig Kierlighed, og Elskov er det jeg attraaer. Derfor skielv, Ambrosio, skielv for, at jeg maatte bønhøre Dit Ønske! Lever jeg, saa har Du for evig tabt Din Keenhed, Din Hæder, Din Løn for et i Lidelser tilbragt Liv, kort sagt, alt hvad der er Dig kiert i Verden. Jeg vil ikke længer kunne kæmpe imod min Lidenskab; jeg vil gribe enhver Leilighed til at oppuste Din Brynde, og søge at banære os begge to. Nei, nei, Ambrosio, jeg tør ikke leve; hvert et Dieblif overtyder mig om, at jeg har fun eet Valg; ved hvert Pulsflag føler jeg, at jeg maae nyde eller døe.”

” Gud! — Mathilda! er det ogsaa Dem selv, som taler med mig?”

Han gjorde en Bevægelse, som om han vilde forlade sit Sæde. Med et høit Skrig rakte hun sig halv ud af Sengen, slyngede sine Arme om Munken, og forsøgte at holde paa ham.

” O, forlad mig ikke! hør mine Bilsfærelser med Barmhiertighed! Om saa Timer er jeg ikke mere; kun endnu en føie Tid, og da er jeg fri for denne skændige Lidenskab.”

” Ulykkelige! hvad kan jeg sige Dig! Jeg kan ikke — jeg tør ikke — dog lev, o lev, Mathilda!”

” De veed ikke, hvad De beder mig om. Hvordan? leve, for at styrte mig selv i Skændsel? leve, for at blive Dievelens Værktsi? for at styrte Dem og mig i evig Fordærvelse? Kæel dette Hierte, Fader!”

Hun tog hans Haand. Forvirret, forlegen, fortryllet trak han den ikke tilbage, og sølde hendes Hierte banke derunder.

” Kæel dette Hierte, Fader! endnu er det Herens, Trostabs, Rydskheds Bolig; banker det endnu i Morgen, saa vorder det et Rov for de forreste Forbrændelser. O! lad mig derfor døe i Dag! lad mig døe, medens jeg endnu fortjener den Dydiges Taarer! Saaledes vil jeg forlade Verden!” — (Hun hvilede sit Hoved op mod hans Skulder; hendes gyldne Haar

strømmede ned over hans Bryst) — Omflunget af Deres Arme, vil jeg slumre ind; Deres Haand skal for evig lukke mine Dine; Deres Mund skal modtage mit døende Aandedræt. Og vil De ikke stundum tænke paa mig? vil De ikke undertiden fælde en Taare paa min Grav? o jo, jo, jo! dette Kys er mig Borgen derfor.”

Det var Nat. Rundt om herskede Stilhed; Det matte Skin af en eneste Lampe faldt paa Mathilda, og udbredte et hemmelighedsfuldt Tusmørke i hele Cellen. Intet forskende Dje, intet nysgierrigt Øre var nær ved de to Elskende; Mathildas melodiske Røst var det eneste, som hørdes. Ambrosio stod der i sin Manddoms fulde Modenhed; hans Dine hvilede paa en ung, skøn Kvinde, hans Livs Grefserinde, hun, hvis Afgud han var, hun, som ved Kierlighed til ham, var bleven bragt paa Gravens Bred. Han sad paa hendes Seng, hans Haand hvilede paa hendes Barm, vellystig lagde han sit Hoved op mod hendes Hals. Hvo vil da vel undre over, om han bukkede under for Fristelsen? Beruset af Brynsde, trykkede han sine Læber paa Læber, som ledte om dem; hans Kys kappedes med Mathildas i Varme og Lidenstabs; henrykt trykkede han sig op til hendes Bryst. Han glæmde sit Løfte, sin Hellighed, sin Hæder; Glæden og Leiligheden vare det eneste, som vinkede ham.

”Ambrosio! o, min Ambrosio!” faldede Mathilda.

”Din, evig Din!” hvædede Munkens, og sank om i hendes Arme.

Tredie Kapitel,

— — — these are the villains,
that all the travellers do fear so much.
— — — — some of them are gentlemen
such as the fury of ungovern'd youth
thrust from the company of awful men.

— — — Det er de Skielmer,
som alle Reisende indjage Frygt. — — —
Blandt dem er Ynglinger af adel Herkomst,
hvem ubevogtet Ungdoms Fryghed
af Hæders-Kredsen bortjog. — — —

Skakspeare: de to Veronesere.

Lause gik Marquien og Lorenzo hen til Palladset: Raymond sysselsat med at gienminde enhver Omstændighed, hvoraf Beretningen kunde give Lorenzo det fordeelagtigste Begreb om hans Forbindelse med Agnes; Lorenzo derimod fuld af billig Bekymring for sin Families Ære, og tillige saare forlegen. Den Tildragelse, hvortil han nylig havde været Vidne, forbød ham at behandle

Marquien som Ven. Paa den anden Side besvæde Antonias Bølfærd paa Raymond, og det vilde altsaa have været upolitisk handlet, at omgaaes ham som Fiende. Disse Jagttagelser bragte ham til, at fatte den Beslutning, at vedlige holde en viss' Tausshed, og han ventede med Utaalmodighed paa Don Raymonds Erklæring.

De kom til Palladset de la Cisternas. Marquien førde Lorenzo strax ind i sine Værelser, og vilde bevidne ham sin Glæde over at finde ham i Madrid. Lorenzo afbrød ham.

”Forlad mig, min Herre,” sagde han med nogen Tilbageholdenhed; ”om jeg besvarer Forsikringerne om Deres Afgtelse temmelig foldt. En Søsters Ære staaer her paa Spillet. Hørend De har forklaret Dem for mig, og gjort mig Rede for Henigten af Deres Brevverling med Agnes, kan jeg ikke ansee Dem for min Ven. Jeg venter med Utaalmodighed paa Oplysning om Deres Udfærd, og ifølge Deres givne Løfte haaber jeg, at De vil ikke tøve med den.”

”Giv mig først Deres Æresord paa, at De vil høre mig med Taalmod og Mildhed.”

Jeg elsker min Søster alt for høit til, at jeg skulde være nogen streng Dommer, og indtil dette Dieblif har jeg ingen kierere Ven havt end Dem. Jeg tilstaaer altsaa gierne, at da det desuden berøer paa Dem, at forbinde mig i en Sag, som er mig yderst magtpaaliggende, saa fr det virkelig mit høieste Ønske, endnu stedse at see Dem værdig til min Høiagtelse.

”Lorenzo, De henrykker mig! intet kan glæde mig mere, end en Leilighed til at kunne tiene min Agnes's Broder.”

”Overtyd mig om, at jeg kan gjøre Brug af Deres Tilbud, uden at vanære mig, og af alle Menneſker i hele Verden vil jeg helst være Dem forbunden.”

”De har ventelig hørt Deres Søster nævne Navnet Alphonso d'Alvarada?”

”Aldrig. Hvor broderlig jeg endogsaa elsker Agnes, saa er der dog Omſtændigheder, som have hindret os, at være meget ſammen. Da hun endnu var et Barn, blev hun betroet til ſin Tante, der havde ægtet en tydſk Adelsmand. Paa hans Slot opholdt hun ſig indtil for to Aar ſiden, da hun kom tilbage til Spanien med det faſte Forſæt, at gaae i Kloſter.”

”Algode-Himmel! — Lorenzo, De vidſte hendes Forſæt, og gjorde dog intet Forſøg paa, at faae hende til at afſtaaе derfra?”

”De giør mig Uret, Marquis; dengang man meldte mig det i Neapel blev jeg overmaade forbaufet derover, og jeg ilede ſtrax med min Tilbagereiſe til Madrid, faſt beſluttet at forebygge dette Offer. Gaafnart jeg var kommen her, fløi jeg hen til Sancta Claras Kloſter, ſom min Søſter havde valgt til ſin Novitſiat. Jeg forlangde at ſee hende. Døm ſelv om min Forundring da man nægtede mig det; hun erklærede beſtemt, at hun frygtede for min Indflydelse paa

hendes Tænkemaade, og at hun torde ikke see mig førend Dagen før hun tog imod Cløret. Jeg bad, jeg paastod at jeg vilde tale med Agnes, og udtrede reent ud min Mistanke, at det var ikke egen Lyst, som forbad hende at komme til mig. For at undgaae Beskyldningen for en Voldsomhed, bragde Priorinden mig nogle Lini-er, som jeg saa vare skrevne af min Søsters egen Haand, og hvori hun igientog, hvad der før var bleven sagt mig mundelig. Alle videre Forsøg paa at komme til at tale et Dieblif med hende, vare ligesaa frugtesløse, som det første. Uden at lade sig bevæge ved mine Bønner, tillod hun mig ikke at see sig, førend Dagen før hendes Indtrædelse i Klosteret, som hun nu aldrig mere vilde forlade. Vi saa hinanden i vore nærmeste Frender's Nærværelse. For første Gang siden vor Barndoms glade Dage saa vi hinanden saa nær; det var et høistrørende Optrin. Hun kastede sig i mine Arme, kyssede mig, og græd bitterlig. Ved alle blot nogenlunde mulige Grunde, ved Bønner, ved Taarer søgde jeg at faae hende til at forandre sin Beslutning. Jeg afmalede hende Klosterlivets hele Strengthed; jeg fremstillede for hendes Indbildningskraft alle de Glæder, som hun nu vilde forlade; jeg bedvor hende, at aabenbare mig, hvad det var, som gav hende denne Afsky for Verden. Ved dette sidste Spørgsmaal bleguede hun, og hendes Taarer runde endnu stærkere. Hun bad mig indstændig ikke at

spørge hende herom; det maatte være mig nok at vide, at hun havde fattet sin Beslutning, og at et Kloster var det eneste Sted, hvor hun endnu torde gjøre sig Haab om at finde Rolighed. Dette blev hun ved at sige, og aflagde sit Løfte. Jeg besøgte hende tit ved Talegitteret, og hvert Dieblif, som jeg tilbragde hos hende, lod mig med dybere Kummer føle Tabet af min elskte Søster. Kort Tid efter maatte jeg forlade Madrid; først i Gaar Aftes kom jeg tilbage, og har siden ingen Stunder havt til at besøge Sancta Claras Kloster."

"Har De aldrig hørt Navnet Alphonso d'Alvarada, førend jeg nævnedes det?"

"Jo, det har jeg; min Tante meldte mig, at en Lykkeridder af dette Navn, havde fundet Leilighed til at snige sig ind paa Slottet Lindenberg; at han havde vunden min Søsters Hierte, og endogsaa overtalt hende til at flygte bort med sig. Men førend denne Plan kunde blive sat i Værk, havde den gode Herre erfaret, at de Plantager i Hispaniola, som han troede vare Agnes's Eiendomme, hørde mig til. Dette bragde ham paa ganske andre Tanker, og den Dag, som var bestemt til Bortførelsen, forsvandt han. Af Kortvovelse over hans Troløshed og Nederdrætighed fattede Agnes den Beslutning, at blive Nonne. Hun føiede til, at denne Lykkeridder havde givet sig ud for en af mine Ven-

ner, og hun ønskede altsaa at vide om jeg kiendte ham. Jeg svarede hende, nei. Hvor lidet tænkte jeg dengang paa at finde Alphonso d'Alvarada og Marquien de las Cisternas i een Person. Det Skilderi man havde givet mig af den første lignede slet ikke den sidste, saa vidt som jeg kiendte til ham."

"Deraf kiender jeg tydelig Donna Rodolphas trolose Characteer. Hvert et Ord De har sagt mig er stemplet med Kiendetegn af hendes Ondskab, hendes Falskhed og hendes Gaver til at sætte dem hun vil skade i et urigtigt Lys. Forlad mig, Medina, at jeg taler saa reent ud om en af Deres Slægt. Al den Fortred hun har voldet mig, retfærdiggjør min Harm, og naar De har hørt min Historie, saa vil De selv tilstaae, at jeg har ikke brugt for haarde Udtryk."

Nu begyndte han sin Fortælling paa følgende Maade: —

Don Raymonds, Marquien de las Cisternas Historie.

Lang Erfarenhed, min bedste Lorenzo, har lært mig at kiende Deres ædle Tænkemaade; jeg behøvede ikke Deres Erklæring, at Deres Søsters Begivenheder vare Dem ubekiendte, for at begribe, at man med Willie havde dalgt disse for Dem. Havde De erfaret dem, hvor mange Ulykker havde jeg og Agnes da ikke undgaaet!

Men Skiebuen har villet det anderledes. De var udenlands, da jeg først lærte at kiende Deres Søster; vore Kiender bare Omfarg for at dølge Deres Opholdssted for hende, og saaledes var det hende umuligt, skriftlig at bede Dem om Deres Beskyttelse og Deres Raad.

Da jeg forlod Salamancas Universitet, hvor De, som jeg siden har erfaret, blev et Aar efter mig, reisde jeg strax udenlands. Min Fader forsynede mig rundelig med Penge, men han vilde have, at jeg skulde dølge min Rang, og give mig ud for en ringere Adelsmand. Hans Vens, Heringen de Villa Hermosas Raad formaede ham til denne Befaling, og stedse har denne Mand's Gielegaver og Menneskekundskab fortient min dybeste Erbødighed.

"Tro mig, min kiere Raymond," sagde han; "De vil med Tiden komme til at indsee Fordelene af denne periodiske Fornedrelse. Sandt nok, som Greve de las Cisternas var De bleven modtaget med aabne Arme; Deres ungdommelige Forsængelighed var bleven smiggret ved den Høflighed, som allevegne havde mødt Dem. Nu derimod maae De stole paa Dem selv; De har ypperlige Anbefalinger, men det er Deres Sag, hvad Brug De gior deraf. De maae søge at behage; De maae trage efter de Menneskers Bisald, for hvem De bliver forestillet. De, som vilde have beilet til Grevens de las Cisternas Venstak, kunne ingen Fordeel have af at

laane Alphonso d'Alvarada Fortienester, eller med Taaknodighed at fordrage hans Keil. Fin-
der De derfor, at De virkelig er yndet, saa kan
De da uden Betænkning tilregne Deres gode
Egenskaber, og ikke Deres Rang det, og den
Agtelse, hvormed man omgaaes Dem, er da
meget mere smiggrende. Desuden vilde Deres
høie Byrd forbyde Dem, at omgaaes med de
lavere Klasser. Nu derimod er dette Dem til-
ladt, og efter mine Tanker vil dette være Dem
til stor Baade. Søg ikke blot de Kornemmes
Selskab i de Egne, som De giennemreiser; un-
dersøg Mængdens Sæder og Skikke; gaae ind i
Bøndernes Hytter, læg Mærke til hvorledes
man i fremmede Lande behandler Undersaatterne,
lær at formindste Deres egne Vasallers Laster, og
derved at forhøie Deres Livsnydelse. Efter min
Mening om de Fordele, som en ung Mand med
Kraav paa Magt og Rigdomme kan høste af sine
Reiser, skulde han ikke ansee Leiligheden til at
blande sig mellem de lavere Folkeklasser og
være et Dievidne til den menneskelige Elendighed,
for den ringeste."

Korlad mig, Lorenzo, om min Fortælling
maaskee synes feedsommelig. Den nsie Korbin-
delse, hvori vi nu staae med hinanden, lader
mig ønske nsie at meddele Dem alt hvad der an-
gaaer mig, og af Frygt for at udelade den mind-
ste Omstændighed, som kunde bevæge Dem til
at tænke gunstigere om Deres Søster og mig selv,

Kan det let hændes sig, at jeg anfører Ting, som kun have liden Interesse for Dem.

Jeg fulgte Hertugens Raad, og blev snart overtødet om, hvor vel han havde meent det med mig. Jeg forlod Spanien under Navn af: "Don Alphonso d'Alvarada," ledsaget af en eneste Tjener af prøvet Trostøb. Paris var mit første Opholdssted. En Tid lang henrykte denne By mig; det gik mig som enhver, der er ung, og som attraaer Forskællinger. Men midt iblandt alle disse stærende Glæder faldt jeg dog, at mit Hjerte fattedes endnu noget; jeg blev fæd af den evige Udspreddelse; jeg mærkede, at det Folk jeg levede imellem, og som lod til at være saa fint og saa tillokkende, var i Grunden ustadigt, og uden Følelser eller Oprigtighed. Jeg trak mig ærgerlig tilbage fra Pariserne, og forlod denne Overdaadighedens Skueplads uden et eneste Suk.

Nu tog jeg min Vej til Tyskland, hvor jeg vilde besøge de fornemste Hoffer. Men først vilde jeg opholde mig en kort Tid i Strasburg. Da jeg steg ud af min Chaise i Luneville, for at faae nogle Forfriskninger, blev jeg en glimrende Equipage bær, med fire Tjenere i riigt Livree, som holdt uden for Vertshuset: den hvide Løve. Strax efter saae jeg en Dame af fornem Anstand, ledsaget af to Piger at stige ind i Karetten, som paa Diebliffet kørte afsted.

Jeg spurgde Verten hvad det var for en reisende Dame.

”Det er en tydsk Baronesse, af stor Rang og Formue; efter hendes Folks Udsagn, har hun været i Besøg hos Hertuginde af Longueville. Nu reiser hun til Strasburg, hvor hun møder sin Gemal, og derfra tage de begge tilbage til deres Slot i Tydskland.”

Jeg fortsatte min Reise i den Hensigt, endnu samme Aften at naae Strasburg. Men mit Haab blev skuffet, fordi min Vogn gik i Stykker underveis. Dette Vanheld mødte mig midt i en tyk Skov, og jeg var ikke lidet forlegen for at udfinde nogen Maade til at komme videre paa. Det var allerede langt ud paa Vinteren, Natten nærmede sig, og Strasburg, den nærmeste By, laae nogle Mile borte. Dersom jeg ikke vilde tilbringe Natten i Skoven, saa havde jeg ingen anden Udvei, end at ride til Strasburg paa min Eieners Hest, og under slige Omstændigheder var dette Middel just ikke det behageligste. Imidlertid — hvad skulde man vel gjøre? jeg maatte finde mig deri, underrettede Postkarlen om mit Forehavende, og lovede at sende ham Hielp, saasnart jeg var kommen til Strasburg. Jeg stolede just ikke synderlig paa hans Verlighed; men da min Stephano var vel bevæbnet, og Postkarlen derimod saae ud til at være temmelig til Vilders, saa troede jeg, at jeg havde intet at frygte for min Koffert o. s. v.

Lykkeligviis, — som jeg i det mindste troede, — viisde der sig endnu et Middel til at tilbringe Natten behageligere end jeg ventede. Dengang jeg yttrede min Hensigt, selv at ride til Strasburg, rystede Postillonen med Mishag paa Hovedet.

”Det er en lang Vej,” sagde han; ”Herren vil neppe finde den uden Weiviser; desuden lader De ikke til at være ret vant til den strenge Værstid, og det var jo let muligt, at De ikke kunde udholde den strenge Kulde, og at — —”

”Men hvortil nu alle disse Indbendinger?” afbrød jeg ham ganske utaalmodig; ”ved Du da noget bedre Middel? jeg staaer jo dog større Fare for at døe af Kulde, naar vi blive Natten over i Skoven.”

”Blive Natten over i Skoven?” svarede han; ”ei, ved Saint Denis! saa slumt er det da heller ikke. Hvis jeg ikke tager Feil, saa har vi ikke tyve Skridt til min gamle Ven Baptists Hytte; det er en Brændehugger, et godt Stykke Karl. Han vil vist med Fornøielse huse Dem Natten over. I midlertid kan jeg tage den ene af Vognhestene, ride til Strasburg, og i Dagbrækningen være her tilbage med Haandværksfolkene, for at faae Ders Vogn sat istand.”

”Men, for Guds Skyld, Menneſke,” sagde jeg; ”hvorfor har Du da saadan en langsommelig Tid ladet mig være i Uvisshed? hvorfor

talde Du ikke for om Hytten? hvad, Du dumme Dievel?"

"Jeg tænkte, at det var maaskee for simpelt for Herren —"

"Hvilken dum Gladder! afsted, afsted! istedet for at staae her at sladdre var det nok saa godt, at Du bragde os hen til Din Brænderhugger."

Han gik foran, og vi fulgte bag efter; Hestene kunde neppe aarke at slæbe den sønderbrudte Bogn. Min Tiener kunde næsten ikke tale af Kulde, og jeg følte allerede Frostens Virkninger, førend vi vare komne til Hytten. Den var lille, men fion; da vi kom nærmere, frydede jeg mig ved Synet af en stærk Ild, som skinnede igiennem Vinduerne. Vor Weiviser bankede paa Døren; det varede nogen Tid, førend der kom Svar. Folkene indenfor syntes at være i Beraad, om de skulde lukke os ind, eller ei.

"Nu frisk, frisk, Broder Baptist!" raabde Karlen ganske utaalsmodig, "hvor længe varer det med Dig? Er Du allerede krøben i Kæien, eller vil Du nægte en smuk, ung Herre, hvis Bogn nylig er gaaet itu ude i Skoven, et Natteleie?"

"Ah, er det Dig, min ærlige Claude?" svarede en Mandstemme, "bie et Dieblif, nu kommer jeg strax, og lukker op."

Nu blev Skudden slaaet fra Døren, og en Mand kom ud med en Lampe i Haanden;

han hilste vor Beiviser ganske trohiertig, og vendte sig derpaa om til mig.

”Kom kun ind, min Herre, og vær De hiertelig velkommen! Om Forladelse, at jeg ikke strax lukkede op for Dem, men her findes saameget lumpent Paf i vor Egn; og jeg kunde jo ikke vide, om De var af samme Slags.”

Med disse Ord viiste han mig ind i den Stue, hvor jeg havde seet Jiden, og satte en Lænestoel hen ved Caminen til mig. Et Kruentimmer, som jeg ansaae for at være min Berts Huastro, reisde sig op fra sit Sæde, da jeg kom ind i Stuen, og modtog mig en kold og skidesløs Hilsen. Hun svarede ikke, da jeg talde til hende, men satte sig strax ned igien, og blev ved med sit Arbejde. Hendes Mand's Udsærd var ligesaa venlig, som hendes var but og fra-stødende.

”Jeg vilde ønske,” sagde han, ”at jeg havde en bedre Stue at give Herren, men her er just ikke synderlig meget Rum i vor Hytte. Alligevel tænker jeg dog, at vi finder paa Raad til at faae et Lukaf til Herren, og et andet Emule Hul til at putte Deres Tiener ind i. De maaz tage til Taffe med Huusmandskost; hvad vi har, det giver vi Dem af et godt Hierte.” — ”Kaa!” sagde han til sin Kone, ”hvordan Du ogsaa judder der, Aliz, som om Du ikke havde noget bedre at bestille. Frisk, min Slut! see til at Du skaffer os noget at spise, og bred Dugen.

Kast et Par Knuder i Ilden, for Herren lader til at være ganske stiv af Kulde.”

Konen kastede sit Arbejde paa Bordet, og lavede sig med alle Kiendetegn paa Misfornøielse til at iværksætte hans Befalinger. I det Dieblig jeg saae hendes Ansigt havde det mishaget mig; hendes Træk vare rigtig nok paa en vis Maade skønne, men hendes Huud var gulsten, og hendes Væxt lang og mager; en mørk Skummelhed udbredte sig over hendes hele Physiognomie, der bar saa fiendelige Tegn paa indædt Harne og Uvillie til alt Godt, at endog saa den allerflygtigste Jagttager maatte lægge Mærke dertil. Enhver af hendes Minder og Handlinger vidnede om Misfornøielse og Utaalmodighed, og de Svar, hun gav Baptist, naar han narrede hende med hendes Knarvornhed, vare bitre, korte og arrige. Med saa Ord, det første Blik jeg kastede paa hende, gjorde hende ligesaa forhadet for mig, som det indtog mig for hendes Mand, der syntes fuldkommen skabt til at opbække Ugtelse og Tillid. Hans Ansigt var aabent, oprigtigt og venligt; i hans Udseende saae man Bondens hele Redelighed, uden hans Grovhed; han havde runde, tykke, røde Kinder, og lod til med sin Overflødighed rigelig at ville erstatte sin Konns Magerhed. At domme efter Rynkerne i hans Pande, ansaae jeg ham for at være omtrent tredsindstyve Aar gammel; men hans Alder trykkede ham ikke, og han lod til endnu at være kraftfuld og

stærk. Konen kunde ikke være over tredive Aar gammel, men i Munterhed og Fld var hun meget ældre end hendes Mand. Uagtet al hendes Halstarrighed begyndte hun dog at tillave Maaltidet, imedens Baptist spøgde og fortalde. Postkarlen, som havde forsynet sig med en Flaske Brændeviin, var nu færdig, og spurgde mig, om jeg havde ellers noget at befale i Strasburg?

"I Strasburg?" afbrød Baptist ham; "Du vil dog vel ikke reise derhen endnu i Nat?"

"Og hvorfor ikke? hvis jeg ikke henter Haandværksfolkene til at sætte Chaisen istand, saa kommer Herren jo til at blive her i Morgen med."

"Ja saa! Jeg havde nær glemt Chaisen. Imidlertid kan Du dog gierne bie og faae Dig en Bid Aftensmad her, Claude. Det vil ikke tage lang Tid hen, og Herren seer alt for god ud til at han skulde ville jage Dig ud med tom Mave, i saadan en bitterlig kold Nat som denne."

Jeg var meget vel tilfreds dermed, og sagde til Postkarlen, at jeg brød mig slet ikke om, at komme en Time eller to sildigere til Strasburg Dagen efter. Han takkede mig, gif ud af Hytten med Stephano, og satte Hestene ind i Baptists Stald. Baptist fulgde ham hen til Døren, og saa ængstelig ud ad.

"Det er en skarp, bidende Blest," sagde han, "hvor mine Drengs kan blive af saa længe! Jeg skal vise Herren et Par saa vakre Knuse,

som nogen i Verden; i Forstand, Mod og Virksomhed findes ikke deres Lige tyve Mile omkring Strasburg. Gid de bare var her! jeg begynder at blive ganske bange for, at der skal være hændt dem noget ondt."

Alix dækkede nu Bordet.

"Da hun er ikke ligesaa urolig for sine Sønner?" sagde jeg til hende.

"Hvorfor skulde jeg være det?" svarede hun ganske arrig; "jeg er jo ikke Moder til dem."

"Naa, naa, Alix!" sagde Manden; "bid ikke Herren over Næsen for et uskyldigt Spørgsmaal! Dersom Du ikke saae saa bister ud, saa havde han aldrig holdt Dig for at være saa gammel, at Du kunde have en Søn paa tre og tyve Aar; der kan Du see, hvor gammel det fnarvorne Næsen gjør Folk! — Herren maae være saa god at undskylde hendes Uartighed; den mindste Ting gjør hende gal i Parykken, og hun synes ikke godt om, at De holder hende for at være over tredive Aar. — Saadan er det, Alix; ikke sandt? — Herren veed nok, at Fruentimmerne vil altid gierne være unge. Nu frisk, Alix, vær Du nu god igien! Har Du endnu ingen Sønner paa den Alder, saa kan Du dog have dem om nogle og tyve Aar, og jeg haaber at vi skulle endnu opleve, at see dem ligesaa kjække, som min Robert og min Jakob."

Alix slog sine Hænder sammen med Biddhed.

”O, Gud bevare mig derfra!!” raabde hun; ”kunde jeg blot et eneste Dieblif nære den Tanke, saa vilde jeg quæle dem med mine egne Hænder.”

Hun gik hastig ud af Stuen, og op ad Trappen.

Jeg sagde Baptist, hvor meget jeg beklagede ham, at han paa Livstid maatte være smædet til saadan en ond Kone.

”Herre Gud, enhver har sit Kors her i Verden, og Alix er nu bleven mit. Hun er sagtens lidt vanskelig at komme tilrette med, men ond er hun dog ikke. Hendes Forkierlighed for to Børn af hendes første Egtteskab har rigtig nok givet hende et sandt Stedmoderhad til begge mine Sønner; hun kan ikke taale at see dem for sine Dine, og hvis det kom an paa hende, saa fik de Stakkels Knose ikke Lov at sætte en Rod over vor Dørtærskel. Men det hjælper hende ikke, og jeg vil ikke jage mine kiødelige Børn ud i den vide Verden, endskiøndt hun plager mig lidt nok for det. Ellers lader jeg hende have sin Villie i alleting, og det maae jeg sige til hendes Roes og Berømmelse: hun passer Huusholdningen, som en brav Kone.”

Saaledes talde vi endnu, da vor Samtale blev afbrudt ved et skingrende Hollo! som gienlød igiennem Skoven.

”Mine Sønner, haaber jeg!” raabde Baptist, og ilede hen at lukke Døren op.

Raabet blev igientaget. Nu hørde vi Hestetrav, og strax efter holdt en Vogn udenfor, som blev ledsaget af adskillige Ryttere. En af disse spurgde, hvor langt der var til Strasburg. Da han henvendte sig til mig, svarede jeg ham, saa og saa mange Mile, som Claude havde sagt mig. Nu udstødte han en heel Ladning af Forhandelser over Postkarlene, som havde fikrt en gal Wei. Han fortalte Folkene i Karetten, hvor langt de vare fra Strasburg, og at Hestene vare saa udmattede, at de kunde ikke trække længere. En Dame, som lod til at være Herskabet, blev meget fortredelig over denne Tidende; men da det ikke kunde hjælpe, spurgde en af Tjenerne Baptist, om han ikke kunde huse dem Natten over.

Han syntes meget forlegen, og svarede nei, i det han tilføiede, at en reisende Spanier med sin Tjener havde allerede optaget det eneste Gæsteskammer, som var i hans Huus. Da jeg hørde dette kunde jeg nærvilgviis ikke være saa uartig, at ville beholde disse Bequemmeligheder for mig selv, naar en Dame skulde lide derunder. Jeg forsikrede Baptist, at jeg vilde gierne afstaae Damen mine Rettigheder, giendrev alle hans Indvendinger, ilede hen til Vognen, aabnede Døren, og hjalp den fremmede Dame at stige ud. Det var det samme Fruentimmer, jeg havde seet i Bertshuset i Luneville, og jeg benyttede mig af Leiligheden, for at spørge en af Tjenerne om hendes Navn.

”Baronnesse Lindenberg,” var Svaret.

Jeg undrede meget over den Maade, hvorpaa min Vert tog imod disse Folk, da den var saa aldeles forskjellig fra den, hvorpaa han havde modtaget mig. Hans Uvillie til at lukke dem ind udtrykkede sig tydelig i hans Ansigt, og han kunde neppe overtale sig til, at byde Damen velkommen. Jeg førte hende ind i Huset, og tilbød hende Lænestolen ved Kaminen, hvorpaa jeg nylig havde sat. Hun takkede mig meget artig, og gjorde tusende Undskyldninger, for den Uleilighed hun voldte mig. Paa engang blev Baptists Ansigt mildere.

”Nu har jeg det endelig,” raabde han, i det han afbrød Baronnessens Undskyldninger; ”jeg kan huse den naadige Frue, uden at denne Herre behøver at lide ved sin Høflighed. Fruen tager det ene af vore Giestekammere, og det andet beholder De, min Herre; min Kone afstaaer de to Kammerjomfruer sit Værelse; Tjenerne maae tage til Taffe med at tilbringe Natten i en stor Lade, som kun ligger et Par Skridt fra Huset; der skal de faae en dygtig Ild, og saa godt et Aftensmaaltid, som vor fattige Leilighed formaer.”

Efter adskillige Talsigelser paa Damens og Indvendinger paa min Side imod at Vertinden skulde flytte ud af sit Kammer, blev denne Indretning dog tilsidst eenstemmig antaget. Værelset

var kun lidet, og Baronnesen befalede derfor strax sine Tjenere at gaae ud. Baptist stod just færdig at følge dem hen til den omtalte Lade, da to unge Mandfolk aabnede en Dør, bagest i Stuen.

"Død og al Ulykke!" raabde den første, og foer tilbage; "Robert, hele Huset er fuldt af Fremmede."

"Ha, der har vi mine Søner!" skreg vor Bert. "Naa, Jakob og Robert! hvor vil I hen, Knøse? Her er endnu Rum nok til Jer."

Efter denne Forsikkring vendte de to unge Karle om. Kaderen forestillede dem for Baronnesen og mig, og gif derpaa ud med vore Tjenere, imedens Alix, paa de to Kammerjournalsfruers Anmodning, bragde dem ind i den Stue, som var bestemt for deres Herskab.

De to Nyankomne vare høie, stærke, velskabte unge Mennesker, med grove Træk, og meget soelbrændte. De gjorde en kort Compliment for os, og modtog Claude, som just traadte ind ad Døren, som en gammel Bekendt. Nu toge de deres Kapper af, hvori de vare indsvøbte, spændte et Læderbelte af, hvorved der hængde en bred Sabel, og lagde hver et Par Pistoler fra sig, som de havde havt siddende i Beltet.

"I reise vel bevæbnede," sagde jeg.

"Det forstaaer sig, min Herre," svarede Robert. — "Vi forlode Strasburg silde ud paa Aftenen, og her i Skoven maae man have Vaas

ben hos sig naar man reiser om Natten; det er ikke saameget sikkert, det kan De troe."

"Hvordan?" sagde Baronnessen; "er der Røvere her i Egnen?"

"Saa siger man, naadige Frue; hvad mig angaaer, saa har jeg rigtig nok reist igiennem Skoven baade Nætter og lyse Dage, men endnu har jeg aldrig mødt nogen."

Nu kom Alix tilbage. Hendes Stedsønner traf hende hen i den anden Ende af Stuen, og hviskede nogle Minuter med hende. Af de Diefast, som de af og til gave os, sluttede jeg mig til, at de spurgde om, hvad der havde bragt os til Hytten.

Imidlertid yttrede Baronnessen Bekymring for, at hendes Mand var vist meget urolig for hendes Skyld. Hun havde foresat sig, at afsende en af sine Tjenere, for at melde ham Aarsagen til hendes Tøven; men det, som de to unge Mænd fortalde om Skoven, tilintetgjorde denne Plan. Claude hjalp hende ud af hendes Forlegenhed, ved det Løfte, at siden han dog skulde til Strasburg i denne Nat, saa vilde han sikkert aflevere et Brev fra hende.

"Men hvoraf kommer det," sagde jeg, "at Du er ikke bange for Røverne?"

"Ah, fiere Herre! en fattig Mand med en stor Familie maae ikke for en Smule Fare kaste den visse Fordeel bort; og kanskee giver den

naadige Hr. Baron mig en Drifkeskilling; desuden har jeg jo intet andet at miste end mit Liv, og hvad kunde det vel hielpe Kæberne at stille mig derved?"

Hans Grunde forekom mig at være meget svage, og jeg vilde have, at han skulde blive til om Morgenens tidlig; men da Baronnessen ikke understøttede mig, saa maatte jeg give efter. Senere hen fandt jeg, at denne Dame havde allerede længe været vant til at opoffre andres Interesse for hendes egen, og hendes Attraa efter at sende Claude til Strasburg, gjorde hende blind for alle de Farer, som fulgte med dette Foretagende. Hans Afreise blev altsaa besluttet. Baronnessen skrev Brevet til sin Mand, og jeg sendte min Banqueur et Par Linier, hvori jeg meldte ham min Ankomst til næste Dag. Claude forlod Hytten med vore Breve.

Damen var meget træt af Reisen, - som hun selv sagde; foruden at hun havde reist en temmelig lang Vej, havde Postkarlen ogsaa kiørt store Omveie, medens de slakkede om inde i Skoven. Hun bad derfor Alix, at bringe hende ind i hendes Kammer, at hun kunde faae sig en halv Times Hvile. Den ene Kammerjomfrue kom strax efter ned i Stuen, og lybde Baronessens op ad Trappen. Bordet blev dækket i det Værelse, hvori jeg var, og Alix gav mig at forstaae, at jeg var hende i Veien. Hendes Bink vare alt for tydelige til at man skulde kun-

ne give dem nogen vrang Udtydning; jeg bad derfor en af de unge Karle, at vise mig mit Sovestue, hvor jeg vilde blive saalænge, indtil vi skulde spise.

"Hvad er det for et, Moder?" sagde Robert.

"Det med det grønne Paneel," svarede hun, "jeg har neppe gjort mig den Umage, at sætte Stuen istand, og lægge rene Lagen paa Sengen. Vil Herren have Sengen redet, saa maae han gjøre det selv."

"Hun er i ondt Lune, Moder; men det er da intet Nytt hos hende. — Vær saa god, og følg med mig, min Herre."

Han aabnede Døren, og gik hen mod en smal Trappe.

"J har jo intet Lys," sagde Ulix; "vil J brække Halsen, enten paa Jer selv eller paa Herren?"

Hun gik forbi mig, og gav Robert en Løgte, hvormed han gik op ad Trappen. Jakob var sysselsat med at dække Bordet, og vendte mig Ryggen. Ulix greb dette Dieblif, da ingen lagde Mærke til os; hun tog mig ved Haanden, og trykkede den stærkt.

"Betragt Deres Sengeklæder!" sagde hun i det hun gik mig forbi, og blev strax ved med sin forrige Bestilling.

Korbauset over det Afbrudte i hendes Handling, blev jeg staaende som forstenet. Roberts

Røst, som bad mig at følge med, bragde mig til mig selv igien. Jeg gik op ad Trappen. Min ledsager lod mig gaae ind i en Stue, hvor der brændte en herlig Ild i Kaminen. Han satte Lyset paa Bordet, spurgde, om jeg havde ellers noget at befale, og forlod mig, da jeg svarede nei. Aldrig saasnart var jeg bleven allene, førend jeg paa Diebliffet fulgte Alix's Raad. Jeg tog hastig Lyset, nærmede mig til Sengen, og trak Overdynen af. Hvor forbausset, hvor forskrækket blev jeg ikke! Lagenerne vare ganske blodige.

Tusende forvirrede Ideer svævede paa engang for min Indbildningskraft. Røverne, som gjorde Skoven usikker; Alix's Udraab om hendes Børn, de to unge Mænds Baaben og Udseende, de mange Anekdoter, jeg havde hørt om den Forsaaelse, som tit hersker imellem Banditter og Postkarle; alle disse Omstændigheder lignede ind i min Siel, og opfyldte den med Tvivl og Befymringer. Jeg grundede paa de rimeligste Midler til at erfare Sandheden af mine Formodninger. Pludselig hørde jeg nogen gaae op og ned uden for. Alting syntes mig nu at være en Gienstand for min Mistanke. Jeg sneg mig vaersom tæt hen til Vinduet, som, uagtet Kulden, stod aabent, fordi Stuen havde længe været tillukket. Jeg vovede at see ud. Ved Maanestkinnet skimtede jeg en Mand, som jeg strax kiendte var min Bert. Jeg gav høie Agt paa alle hans Bevæ-

gelfer. Han gif hurtig op og ned, derpaa stod han igien stille, og syntes at lytte efter, stampepede mod Jorden, og slog sig med Armene for Brystet, for at væрге sig imod Kulden; ved den allermindste Støi, naar nogen talde nede i Stuen, naar en Flaggermuus svævede forbi ham, eller Blæsten hvinede i de skallede Grene, saa giss det i ham af Stræk, og han saae sig ængstelig om.

”Dievlen annamme ham!” sagde han til sidst med den største Utaalmodighed, ”hvor kan han da ogsaa blive af?”

Han talde sagte, men da han stod lige under mit Vindue, saa kunde jeg tydelig høre hvert et Ord.

Nu hørde jeg nogen nærme sig. Baptist gif hen mod den Side, hvorfra Lyden kom; han mødte en, paa hvis firskaarne Skabning og Posthornet, som hængde ham over Skuldrene, jeg strax kunde kiende min ærlige Claude, som jeg troede var allerede paa Veien til Strasburg! Jeg ventede at deres Samtale skulde oplyse mig noget om min Stilling, og lavede mig hurtig til, at kunne høre den med Tryghed. Jeg slukkede Lyset, som stod paa et Bord tæt ved Sengen; Luen af Ilden i Kaminen var ikke saa stærk, at den skulde kunne røbe mig, og jeg satte mig derfor strax hen igien paa min Plads ved Vinduet.

Gienstanden for min Nysgierrighed havde stillet sig tæt op ved Muren. Medens min korte Fraværelse havde Baptist ventelig giort Claude Bebreidelser for hans Langsomhed, siden den sidste søgde at undskylde sin Forsælse.

”Det lover jeg,” sagde han, ”at min Tilfærdighed nu skal gjøre min forrige Seendrægtighed god igien.”

”Paa det Vilkaar,” svarede Baptist, ”vil jeg da tilgive Dig; vi gaae jo allesammen i lige Deling, og det er Din egen Fordeel at skynde Dig. Det var en Skam og Spot, at lade saadant et herligt Bytte gaae os af Hænderne. Spanieren er riig, siger Du?”

”Hans Tiener pralede af i Kroen, at han havde over to tusende Pistoler i rede Penge hos sig i Vognen.”

O! hvor jeg forbandede Stephanos ubesindige Korfængelighed!

”Og jeg har hørt,” blev Postkarlen ved, ”at Baronnessen skal have en Kuffe med Diamanter hos sig af umaadelig Værdie.”

”Det kan nok være; men jeg havde dog heller ønsket, at hun var bleven borte. Spanieren var vor visse Fangst; Drengene og jeg, vi kunde let have giort det af med ham og hans Tiener, og saa havde vi fire deelt de to tusende Pistoler imellem os. Nu derimod maae vi dele med Banden, og til Slutning miste vi det hele Bytte. Har vore Venner allerede begivet sig paa

deres forskjellige Poster, førend Du kommer til Hulen, saa er alting tabt. Baronnesen har altfor mange Tienere med sig, at vi skulde kunne faae Bugt med dem. Komme vore Staldbrødre ikke i Tide, saa maae vi i Morgen sinukt lade de Fremmede reise heeltindede herfra."

"Det var ogsaa reent forbandet, at min Kamerad, som kjørde for Fruen, ikke skulde vide noget af vor Sammensværgelse! men vær Du kun rolig, Broder Baptist; om en Time skal jeg være i Hulen; Klokken er neppe slaaen ti endnu, og Klokken tolv kan Du vente Bandens Ankomst. Hav bare et vaagent Øie med Din Kone imidlertid; Du veed hendes Tanter om vor Haandtering. Pas paa, at hun ikke finder Leilighd til at røbe vort Forehavende for Damens Tienere."

"O, for hende staaer jeg inde; hun frygter mig, og elsker sine Børn altfor høit, til at torde vove det mindste. Desuden holde Jakob og Robert Øie med hende, og hun tør ikke sætte en Fod over Dørtærskelen. Tienerne ere vel forvarede henne i Laden. Jeg skal nok sørge for, at de blive rolige, indtil vore Venners Ankomst. Dersom jeg var sikker paa, at Du finder dem, saa skulde det paa Timen være ude med de Fremmede; men siden det let kunde hændes sig, at Du gif Feil af Røverne, saa er jeg bange for, at Tienerne kunde i Morgen kræve os til Regnskab."

”Men sæt nu, at en af de Reisende mærkede Uraad.”

”Saa er der intet andet Middel tilovers, end at myrde dem, som vi have i vor Bold, og lade det komme an paa hvem der er stærkest med de øvrige. Det var nu rigtig nok et farligt Vovestykke, og skynd Du Dig derfor at komme hen til Hulen. Røverne gaae aldrig ud af den førend Klokken elleve, og naar Du skynder Dig tilgavns, saa kommer Du tidnok.”

”Sig til Robert, at jeg har taget hans Hest; min har revet Bidsalet af sig, og er Fanden i Bold. — Hvad er Løfnet?”

”Kædheds Løn.”

”Godt. Jeg iler til Hulen.”

”Og jeg ind til mine Gæster; min Graværelse kunde ellers let opvække Mistanke. Lev vel, og skynd Dig.”

De værdige Benner skildes ad; den ene gik ind i Stalden, og den anden hen mod Huset.

De kan selv dømme, hvad jeg maatte føle ved denne Samtale, hvoraf ikke en Stavelse undgik min Opmærksomhed. Jeg torde slet ikke tænke, og heller ikke kunde jeg hitte paa noget Middel, til at undgaae den overhængende Fare. Jeg vidste meget vel, at al Modstand vilde være forgievet; jeg var værgeløs, og ene imod tre. Alligevel besluttede jeg, i det mindste at sælge mit Liv saa dyrt, som muligt. Af Frygt for, at Baptisi skulde mærke min Graværelse, og fatte

Mistænke til mig, at jeg maaskee kunde have luret paa hans Samtale med Claude, skyndte jeg mig at tænde mit Lys iøien, og gik ud af Kammeret. Meden under fandt jeg Bordet dækket til sex Personer. Alix lavede Salat, og hendes Stedsønner stode og hvilede i den anden Ende af Stuen. Baptisi, som maatte gaae rundt om Haugen, for at komme til Indgangs-døren, var der ikke endnu. Jeg satte mig lige overfor Baronnesen.

Et Diekast til Alix sagde hende, at hendes Vink var ikke spildt. Hvor forskiellig forekom hun mig ikke nu! Hvad der før syntes mig at være Knarbornhed og Arrighed, saae jeg nu var Afsty for hendes Selskab, og Medynk med min farlige Forsatning. Jeg ansaae hende for min eneste Bistand, endskiøndt jeg vidste hvor nøie hendes Mand passede paa hende, og jeg kunde altsaa ikke stole ret meget paa Uttringerne af hendes gode Billie.

Uagtet alle mine Bestræbelser for at dølge min Urolighed, stod den dog tydelig malet i mit Ansigt. Jeg var bleg, og baade mine Ord og mine Handlinger tilkiendegave min Forvirring og min Forlegenhed. De to unge Mænd lagde Mærke hertil, og spurgde mig om Aarsagen. Jeg gav min umaadelige Træthed og de heftige Virkninger af den strenge Nærstid Skyld derfor. Om de troede mig, eller ikke, det vil jeg ikke afgjøre; de holdt i de mindste op,

at giere mig forlegén med deres Spørgen. Jeg søgde at aflede min Opmærksomhed fra de Karer, som omringede mig, og talde med Baronnessen, om allehaande Gienstande. Jeg meddeelde hende min Hensigt, nu at besøge Tydskland; Gud veed, jeg tænkte i dette Dieblif kun lidet paa, nogensinde at faae det at see! Hun svarede mig meget høflig og i den fineste Tone, forsikkrede mig, at den Fornøielse at have giort mit Bekiendskab var hende rigelig Erstatning for Opholdet paa hendes Reise, og anmodede mig meget om, at tilbringe nogen Tid paa Slottet Lindenbergh. Medens hun sagde dette, saae de to unge Karle paa hinanden med et ondskabsfuldt Smil, hvormed de vilde sige: at hun kunde prise sig lykkelig, dersom hun nogensinde selv fik sit Slot at see igien. Jeg lagde Mærke til alleting, men jeg dulgte den Bevægelse, som foregik i min Siel. Jeg fortsatte min Samtale med Damen, men alt hvad jeg sagde var saa usammenhængende, at hun (som hun siden efter selv har tilstaaet for mig) begyndte at tvivle, om jeg ogsaa var ret klog. Det var saare naturligt, thi imedens jeg talde om een Ting, beskæftigede mine Tanker sig med noget ganske andet. Jeg tænkte paa Midler til at forlade Hytten, at komme hen til Laden, og at underrette Tjenerne om vor Verts Hensigter. Men snart mærkede jeg hvor umuligt dette vilde være at iværksætte. Jakob og Robert gave nøie Agt paa enhver af mine Bevægelser,

og jeg maatte opgive min Idee. Mit hele Haab beroede nu paa, at Claude maaskee ikke fandt Koberne. I dette Tilfælde vilde man jo, som jeg havde hørt, lade os reise herfra uden videre.

Jeg foer usilkaarlig sammen, da Baptist kom ind i Stuen. Han gjorde mange Undskyldninger for sin lange Kraværelse, men "han var bleven sinket af Forretninger, som ikke taalde den mindste Opsættelse."

Derpaa bad han, om det maatte være ham og hans Familie tilladt, at spise ved eet Bord med os, da hans Verbødighed ellers vilde forbyde ham at være saa dristig. O! hvor jeg i mit Hierte bandede den Hykler! hvor afskyelig var det Menneskes Nærværelse mig, som stod i Begreb med at ville berøve mig mit Liv, som dengang var mig ubeskrivelig tiert! Jeg havde al mulig Grund, til at være glad med Livet: Ungdom, Rigdom, Rang, Opdragelse, og de skønneste Udsigter. Disse sidste skulde nu tilspæres paa den skrækkeligste Maade, og alligevel skulde jeg forstille mig, og med skømtet Erkiendtlighed tage imod falske Høflighedsbeviisninger af den Usling, som satte mig Dolken paa Struben!

Vor Vert fik uden Vanskelighed Tilladelse til det han bad om. Vi satte os til Bords: Baronnessen og jeg paa den ene Side, Sønerne ligeoverfor os, med Ryggen vendt imod Døren, og Baptist øverst ved Bordet, ved Siden af Baronnessen; Pladsen ved Siden af ham stod ledig.

for hans Rone. Hun bragde os strax efter et tarveligt Bondemaaltid. Vor Bert fandt for godt at giøre Undskyldninger for den slette Mad: "han havde ikke ventet os; og han kunde derfor ikke tilbyde os andet, end hvad der havde været bestemt for ham selv og hans Familie."

"Men," svarede han til, "hvis der skulde indtræffe noget Tilfælde, som maaskee kunde opholde mine høifornemme Gæster længer end de nu have i Sind, saa haaber jeg, at jeg skal nok kunne beværte Dem med et bedre Maaltid."

Den Ridding! jeg vidste meget vel, hvad han meende. Jeg giss ved den blotte Tanke om det Maaltid, som han lovede os.

Min Ulykke: Selskaberindes Fortrydelse over hendes Reises Forhaling lod til at være aldeles forjaget. Hun loe og spogde overordentlig meget med Familien. Jeg søgde at følge hendes Exempel, men forgieves. Min Munterhed var siensynlig tvungen, og dette kunde ikke undgaae Baptists Opmærksomhed.

"Frisk, frisk, min Herre! rask munter!" sagde han; "De lader ikke til at have faaet ret Bugt med Deres Træthed endnu! Hvad mener De, om vi fik os et Glas ægte gammel Wiin, som jeg har haft liggende siden min salig Faders Tid? Gud være hans Siel naadig, nu er han i en bedre Verden! Jeg tapper kun fielden af den Wiin, men til Ere for saadanne Gæster er ingen Ting mig for godt."

Nu gav han sin Kone en Kogle, og sagde hende, paa hvad Sted den Wiin stod, som han talde om. Dette Vrende lod slet ikke til at behage hende; hun tog Koglen ganske forlegen, og tøvede med at staae op fra Bordet.

”Forstaaer Du mig ikke?” sagde Baptist i en truende Tone.

Ulix gav ham et Diekast, sammensat af Harmes og Frygt, og gik ud af Stuen. Han fulgte hende mistroisk med Dinene, lige til hun var kommen ud ad Døren.

Hun kom strax tilbage med en Glaske, forseilet med guult Lak. Hun satte den paa Bordet, og flyede sin Mand Koglen igien. Denne Drik blev, som jeg formodede, ikke tilbuden os uden Hensigt; og jeg gav utaalmodig Agt paa enhver af Ulix's Bevægelser. Hun beskæftigede sig med at fyller nogle smaa Hornbægere af. I det hun satte det sidste for Baptist, saa hun mit Die fæstet paa hende, og paa en Tid, da hun ikke troede sig bemærket af Koberne, gav hun mig et Tegn med Hovedet, at jeg maatte ikke smage denne Drik. Imidlertid havde vor Bert trukken Proppen op. Han skænkede i to Bægere, og gav dem til Baronnessen og mig. Hun gjorde i Begyndelsen nogle Indvendinger, men Baptist bad saa indstændig, at hun maatte give efter. Af Frygt for at opvække Mistanke, tog jeg strax imod Bægeret. At dømme efter Lugten og Farven holdt jeg denne Wiin for at være

Champagner, men adskillige Gran af et Pulver, som sønmede ovenpaa i Bægeret, overtlydede mig om, at den var forfalsket. Alligevel torde jeg ikke yttre nogen Væfkelhed for den; jeg førde den op til Munden, og lod, som om jeg sank den ned, men pludselig sprang jeg op fra Bordet, og løb hen til et Kar med Vand, hvori Ulix havde skylt Bægrene. Jeg lod som jeg af Væfkelhed kom til at kaste Vinen op, og osde uformærkt det hele Bæger fuldt af Wiin ud i Vandkarret.

Orderne syntes at blive forbausede over denne Hændelse. Jakob reisde sig halvt op fra Bordet, puttede Haanden ind i Barmen, og jeg blev Hæftet af en Dolk vaer. Jeg gik ganske rolig hen til min Stoel igien, som om jeg slet ikke havde lagt Mærke til deres Forvirring.

”Han har ikke truffen min Smag, min Kiære Ven!” sagde jeg til Baptist; ”hver Gang jeg drikker Champagneviin, faaer jeg strax forfærdelig ondt. Jeg sank et Par Mundfulde, førend jeg mærkede, hvad det var for Slags Wiin, og nu kommer jeg vist ogsaa til at bøde for min Ubetænksomhed.”

Baptist og Jakob faae mistroiff paa hinanden.

”Maaskee kan De ikke taale Lugten?” sagde Robert.

Han bar Bægeret bort. Jeg saae, at han undersøgte, hvor meget jeg havde drukket deraf.

”Han maae have drukket nok,” hviskede han til sin Broder, i det han igien satte sig ned.

Alix lod til at være bekymret for at jeg skulde have smagt Vinen. Jeg tilfredsstillede hende med et Diekast.

Jeg ventede angstelig paa at erfare, hvad Virkning den havde giort paa Baronnessen. Jeg ansaae Pulveret i Vinen for at være Gift; det smertede mig, at det havde været mig umuligt, at advare hende for Karen. Faa Minuter efter, saae jeg hendes Dine at blive tunge; hendes Hoved sank ned paa hendes Bryst, og hun faldt i en dyb Søvn. Jeg lod, som om jeg slet ikke lagde Mærke dertil, og blev ved at tale med Baptist, med saamegen Lystighed, som jeg var istand til at tilhyfle mig. Men han svarede mig ikke længer saa utvungen som før. Han stirrede mig mistroisk og forundret ind i Dinene, og jeg saae Morderne tit at hviske til hinanden. Hvert Dieblit blev min Forfatning mere og mere piinagtig; det blev mig nu tungere end før, at vedligeholde den fiække Mine. Angest for at deres Staldbrødre skulde komme, eller at de skulde faae Mistanke om, at jeg havde Nys om deres Hensigter, vidste jeg ikke, hvordan jeg skulde bære mig ad at adsprede den Mistro, som Morderne saa siensynlig viisde imod mig.

Uf denne nye Forlegenhed hialp den gode Alix mig ligeledes ud. Hun gik bag om hendes Stedsønners Stole, blev staaende en Minut liggeoverfor mig, lukkede Vinen i, og lod sit Hoved falde ned paa sit Bryst. Dette Bink forjog strax min Uvisshed. Jeg begreb, at jeg skulde efterabe Baronnessen, og lade som om Vinen gjorde sin fulde Virkning. Dette gjorde jeg, og syntes faa Dieblikke efter, at være begravet i en dyb Søvn.

"See saa!" raabde Baptist, da jeg var sunken tilbage paa min Stoel, "endelig sover han da! jeg tænkte min Siel allerede, at han havde mærket vort Forehavende, og at vi havde maattet til at expedere Personen."

"Og hvorfor ikke nu strax?" spurgde den blodtørstige Jakob; "hvorfor ville vi lade haart beholde Muligheden, at kunne røbe vor Hemmelighed? Giv mig den Pistol, som ligger derhene, Alix; et eneste lille Tryk med Fingeren, og han er ude, som et Lys."

"Men sæt engang," svarede Kaderen, "sæt engang, at vore Venner kom ikke i Nat, jo, saa vilde vi staae der i en fin Maade, naar Tjenerne spurgde os om ham i Morgen tidlig! Nei, nei, min fiere Jakob, vi maae oppebie vore Staldbrødre. Kommer de, saa ere vi mandstærke nok til at give baade Tjenerne og Herstaberne Rejsepass; og da er Byttet vores. Kinder Claude derimod ikke Banden, saa maae vi finde os i vor Skiebne, og lad Fangsten gaae os af Hænderne! Ah, Dreng! vare I bare komne fem Minuter

før, saa havde det været ude med Spanieren, og hans to tusende Pistoler vare nu i vore Lommer. Men saadan gaaer det altid! I ere aldrig tilfæde, naar man har Jer meest nødig. Der er hverken Lykke eller Betsignelse ved Jer to Bengler —”

”Naa, naa, Fader!” svarede Jakob; ”havde I været af samme Tanker, som jeg, saa var alting nu klappet og klart. I, Robert, Claude og jeg — der var jo ikke flere end dobbelt saamange af de Fremmede; jeg staaer Jer inde for, at vi havde faaet Bugt med dem. Nu er Claude borte, og det er for silde. Vi maae taalmodig vente paa Bandens Ankomst, og dersom de Rejsende slippe fra os i Nat, saa maae vi angribe dem i Morgen paa Landeveien.”

”Du har Ret,” sagde Baptist; ”Alix, har Du givet Kammerpigerne Sovedrikken?”

”Ja,” svarede hun.

”Saa er alting godt. Frisk, mine Dreng; hvordan det nu ogsaa gaaer, saa have vi ikke Marsag til at klage over denne Hændelse. Vi staae slet ingen Fare; vi kunne vinde meget, og intet tabe.”

I dette Dieblif hørde jeg Hestetrav. O! hvor rædsomt lød det ikke i mine Øren! Den kolde Sveed randt ned over min Pande, og jeg følte alle den nærforestaaende Dods Piinsler. Den medlidende Alix raabde med Fortvivlelse: ”Al-

mægtige Gud! de ere forlorne!" Døm selv om disse Ord kunde berolige mig. —

Ei! Lykke vare Baptist og hans Sønner alt for meget sysselsatte med deres Staldbrødres Ankomst, at de kunde give Agt paa mig; thi ellers vilde min siensynlige Eindsbevægelse snart have overtydet dem om, at min Søn var forstilt.

"Luf op! luf op!" skrege adskillige Stemmer uden for Hytten.

"Strax, strax!" raabde Baptist med Glæde, "det er vore Venner, ja det er dem selv! Naa, endelig er Byttet os vist. Afsted, Dreng, afsted! Før dem hen til Laden; I veed hvad for Arbeid venter paa Jer der."

Robert ilede at lukke Døren op.

"Sie lidt," sagde Jakob, og tog sine Baaen; "lad mig først expedere de Sovende her."

"Nei, nei!" svarede hans Fader; "gaae Du hen til Laden, hvor man har Dig nødig. Disse to her, og Kruentimmerne ovenpaa tager jeg paa min Samvittighed."

Jakob adlød, og fulgte med sin Broder. De talde et Par Minuter med de Nysankomne, hvorpaa Køverne stege af Hestene, og ilede hen til Laden.

"Det er fornuftigt gjort!" mumlede Baptist inde i Skægget. "De staae af Hestene for desto bedre at komme bag paa de Fremmede. Godt! og nu frisk til Værket!"

Jeg hørde ham nærme sig til et Skab, som stod temmelig langt fra mig. Paa samme Tid traf nogen mig sagte i Armen.

”Nu! nu!” hviskede Alix.

Jeg aabuede Dinene. Baptist vendte mig Ryggen. Der var ingen i Stuen uden han, Alix, den lovende Dame og jeg. Skurken havde taget en Dolk ud af Skabet og prøvede, om den ogsaa var skarp nok. Jeg sprang op, styrtede pludselig ind paa Baptist, greb ham om Halsen, og trykkede ham om Struben med saadan en Kraft, at han kunde ikke give en eneste Lyd fra sig. De husker vel, at jeg i Salamanca var berømt for min Styrke. Denne Gang gjorde den mig god Tjeneste. Riddingen, som blev overrasket, forfærdet og aandeløs, var mig paa ingen Raade voksen. Jeg slog ham omkuld, greb ham endnu fastere, og imedens jeg holdt mit Knæ paa hans Strube, vristede Alix Dolken ud af hans Haand, og stødte den adskillige Gange ind i hans Hierte, indtil han endelig opgav sin Aand.

Saasnart dette affyelige, men nødvendige Optrin var forbi, raabde Alix til mig, at jeg skulde følge med hende.

”Flugt er vort eneste Redningsmiddel;” sagde hun; ”skynd Dem, skynd Dem, at vi kan komme afsted!”

Jeg fulgte strax med hende; men dog vilde jeg ikke lade Baronnessen blive et Offer for Røvernes Hævn, og bar hende bort i mine Arme.

Mordernes Heste vare bundne tæt ved Døren. Min Ledfagerinde sprang op paa en af dem, jeg gjorde ligesaa, lagde Baronnessen foran mig, og gav min Hest af Sporerne. Vort eneste Haab var at naae Strasburg, som laae meget nærmere end den troløse Claude havde villet biide mig ind. Alix, som kiendte Veien meget nøie, gallopperede foran mig. Vi maatte forbi Laden, hvor Køverne myrdede vore Tienere. Døren stod aaben, vi kunde tydelig høre de Døendes Skrig, og Mordernes Geder. Hvad jeg følte i dette Dieblif kan intet Sprog udtrykke!

Jakob hørde Hestetrauet, da vi gallopperede forbi Laden. Han fløi hen til Døren med en brændende Fakkell i Haanden, og gienkiendte os strax.

”Vi ere forraadte! Vi ere forraadte!” raabde han til sine Staldbrødre.

De forlode paa Diebliffet deres blodige Korretning, og ilede hen til deres Heste. Vi hørde intet mere. Jeg borede Sporerne ind imellem Ribbenene paa min Hest, og Alix stak sin med Dolken, som allerede havde gjort os saa god Tieneste. Vi fløi med Lynildens Fart, og naaede den aabne Slette. Vi kunde allerede see Taarnene i Strasburg, da vi hørde Køverne bag ved os. Alix saa sig om og gienkiendte vore Forfølgere, som paa en liden Grastrand kom ned af en Høi. Forgieves gave vi vore Kleppertes Svilen; Tummelen kom hvert Dieblif nærmere.

"Vi ere forlorne!" raabde hun; "Mor-
derne naae os!"

"Afsted! afsted!" svarede jeg; "jeg hører
Hestetrampen fra Bykandtten."

Vi fordoblede vore Anstrengelser, og fik
snart Die paa en talriig Skare Ryttere, som i
fuld Galop kom os imøde. De vilde just ride
os forbi.

"Holdt! holdt!" raabde Ulix; "frels os!
for Gud i Himlens Skyld! frels os!"

Den Forreste, som tjente dem til Reiviser,
standsede strax sin Hest.

"Det er hende! det er hende!" raabde han,
og sprang af; hold stille, naadige Herre, hold
stille! de ere frelste! det er min Moder!"

Ulix kastede sig ned af Hesten, tryk-
te ham i sine Arme, og overødsde ham med Kys.
De andre Ryttere holdt stille, da de hørde dette
Udraab.

"Baronnesse Lindenberg!" raabde en af de
Kremmede meget urolig. "Hvor er hun? have
I hende ikke hos Eder?"

Han saae hende ligge livløs i mine Arme.
Hastig rev han hende fra mig. Den dybe Søv-
n, hvori hun laae, kom ham i Begyndelsen til at
skielve for hendes Liv, men hendes Hjertes Ban-
ken opmuntrede ham igien.

"Gud være lovet!" sagde han; "hun er
ingen Skade kommen til."

Jeg afbrød hans Glæde ved at vise ham Høverne, som nu vare ganske tæt ved os. Jeg havde neppe nævnet dem, førend den største Deel af Selskabet, som fornemmelig bestod af Soldater, ilede dem imøde. Riddingerne oppebiede ikke Angrebet. Saasnart de mærkede Faren, vendte de Hestene om, og flygtede ind ad Skoven, medens vore Frelser forfulgte dem. Imidlertid bad den Fremmede (som jeg giettede maatte være Baron Lindenbergs) mig, efter mange Taksigelser for hans Kones Frelse, strax at vende om med ham til Byen. Baronnessen, paa hvemt Sovedrikken endnu ikke holdt op at virke, lagde han foran paa Hesten hos sig; Alix og hendes Søn satte sig igien op, Baronens Tienere fulgte bag efter, og saaledes kom vi til hans Giestgivergaard. Her havde min Vexelerer, hvem jeg førend min Afreise fra Paris, havde underrettet om min Hensigt at besøge Strasburg, leiet et Værelse til mig. Denne Omstændighed glædede mig; thi den skaffede mig Leilighed at vedligeholde Baronens Bekjendtskab, som jeg haabede vilde være mig gavnligt i Tydskland. Strax efter vor Ankomst blev Baronnessen bragt til Sengs. Man sendte Bud efter en Læge, som foreskrev hende Medicin imod den søvnbringende Gift, og derpaa overlode vi hende til Vertindens Omfarg. Baronnen bad mig at fortælle ham de nærmere Omstændigheder ved denne Tildragelse. Jeg samtykkede gierne i hans Begier-

ring, thi af Sorg over min Stephanos Stiebne, som jeg havde maattet overlade til Kovernes Grumhed, kunde jeg dog ikke sove. Ah, kun alt for snart fik jeg denne tro Tiener^s Død at vide. Soldaterne, som havde forfulgt Banden, kom tilbage endnu førend jeg var færdig med min Fortælling. Koverne, hvis Mod ikke opveiede deres Ondskab, havde uden Modværge overgivet sig til deres Forfølgere, aabenbaret alle deres Smuthuller, og røbet Løsenet, hvorved man kunde faae fat paa alle de øvrige af Banden. Saaledes havde man taget over halvtredshindstyve Personer fangen, og bragt dem bundne til Strasburg. Nogle Soldater ilede hen til Hytten, hvortil en af Koverne viisde dem Veien; og deres første Gang var til den ulykkelige Lade. Det lykkedes dem at finde to af Baronens Tienere i Live endnu, endskiøndt de vare græsselig stærkt saarede. De Øvrige vare faldne for Mordernes Glavind, og iblandt disse var min Stakkels Stephano ogsaa!

I Hytten fandt Soldaterne de to Kammerjomfruer uden mindste Skade, men i samme døds lignende Slummer, som deres Frue. Ellers var der ikke et Menneske i den, uden et Barn paa fire Aar, som Soldaterne toge med sig. Vi vare just beskæftigede med Gissninger om den lille Ulykkelige's Herkomst, da Alix styrtede ind i Stuen med Barnet i Favnen. Hun knælede ned for Officieren, som havde bragt os denne Tidende,

og velsignede ham tusende Gange for hendes Barns Frelse. Da det første Udbrud af den moderlige Dumbhed var forbi, bad jeg hende at sige os, hvordan hun var bleven en Mand's Kone, som hun stemmede saa lidet overeens med. Hun slog Dinene ned og afstørrede sine Taarer.

”Mine naadige Herrer,” sagde hun efter nogle Minuters Tausched, ”jeg har en Bøn. De har Ret i at forlange Underretning om hvem den Person er, som De beviser Deres Belgierninger, og jeg skylder Dem min Bekjendelse, omendskiøndt den overrøser mig med Undseelse, men tillad mig blot at fatte mig saa kort, som muligt.”

”Jeg er født i Strasburg af retskafne Forældre; deres Navn maae jeg fortie. Min Fader lever endnu, og fortjener ikke at indvikles med i min Skiændsel. Mit Familienavn erfarer De, naar De har samtykket i min Begiering. En Skurk vandt min Hengivenhed, og overtalte mig til at flygte ud af mine Forældres Huus. Men omendskiøndt min Lidenstabs feirede over min Dyd, saa sank jeg dog ikke ned til hiin Lastens Korhærdelse, som de fleste Piger efter det første Feiltrin. Jeg elskede min Forfører, jeg elskede ham inderlig! Jeg var ham tro; dette Barn her, og den Yngling, som underrettede Dem, Hr. Baron, om den Fare, hvori Deres Gemalinde var, ere vor Kierlighed's Pandter. Ah! endnu

begræder jeg hans Død, endskiøndt han var Op-
havsmanden til al min Elendighed."

"Han var af adelig Byrd, men sin Fædres
nearv havde han forødt. Hans Frender ansaae
ham som en Plet paa deres Navn, og vilde ikke
vide noget af ham at sige. Hans Udfvælsfer
kom Politiet for Øren. Han maatte flygte fra
Strasburg, og saa ingen anden Tilflugt mod
Bettelstaven, end en Forbindelse med de Mor-
dere, som boede i den nærliggende Skov, og
hvis Bande bestod fornemmelig af unge Menne-
sker af god Herkomst, der havde havt samme
Skiebne som han. Jeg vilde ikke forlade ham,
fulgte med ham til Røvehulen, og deelde den
Elendighed, som er uadskillelig fra saadant et Levs-
net. Jeg vidste rigtig nok, at vi ernærede os af
Plyndring, men alligevel kiendte jeg ikke alle de
skræffelige Omstændigheder, som vare forbundne
med min Elflings Haandtering. Dem dulgte
han med den største Omhyggelighed for mig. Han
fælde at jeg var ikke fordærvet nok til at ansee
Mord uden Afsky, og formodede med Grund, at
jeg vilde med Rædsel rive mig ud af en Morders
Kavntag. Atte Lars B siddelse havde ikke for-
mindsket hans Kierlighed til mig; omhyggelig
dulgte han enhver Omstændighed for mig, der
kunde give mig mindste Formodning om de For-
brydelser, hvori han kun alt for ofte tog Deel.
Det lykkedes ham fuldkommen. Først efter min

Korsførers Død opbagede jeg, at han havde "tit besmittet sine Hænder med uskyldigt Blod."

"I en ulykkelig Nat blev han, bedækket med Saar, bragt ind i vor Hule; han fik dem, da han angreb en reisende Engellænder, som de andre Røvere paa Diebliffet opoffrede til deres Hævngierrighed. Han havde neppe Tid til at bede mig om Forladelse for al den Sorg, som han havde voldt mig. Han trykkede min Haand til sine Læber, og døde. Min Smerte var ubeskrivelig. Da den var sagtnet lidet, besluttede jeg at vende tilbage til Strasburg, at faste mig med mine to Børn for min Faders Rødder, og anraabe om hans Tilgivelse. Hvor stor var ikke min Sorg, da jeg hørde, at ingen, som vidste Røverbandens Opholdssted, torde forlade den, — at jeg maatte opgive alt Haab om nogensinde at træde ind i det menneskelige Selskab, og bestemme mig til at tage en af Vandens til Mand! Alle mine Bønner og Foresællinger vare frugtesløse. De kastede Lod, for at erfare, hvem jeg skulde høre til; og jeg blev den skændige Baptists Eiendoms! En Røver, som før havde været Munk, fuldbyrdede en Ceremonie med os, som var mere latterlig end gudsfrygtig, og jeg med mine Børn blev udleveret til min nye Mand, som bragde os strax til sin Bopæl."

"Han forsikkrede mig, at han havde længe følt den varmeste Tilbøielighed for mig, men af

Venskab for min afdøde Elsker havde han undertrykt sine Begierligheder. Han gjorde sig Umage for at forsoner mig med min Skiebne, og behandlede mig i nogen Tid med Erbsødighed og Arstighed. Men endelig, da han mærkede, at mit Modbydelighed for ham mere tog til end af, saa forskaffede han sig med Vold det som jeg nægtede ham. Jeg havde intet andet tilovers, end med Taalmod at bære mine Lidelser; thi jeg følte selv, at jeg havde fortient dem alt for vel. At tænke paa Flugt var umuligt. Mine Børn vare i Baptists Vold, og han havde svoret, at mit første Forsøg paa at flygte, skulde koste deres Liv; Jeg havde alt for ofte været Vidne til hans Umenneskelighed, at jeg skulde kunne tvivle om den nøiagtigste Opfyldelse af hans Trudsel. En sørgelig Erfarenhed havde viist mig alt det skrækkelige i min Stilling. Min første Elsker havde omhyggelig dult sine Forbrydelser for mig; Baptist derimod fandt Fornøielse i, at lade mig skue hans Haandværks hele Grusomhed, og søgte med Glid at gjøre mig fortrolig med Blod og Mord."

"Endskiøndt jeg af Naturen var sandselig og tilbøielig til Vellyst, saa var jeg dog ikke grusom; jeg havde ført et ubesindigt Levnet, men mit Hierte var ikke uden Grundsætninger. Døm altsaa om mine Kælelser, da jeg uafsladelig maatte være Vidne til de affhyeligste og rædsomste Misgjerninger. Døm om min Smerte over at være

førenet med en Mand, som modtog den godtroende Gæst med en aaben og venlig Mine, i samme Dieblit, da han tænkte paa at myrde ham! Kummer og Misfornøielse gnavede paa min Sundhed; de saa Yndigheder, Naturen havde laant mig, visnede, og mit nedslagne Udvortes tilkiendegav mit Hiertes Qualer. Tusindegange fristedes jeg til at giøre en Ende paa min usle Tilværelse, men Tanken om mine Børn holdt min Haand tilbage. Jeg skiald for at efterlade mine fiere Smage i min Tyrans Vold, og bævede endnu mere for deres Dyd, end for deres Liv. Den yngste var endnu for spæd til at kunne agte paa mine Lærdomme, men i min ældste Søn's Siel søgte jeg stedse at saae Grundsætninger, der kunde sætte ham istand til at undgaae hans Forældres Misgierninger. Han hørde mig med Lærvillighed, eller rettere sagt med den inderligste Attraa til alt Godt. Allerede i sin tidligste Ungdom vidste han, at han vilde aldrig blive istand til at leve iblandt Afstummet af alle andre Mennesker, og den eneste Trøst jeg havde i mine Lidelser var min Theodors frembrydende Dyd."

"Saaledes var min Forsætning, da Don Alphonsos Postkarls Korræderi bragde ham til vor Hytte. Hans Ungdom, hans Udseende og Udfærd indtogte mig strax. Mine Gredsonners Fraværelse gav mig en længe ønsket Leilighed, og jeg besluttede at vove alt for den Fremmedes Frel-

se. Baptists Nærvaagenhed hindrede mig i at advare Don Alphonso for Faren. Jeg vidste at umiddelbar Død vilde være dens Løn, som erbede hans Hemmelighed, og hvormeget Ulykken end havde forbittret mit Liv, saa havde jeg dog ikke Mod nok til, at opoffre det for en Andens Skyld. Det eneste Haab jeg derfor havde tilbage var Hielp fra Strasburg. I Følge Baptists Befaling maatte jeg rede den Fremmedes Seng oven paa; jeg lagde blodige Lagen paa den, hvori en Rejsende var blevet myrdet saa Nætter tilforn. Dette, haabede jeg, vilde ikke undgaae vor Gæsts Opmærksomhed, og underrette ham om min troløse Mands Forehavende. Ei heller var dette det eneste Skridt, jeg gjorde til hans Frelse. Theodor befandt sig ikke vel, og laae til Sengs. Jeg listede mig ind til ham, uden at min Tyran mærkede det, og meddeelte ham min Plan. Uagtet sin Sygdom stod han op og skyndte sig at klæde sig paa. Jeg bændt ham et Lagen om Armen, og hidsede ham saaledes ned ad Vinduet. Han fløi ind i Stalden, tog Claudes Hest, og ilede til Strasburg. Havde han mødt nogen af Røverbanden, saa havde han kun givet sig ud for et Bud fra Baptist, men lykkeligviis naaede han Byen uden mindste Forhindring. Saasnart han var ankommen, henvendte han sig til Overigheden om Hielp; hans Historie gik fra Mund til Mund, og saaledes erfoer Hr. Baron den, og kom tids nok til vor Frelse.

Her afbrød jeg Alix, for at høre, hvorfor man havde givet os Sovedrikken. Baptist, sagde hun, havde haft Mistanke om, at jeg maaskee kunde have Baaben hos mig, og derfor villet sætte mig ud af Stand til at giøre mindste Modværge. Denne Forsigtighed brugde han stedse, fordi mange Rejsende ellers af Fortvivlelse vilde sælge deres Liv dyrt.

Baronen bad Alix, at meddele ham hendes Planer for Fremtiden. Vi forsikrede hende begge om, at intet vilde være os kiere, end at besvidne hende vor stedsevarende Erkiendtlighed.

”Jeg er feed af Verden,” svarede hun, ”hvori jeg ikke har fundet andet end Ulykker, og mit eneste Ønske er et Kloster. Men først maae jeg sørge for mine Børn. Min Moder, hører jeg, er død, og ventelig har min Flugt styrket hende for tidlig i Graven! — Min Fader lever endnu. Han er ingen haard Mand. Maaskee, naadigste Herrer, kunne Deres Forbønner formeene ham til at tilgive mig, uagtet min Uafnemmetighed og Letsindighed, og at tage sine ulykkelige Dattersønner til sig. Udviirk mig denne Gunst, saa er den Tieneste, jeg har beviist Dem, tusendfold giengiældet.”

Vi forsikrede Alix, at vi vilde ikke slye nogen Møie, for at skaffe hende hendes Faders Til-

givelse; og om han endogsaa var uforsonlig, saa kunde hun alligevel være fuldkommen rolig for hendes Børns Skiebne. Jeg forpligtede mig til at ville tage Theodor til mig, og Baronet lovede den Yngste sin Beskyttelse. Den inderlig rørte Moder takkede os med Taarer for det, som hun kaldte Edelmødighed, men som i Grunden kun var billig Følelse af de Forbindtligheder vi skyldte hende; derpaa forlod hun os, for at bringe hendes Smaa, som vare ganske overvældede af Søvn, til Sengs.

Baronnessen, som nu kom til sig selv igien, og fik at vide, af hvor stor Fare jeg havde frelst hende, satte ingen Grændser for sine Taksigelser. Hendes Gemal forenede sine Bønner med hendes, om at jeg skulde følge med dem til deres Slot i Bayern. I de aatte Dage, som vi opholdt os i Strasburg, blev Alix's Fordeel ikke glemt. Hos hendes Fader vare vi saa heldige, som vi kunde ønske. Den gode gamle Mand havde mistet sin Kone. Denne ulykkelige Datter, som han nu ikke havde hørt det mindste fra i samfulde fiorten Aar, var hans eneste Barn; han havde ingen om sig uden Krender, der med Utaalmodighed lurede paa hans Død og hans Penge. Derfor da Alix kom saa uventet til ham, ansaae han hende for en Himlens Gave. Med aabne Arme tog han imod hende og hendes Børn, og

forlangde, at de skulde strax flytte ind til ham. De misfornøiede Frender gik bort med en lang Næse. Den Gamle vilde ikke høre tale om Kloster, da han fandt sin Datter nødvendig for sin Lyksalighed, og fik hende lettelig overtalt til at afstaae fra hendes Forsæt. Men ingen Overtalelse kunde bringe Theodor til at opgibe den Plan, jeg forhen havde lagt for ham. Medens jeg opholdt mig i Strasburg havde han vænt sig saaledes til mig, at nu da jeg vilde forlade Staden, bad han mig med grædende Taarer, at tage ham i min Tjeneste. Han satte alle sine smaa Talenter i det klareste Lys, og søgte at overtøye mig om, at han vilde være mig overmaade gavnlig paa min Reise. Egentlig ønskede jeg ikke syn- derlig at betyngge mig selv med en Dreng paa tretten Aar, men hvorledes kunde jeg imodstaae et Barons Bønner, der var mig saa inderlig hengis- ven, og som virkelig eiede tusende gode Egen- skaber? — Med nogen Umage overtalte jeg hans Naarsvende til at lade mig faae ham med, og gav ham Navn af min Page. Vor Reise gik til Bayern. Baronessen, hendes Gemal og jeg nødte Alix til at tage imod adskillige kostbare For- æringer, baade til hende selv og hendes yngste Søn, og jeg lovede inden et Aar at bringe Theo- dor tilbage igien.

Jeg har fortalt dette Eventyr vidtløftig, Lorenzo, for at underrette dem om den Maade,

hvorpaa "Lykkeridderen, Alphonso d'Alvorada,
sneg sig ind paa Slottet Lindenberg." De kan
af denne lille Prove slutte, hvormegen Liid man
kan fæste til Deres Lantes Ord.

Ende paa første Deel.

